

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, ПИТЪР ДЕ
ДЖОНГ
КРАЙБРЕЖНАТА КЪЩА**

Превод от английски: Иванка Савова, 2003

chitanka.info

На Пийт и Чък

П. де Дж.

На Джак, голямото момче

Дж. П.

ПРОЛОГ
ПИТЪР ЗАЕКА

1.

Все едно, че танцуваш седнал. Първо ръката, после крака — отпусках, завърташ. Лева ръка — десен крак; лява ръка — дясна ръка.

Всичко се развива в идеална последователност и ритъм и всеки път, когато натисна лепкавия от жегата гумиран лост на газта, новичкият, едва-що обзяден мотоциклет БМВ К1200, тежащ 285 килограма, с мощност от 130 конски сили, се устремява напред като чистокръвен жребец, ударен с камшик.

И ето че още една моментална снимка на най-скъпите недвижими имоти в Лонг Айланд се мярва покрай мен.

Четвъртък вечер е, Денят на загиналите^[1], краят на седмицата. Изминали са петнайсет минути от началото на първото парти от още един многообещаващ и бляскав сезон в Хамптънс.

При това не е кое да е парти. А *партито*. Задушевно събиране за 200 000 долара, организирано всяка година от Бари Ньюбауър и неговата съпруга Кемпиън в тяхната къщичка за 40 милиона долара на морския бряг в Амагансет.

А аз съм закъснял.

Преминавам на четвърта скорост, дърпам рязко лоста на газта и сега вече наистина летя. Поря трафика на шосе № 27 като Мойсей, възседнал снаряд с радарно насочване. Бедрата ми притискат лъскавия тъмносин бензинов резервоар, а главата ми е така ниско наведена срещу вятъра, че почти опира в коленете ми.

Хубавото е, че тази малка отсечка от осемнайсет километра между Монток и Амагансет е идеално права и гладка, защото, когато минавам покрай онези долнопробни заведения за туристи — „При Сирил“, Клам Бар, Снекбар, спидометърът ми показва сто и четирийсет.

Също така е хубаво, че като ученици с Били Белнап посещавахме една и съща стая в участъка. С досие на най-агресивния малолетен престъпник в ийстхамптънската гимназия Били се оказа достоен да бъде назначен на държавна служба в Полицейското управление на Ийст Хамптън. Макар че в момента не мога да го видя, аз знам, че е

там, зад храстите, сгушил се е в полицейската си кола в синьо и бяло, дебне пътуващите с превишена скорост шофьори и вижда сметката на кесията с понички „Дрезънс“.

Профучавам покрай него и му хвърлям цигарената си кутия.

[1] Ден в памет на загиналите във войните, 30 май в повечето щати. — Б.пр. ↑

2.

Едва ли си мислите, че мотоциклетът е място за кротки размишления. А и аз обикновено не си падам по тази част, предпочитам да отстъпя мисловната дейност на батко Джак, студента по право от Айви Лийг^[1]. Обаче напоследък, кача ли се на мотоциклета, веднага се сещам за разни други неща. Може би защото на мотоциклета си сам с главата си и никой друг.

А може би това съвсем не се дължи на мотоциклета, просто съм започнал да остарявам.

Със съжаление трябва да си призная, че точно вчера навърших двайсет и една.

Но каквато и да е причината, аз препускам като на гигантски слалом през тоя ояден баровски квартал със сто и петдесет километра и започвам да си мисля дали да не взема да цъфна тук и да стана жител на едно от най-богатите местенца на света.

След като изминавам още километър-два по нагорницето, вече виждам светлините на партито в имението на Нюбауър, искрящи в идеалната нощ на Ийст Енд, и изпитвам онова вдъхновяващо чувство на очакване, което винаги ме обзема в началото на всяко ново лято в Хамптънс.

Самият въздух, наситен със соления дъх на прилива и със сладкия аромат на зюмбюли, е натежал от възможности. Портиерът ме посреща ухилен до ушите и ми прави знак да премина през вратите от ковано желязо.

Ще ми се да можех да ви кажа, че мястото е някак си прекалено лъскаво и натруфено, но то всъщност съвсем не бие на очи. От време на време богатите могат да те изненадат по този начин. Това е един от онези парцели, които според брокерите на недвижими имоти се появяват на пазара веднъж на двайсет години — пет хектара красив пейзаж, прекрасни, скрити зад жив плет градини, които се спускат надолу към девствения плаж с бял пясък.

В края на покритата с фин чакъл алея се издига къщата, която има разгърнатата площ от 4250 квадратни метра и всичките ѝ стаи са с

изглед към морето, с изключение на винарската изба, разбира се.

Партито тази вечер е сравнително скромно — около 180 души, но всички значими личности на сезона са тук. Поводът е току-що обявеното от Нюбауър „присъединяване“ на компанията на шведския производител на играчки Бьорн Бонтаг (\$ 1.4 милиарда) към холдинга. Ето защо тази година събитието е в четвъртък, само семейство Нюбауър може да си позволи да пробута такъв номер.

Сред колекцията от пухкави лъвове и тигри играчки, тиражирани от Бьорн Бонтаг в стотици хиляди екземпляри, се разхождат множество кръвожадни хищници от джунглата на реалния живот: изпечени мошеници, командоси, охранени шопари със съмнителни капитали и последните интернет милиардери, повече от които са на годините на третата съпруга на някой корпоративен бос. Забелязвам представители на тайните служби, които обикалят наоколо с издути спортни сака и радиослушалки в ушите; предполагам, че има някой и друг сенатор. Пръснати навред като специални подаръци за гостите, се разхождат най-страхотните модни дизайнери, които имат само собствени имена; прочути рапъри, както и всички звезди на НБА, които е успял да изрови професионалният спец по организиране на партита.

Но не ми завиждайте чак толкова. И аз не съм в списъка на гостите.

Дошъл съм тук, за да паркирам коли.

[1] Група университети на високо академично равнище в Североизточните щати. — Б.пр. ↑

3.

Аз работя в Къщата, или както я наричат жителите на Монток — Крайбрежната къща, от тринайсетгодишната си възраст. Повечето случайна работа, но паркирането на коли е най-лесното изпълнение. Само малко суматоха в началото и в края. А между това — принудително бездействие.

Малко съм закъснял, затова скачам от мотоциклета и се захващам за работа. В рамките на двацет минути запълвам страничния паркинг с четири стройни редици от 80 000 доларови европейски лимузини. Те проблясват в сребрилата лунна светлина подобно на екзотични метални растения. Отлична реколта.

Кулминацията настъпва, когато едно виненочервено бентли с големината на яхта спира в краката ми и моят любим нюйоркчанин Латрил Сприуел слиза от него, пъхва ми двацетачка в ръката и казва: „Бъди по-нежен с колата, братко“.

След като суматоката утихва, аз си вземам една биричка „Хайнекен“ и чиния с мезе и сядам на тревата до алеята. Това е животът. Хапвам си суши и соленки, когато пред мен изниква един напълно непознат келнер с черно сако. С многозначителна усмивка и намигване той пъхва в джоба на ризата ми розово листче.

Трябва да е киснало в парфюм. Когато го разгръщам, острият аромат ме удря в носа. „Шалимар“, ако не греша.

Но текстът върху самата бележка е възможно най-кратък и сух. Три букви, три цифри: IZD235.

Измъквам се от укритието си и тръгвам обратно през полето от лъскав метал, докато не откривам цифрите и буквите от бележката върху табелка с нюйоркски регистрационен номер, прикрепена върху изцялния гръб на яркозелен бенц кабрио.

Вмъквам се на предната седалка и започвам да натискам разни копчета, за да се настаня удобно. С приспивно мъркане прозорците се превръщат във врати, покривът се отваря, а нафуканият баритон на Дийн Мартин започва да се лее от множество вградени тонколони.

Проверявам зад козирката. Нищо.

После опипвам сектора между седалките. В един калъф за очила марка „Робърт Марк“ откривам дълга тънка цигара с марихуана, декорирана с розова лентичка. Запалвам я и издухвам бухлато жълтеникаво облаче по посока на пълната луна.

Мисля си, че не е чак толкова лошо — да правя тен, докато Дино изповядва чувствата си към една френска дама на име Лили, когато нечия ръка се стоварва върху рамото ми.

— Здравсти, Франк — казвам аз, без да си давам труд да се помръдна на меката кожена седалка.

— Ей, Заек — казва Франк и посяга през прозореца да ми вземе цигарката, — начука ли си го вече?

Това е Франк Волпи, главен детектив от Полицейското управление на Ийст Хамптън, единственото ченге, което можете да видите да се фука наоколо с платинен „Ролекс“. Преди да се захване с престъпността в собствения си заден двор, Волпи е изкарал две военни служби във Виетнам. Ето защо можете да се обзаложите, че ще му се размине.

— Познаваш ме, Франк, аз не се целувам и не портя.

— И откога това?

— Ами откак снощи спях с жена ти!

Този типично мъжки заместител на разговора продължава, докато цигарата не започва да пари пръстите ми. След което Франк с олюляваща се походка се отдалечава в уханната нощ, а аз си оставам сам с Дино в бенца.

Телефонът звъни. Женски глас. Тя шепне:

— Питър, хареса ли си подаръка?

— Точно това ми предписа лекарят. Благодаря — прошепвам в отговор.

— Бих предпочела да ми благодариш лично на плажа.

— Как ще те позная?

— Разочароваш ме, Питър. Като ме видиш, ще ме познаеш.

Натискам още няколко бутона, побъбрям си с двама свръхлюбезни телефонни оператори и най-накрая подхващам разговор с моя добър приятел Лъмpike. Той е аспирант, готви се да вземе докторска степен по скулптура. Разговорът май не върви много добре, гласът му звучи раздражено.

Е, в Париж, разбира се, е четири сутринта.

Зарязвам бенца и бавно тръгвам надолу към плажа. Вече ви казах колко невероятно красиво е това място, но още не смятам, че съм му отдал дължимото. Всеки път, като дойда тук, се удивлявам. Сигурен съм, че го ценя повече от Бари и Кемпиън Ньюбауър.

Слизам към плажа и едва сега се замислям коя ли е жената, която ме чака там. Бих могъл да идентифицирам гласа, който ми се обади по телефона в колата. Трябваше само да отворя жабката и да погледна регистрацията на колата, но това щеше да провали изненадата.

Крайбрежната къща носи тръпката на неизвестното. Тя може да е на петнайсет или на петдесет и пет. Може да е сама, с приятел или със съпруга си.

Розова луксозна хартия за писма. „Шалимар“. Хъмммм. Бих могъл да се досетя кой ми е изпратил бележчицата.

Седнах на пясъка, на около двайсетина метра от приборя. Омаломощеният ураган Гуинет, който цяла седмица беше блъскал Кейп Хатерас, едва тази сутрин бе достигнал Хамптънс. Вълните на приборя бучаха оглушително и гневно.

Толкова оглушително, че не чух как тримата се приближават изотзад и се нахвърлят върху мен. Най-ниският и най-набитият, с обръснато кубе и лъскави очила марка „Оукли“, ме сритва право в гърдите.

Счупва ми поне две ребра и ми изкарва въздуха. Струва ми се, че разпознавам единия от тях, но е тъмно и не съм сигурен. Паниката ми расте с всеки професионално нанесен удар и ритник. А после ме обзема мрачното прозрение, че тези типове не са пратени тук само за да ми дадат един урок. Работата е много по-сериозна.

В отговор и аз започвам да удрям и ритам във всички посоки и най-накрая успявам да се отскубна.

Тичам и крещя с пълно гърло, надявайки се някой на плажа да ме чуе, но шумът на приборя заглушава виковете ми. Един от типовете ме сграбчва изотзад и ме тръшва на земята. Чувам как изхрущява някаква кост — моя. После и тримата се нахвърлят върху мен и ме обсипват с град от удари и ритници. Без да спира, единият изръмжава: „На ти, на ти, Питър, гадно копеле, Заек!“

Внезапно иззад един храст на трийсетина метра проблясва изстрел. След това още един.

Точно в този момент разбирам, че ще умра.

И колкото и да не е за вярване, знам кой е убиецът ми.

ПЪРВА ЧАСТ
ЛЕТЕН ПАРТНЬОР

1.

Дори според висшите стандарти на преживяващия „златен век“ Манхатън, където майстори художници рисуват фрески по стените на метрото, новите кантори на юридическата фирма „Нелсън, Гудуин и Микел“ си оставаха върховни. Ако величествените сгради на съда в центъра на Бродуей представляват дворци на правосъдието, то лъскавата четирийсет и осем етажна кула на Лексингтън Авеню № 454 беше паметник.

Казвам се Джак Мълън и като летен сътрудник на „Нелсън, Гудуин и Микел“ аз също съм поживял успех, както изглежда. Но не това имах предвид, когато постъпих в Колумбийския юридически институт в напреднала възраст — на двайсет и шест. И все пак, когато на един второкурсник с дългове от 50 000 долара към института му предложат за лятната ваканция работа в най-престижната фирма в града, той не се отказва.

Влязох в малкия си офис и телефонът мигновено започна да звъни.

Вдигнах слушалката.

Оператор от женски пол на запис:

— Разговор за ваша сметка с Хънтсвил, Тексас, от...

Мъжки глас, също на запис:

— Калтака.

Женски глас, пак на запис:

— Ако приемате разговора, моля, кажете „да“ или наберете номер...

— Да, приемам — прекъснах я аз. — Как си, Калтак?

— Не се оплаквам, Джак, само дето щатът Тексас ще се подриска от нетърпение да ме приспи веднъж завинаги като болно куче.

— Тъп проблем.

Изненадващо пискливият глас от другия край на линията принадлежеше на рокера от „черния списък“ Били Саймън (Калтака) и идваше от монетния телефонен автомат на отделението на осъдените на смърт в Хънтсвилския затвор. Калтака беше там в очакване на

смъртоносната инжекция заради убийството на приятелката си тийнейджърка, извършено преди деветнайсет години.

Калтака съвсем не беше светец. Той бе признал всичките си дребни грехове, както и някое и друго углавно престъпление, извършени по времето, когато е управлявал Хюстънския монашески орден „Диабло“. Но твърдеше, че убийството на Кармина Веласкес не е между тях.

— Кармина беше страхотна жена — каза ми Калтака първия път, когато го разпитвах. — Тя бе един от най-добрите ми приятели в този нещастен свят. Но аз никога не съм бил влюбен в нея. Защо ми е да я убивам?

Неговите писма, съдебните протоколи и цялата документация от многократните му неуспешни опити да спечели поредното дело бяха струпани на бюрото ми три дни след като започнах да работя за „Нелсън, Гудуин и Микел“. След като в продължение на две седмици разчитах неграмотно написаните думи, изкривените фрази и стотиците бележки под линия, усърдно изписани със ситни печатни букви и сякаш излезли изпод несигурната ръка на ученик от началното училище, аз бях убеден, че казва истината.

А освен това той ми харесваше. Беше интелигентен и забавен, не се самосъжаляваше, макар че имаше цял куп причини да го прави. Деветдесет процента от затворниците в отделението на смъртните се смятаха за прекарани от деня на раждането си и Калтака с неговите умопобъркани родители наркомани не се различаваше от тях.

Въпреки това той не изгаряше от желание да ги обвинява за онова, което му се беше случило.

— Като всички други родители, те правеха най-доброто за мен — каза ми той един ден, когато ги споменах. — Тяхното най-добро смърдеше, но хайде да ги оставим да почиват в мир.

Рик Ексли, надзорникът по делото, не даваше и пет пари — нито за характера на Калтака, нито за моята интуиция на новобранец. Единственото, което бе от значение за него, е, че няма никакви свидетели на убийството на Веласкес и че Калтака е осъден на основание на пробите от кръв и косми, взети от мястото на престъплението. Всичко това се беше случило преди ДНК тестовете да направят големия си пробив в съдебната медицина; това означаваше, че съществува реален шанс да уважат нашата молба да бъдат взети

нови проби, за да се потвърди, че съответстват на ДНК на веществените доказателства, пазени в някакво хранилище в Лъбък.

— Не бих искал да ти давам напразни надежди, но ако държавата ни позволи да направим тестовете, ще можем да издействаме отлагане на екзекуцията.

— Никога не се притеснявай, че ми даваш напразни надежди, Джак. Там, където се намирам, и най-смахнатата надежда е добре дошла по всяко време. Давай я насам.

И аз самият гледах да не се вълнувам много-много. Знаех, че този проект *pro bono*^[1] с помпозното наименование „Дирене на невинност“ беше преди всичко рекламен трик и че „Нелсън, Гудуин и Микел“ не беше построила четирийсет и осемте етажа в центъра на града, полагайки грижи за невинните бедняци, които очакват смъртното си наказание в затвора.

И все пак, когато изтекоха отпуснатите на Калтака петнайсет минути и пазачите го отведоха, ръцете ми трепереха.

[1] За добро (лат.). — Б.пр. ↑

2.

Все още се чудех как Калтака успява да не падне духом, когато Полин Грабовски, един от най-добрите детективи на „Нелсън, Гудуин и сие“, се появи в кантората ми. Бяха ѝ възложили случая на Калтака, за да запознае новобранците с уникалните възможности на фирмата, поради което беше прекарала последните си две седмици в проучване на положението в Източен Тексас.

Грабовски, която беше известна със своята находчивост и за която се говореше, че е успяла да стигне до поста младши партньор, с лекота понасяше високата си репутация. По някакъв начин, без да е прекалено агресивна, тя бе успяла да си извоюва свое местенце в този мъжки бастион. Беше сдържана, но пряма. Макар да беше привлекателна в стил „капитанката на футболния отбор“, не се стараше да привлича внимание с това. Не носеше нито грим, нито бижута, освен едни обеци, тъмнокестенявата ѝ коса беше небрежно вързана на конска опашка и като че ли ходеше облечена все с един и същи син костюм с мъжка кройка. Всъщност на мен ми харесваше как изглежда.

Смятам, че именно начинът, по който простотата ѝ контрастирала с татуировката, ѝ придаваше такъв стил. Вместо някоя дискретна хубавичка костенурка или пеперудка, Полин носеше на ръката си неизтриваемия отпечатък на Крайслер Билдинг. Започваше малко под рамото и стигаше до лакътя. Татуировката беше изработена в златистожълто, което отразяваше светлинните отблясъци от шпила; при това включваше и такива детайли, като крилат гаргойл^[1], вперил намръщен поглед в големия град долу. Според слуховете работата по татуировката била траяла шест сеанса по осем часа.

Когато я попитах защо си пада толкова много по някакъв си небостъргач, кафявите ѝ очи блеснаха така, сякаш искаше да ми каже, че нищичко не разбирам.

— Прекланям се пред хората, които са успели да направят нещо значимо и красиво в живота си — отвърна ми тя. — Освен това дядо ми е работил на монтажния конвейер на Крайслер цели трийсет и осем

години. Предполагам, че все нещо е допринесъл за построяването на тази сграда.

Полин седна на ръба на бюрото ми и ми каза, че Станли Хигинс, прокурорът по делото на Калтака, е изпратил на смърт шестима души само от един малък окръг в Тексас. Напоследък се бил оттеглил в някакъв долнопробен бар в работническия район на Амарило.

— Според едни много приятни хора с които се сприятелих там, Хигинс имал сериозен проблем с пиенето. Почти всяка нощ се перчел с прокурорската си кариера и с така наречената справедливост в стил Хигинс. Смятам да направя още едно пътешествие до там, преди Хигинс да се е насмукал до смърт.

— И с това ли се занимаваш по цял ден? Събираш предварителна информация за враговете на „Нелсън, Гудуин и Микел“?

Тя се усмихна и просто нямаше как да не ѝ отвърна със същото.

— Е, ако предпочиташ, мога да го превода на латински, но аз го наричам мръсотия. Там тя е в изобилие, млади момко.

— Не съм чак толкова млад, колкото си мислиш. Имаш ли нещо против да те попитам какво правиш в свободното си време?

— Занимавам се с градината — отговори Полин, без да сведе поглед.

— Сериозно?

— Отглеждам кактуси. Тъй че внимавай, Джак. Знам какво се говори за теб. Аз съм частен детектив, нали не си забравил?

[1] Водоливник с фантастични фигури. — Б.р. ↑

3.

Същата вечер в петък, в девет и двацет, аз грабнах раницата и като се спуснах с асансьор, ескалатор и по стълби, коя от коя по-мръсни, слязох на спирката под Гранд Централ Терминал. Влакът на метрото ме изстреля право на Пен Стейшън, откъдето с решителна крачка се отправих към коловоза за Лонг Айланд. Хванах последния влак.

Съвсем скоро тук щеше да е пълно с енергични млади граждани, потеглили за първия си голям летен уикенд в Хамптънс, но аз бях дошъл достатъчно рано, за да мога да претендирам за място до прозореца. Сложих компактдиск в плеъра и кротко поех на тричасовото скърцащо пътешествие към последната спирка на лонгайландската железница.

В Монток.

У дома.

Няколко минути преди влакът да се люшне напред и да потегли, едно хлапе с вид на колежанин първокурсник, който се прибира у дома за лятната ваканция с цяла торба мръсно бельо и притеснения, се отпусна на седалката срещу мен.

Пет минути по-късно вече спеше, а от джоба на куртката му на морски вълк застрашително се поклащаше опърпаното томче с меки корици на „Червеният знак на храбростта“. И за мен това бе една от любимите ми книги, посегнах и я набутах на сигурно място в джоба му.

Момчето беше високо и хилаво, с козя брадичка и мустаци, каквито си пускат с трескава гордост деветнайсетгодишните. Спомних си за всичките си пътешествия до дома със същия този влак. Често пътувах напълно съсипан. Друг път просто търсех място да си почина и да си напълня отново портфейла, работейки в строителната фирма на моя старец, когато имаше достатъчно работа, но по-често нямаше и тогава пребоядисвах корпусите на корабите в корабостроителницата на Джемсън. В продължение на пет години всеки път бях изпитвал ужасния страх пред онова, което ми готвеше бъдещето.

Това ме накара да осъзная колко по-добре съм в момента. Току-що бях завършил втори курс в Колумбийския, а предишния семестър бях взел изпита по касационно право. Именно на това разчитах в тая история с партньорството ми във фирмата, където за една седмица изкарвах повече, отколкото за цяло лято с пренасяне на тухли четворки и пребоядисване на корабни корпуси.

А съществуваше и Дана, която щеше да ме чака на гарата. От близо година излизах с нея, но тя не преставаше да ме удивлява. Отчасти това се дължеше на фамилното ѝ име — Нюбауър. Сигурно сте го чували. Родителите ѝ притежават една от най-големите частни компании в света и една от най-страхотните вили на Източното крайбрежие. Започнах да се срещам с нея миналото лято, докато работех за фирмата на Джебсън. Беше наминала да види свръхмодерния лайнер на баща си. Не знам какво ме прихвана, обаче я поканих на среща. Предполагам, че си е падала по сценария, тип „богато момиче — работещо момче“, а и на мен май ми допаднаше. Но главното беше, че харесвах Дана; тя беше умна, забавна, сериозна и целенасочена. Също така беше лесно да разговаряш с нея и аз ѝ имах доверие. И което е най-хубавото — не беше нито сноб, нито типичното разглезено богато момиченце, а това си е истинско чудо, като се има предвид родословието ѝ.

Ах, на изток! Старият влак тракаше и се носеше напред, като спираше във всяко от пръснатите по пътя му провинциални градчета с колоритни индиански имена от рода на Пачог и Ронконкома, където моят непознат уморен колега и приятел слезе. Това бяха истинските градове, а не курортните селища, посещавани от нетърпеливи, разлудували се туристи.

Извинявам се, ако съм прекалил с тази тирада на юпи, особено като се има предвид, че нося същите дрехи и перспективите ми изглеждат по-добри, отколкото на повечето от хората тук. Но има една разлика и тя се състои в това, че за мен Монток и Хамптънс са нещо реално, а не просто претекст да поддържаш разговора в някой бар за самотници.

Именно там сме родени брат ми и аз. Там умря майка ни, прекалено рано. И също там си е, жив и здрав, нашият осемдесет и кусур годишен дядо-конте, който не дава никакви признаци, че се кани да забави темпото.

Половината от пътниците се стовариха на гарата в Уест Хамптън. Другите слязоха след две спирки, в Ийст Хамптън.

Когато най-накрая влакът се довлече в Монток — точно навреме, четири минути след полунощ, аз бях последният останал пътник във вагона.

И нещо отвъд прозореца ми се струваше не наред.

Най-напред си помислих, че прекалено много хора са дошли да посрещнат влака в този късен час.

Слязох, очаквайки да видя рейндж роувъра на Дана в средата на черния и празен паркинг и самата Дана, самотна, да седи, кръстосала крак връз крак, върху все още топлия капак.

Но Дана стоеше в края на ярко осветения перон и никак не изглеждаше щастлива, че ме вижда. Очите ѝ бяха подутти, като че ли беше плакала дни наред.

По-тревожното беше, че и баща ми, и дядо ми бяха с нея. Баща ми напоследък и без това не изглеждаше кой знае колко добре, но сега бе смъртноблед. Дядо ми бе добил докачения израз на сприхав ирландец, който търси на кого да си го изкара.

Отстрани до тях стояха един полицай от Ийст Хамптън на име Били Белнап и млад репортер от „Ийст Хамптън Стар“, който трескаво драскаше нещо в бележника си. Зад тях пулсиращата студена светлина на патрулната кола на Белнап озаряваше сцената в червено, сигнализирайки за катастрофа.

Липсваше само брат ми Питър. Как беше възможно това? През целия си живот Питър бе препускал от една беда към друга, без да остане драскотина по него. Когато Питър беше петгодишен, един съсед го намери да лежи в безсъзнание, проснат до велосипеда си, край шосето. Съседът го пренесе вкъщи и го сложихме да легне на канапетото. Тъкмо се канехме да повикаме линейка, когато Питър се надигна, сякаш просто беше изкарал една дрямка. През същата тази година той непрекъснато падаше от разни дървета.

Но сега израженията на хората на перона ми подсказваха, че моят брат Питър с тази негова рискована комбинация от нехайство и кураж си беше отишъл от живота. Беше паднал с мотоциклета си от скалите край Шадмуърския бряг, заспал в леглото със запалена цигара или бе хукнал да гони някоя топка сред уличния трафик и го бяха смачкали като ловджийско куче порода голдън ретривър.

Краката ми се подкосиха, когато Дана обви ръце около шията ми и притисна мокрото си лице към моето.

— Джак, толкова съжалявам! Питър. О, Джак, съжалявам!

След като Дана ме пусна, прегърнах баща си, но нещо не се получи. Беше прекалено погълнат от собствената си болка и мъка. И двамата мълвахме думи, които не можеха да изразят чувствата ни.

Благодаря ти, Боже, за Мак, помислих си аз, когато дядо ме прегърна. Докато бях малък, той ми се виждаше много едър и мускулест. Когато бе на четирийсет и пет, кантарът отчете рекорда на семейство Мълън — 210 килограма, а дядо ми се перчеше с това под път и над път. През последните двайсет години беше загубил повече от една трета от онова тегло, но все още имаше огромни ръце и много едър кокал и ме прегърна с такава невероятна сила, че останах почти без дъх.

Стисна ме така, сякаш се бореше за живота си, и прошепна в ухото ми:

— Джак, казват, че Питър отишъл да плува и се удавил. Това е най-голямата глупост, която някога съм чувал.

4.

Семейство Мълън се качи на задната седалка на полицейската кола, а Дана седна отпред до Белнап.

Гледах я през издрасканата преграда от плексиглас и ми се виждаше безкрайно далечна. Обърна се и ми прошепна: „О, Джак!“, а след това млъкна, неспособна да продължи.

С включени светлини, но без сирената, ние напуснахме празния паркинг и се понесохме на запад през тихия център на града.

— Снощи беше голямото парти по случай Деня на загиналите — наруши ужасяващата тишина дядо ми. — Питър отиде да паркира колите, както обикновено. Около девет хапнал нещо за вечеря. Но когато партито приключило и дошло време Питър да докара колите, него никакъв го нямало. Забелязали отсъствието му, но тъй като се е случвало и друг път, никой не обърнал особено внимание. Преди два часа доктор Елизабет Позидент разхожда ротвайлера си. Кучето направо побесняло. Тя хукнала след него и едва не настъпила тялото на Питър. Било изхвърлено от вълните на брега в края на имението на Нюбауър. Той все още е там, Джак. Не им позволих да го преместят, докато ти не дойдеш.

Слушах тихия, хриплив глас на дядо ми. Той е човекът, който най-лесно можеше да ме утеши и да ме накара да разбера станалото, но аз не проумях и дума от това, което каза.

Чувствах се напълно чужд на гледката зад прозореца на колата. Спортни стоки „Плаза“, мотел „Мемъри“, ресторантът „При Джон“ и „Пъф и Път“ ми изглеждаха съвсем непознати. Нещо с цветовете не беше наред, бяха прекалено ярки и наситени. Целият град изглеждаше така, сякаш бе радиоактивен.

През останалата част от пътя седях на издутината между двете седалки до баща ми Джон Самюъл Сандърс Мълън и дядо ми Маклин Рийд Мълън, усещайки съсипващата мъка на единия и съсипващата ярост на другия. Не помръдвахме, не говорехме. Образът на Питър току изникваше в съзнанието ми, сякаш там имаше прожекционен апарат.

Полицейската кола на Белнап най-накрая зави по Блъф Роуд и с бясна скорост премина през отворените порти на имението на Нюбауър, след което се отдалечи от къщата и заслиза бавно надолу по черния път. Спря на сто метра от мястото, където яростният и разпенен прибой се блъскаше в брега. Мястото, където беше умрял брат ми.

5.

На перона на гарата имаше прекалено много хора, на морския бряг беше точно обратното. Стъпих несигурно върху прекрасния, осветен от луната плаж. Нямаше ги полицейските фотографии, документиращи сцената, нямаше ги детективите, които да оглеждат мястото за улики. Само шумно разбиващите се в брега вълни изглеждаха неспокойни и припрени.

Нещо ме стягаше в гърдите. Гледката ми се виждаше изкривена, сякаш наблюдавах тази сцена през дълъг тесен тунел.

— Искам да видя Питър — казах аз.

Дядо ме заведе до линейката. Ханк Лорицела — близък приятел, който на доброволни начала поемаше спешните нощни дежурства два пъти седмично, отвори задната врата и аз влязох вътре.

Там беше Питър...

Задната част на линейката беше ярко осветена — като операционна, но и цялата светлина на света не е достатъчна, за да видиш по-малкия си брат легнал гол и мъртъв върху желязна носилка.

Като оставим настрана съпружеските отношения, между братя може да съществуват много повече лоши чувства, отколкото между всички други роднини. Но между нас с Питър нямаше такива и това не са розовите спомени на човек, който си спомня избирателно миналото, си. Имахме разлика седем години и още по-голяма разлика в характерите, така че много не си съперничехме. А и майка ни почина съвсем млада и голяма част от баща ни умря с нея, затова и нямаше за какво толкова да си съперничим.

Силата на красотата е колкото абсурдна, толкова и неоспорима. Взирах се в тялото му върху носилката. Дори в смъртта си личеше защо, откакто Питър навърши четиринайсет години, всяко срещнато момиче отвърщаше на усмивката му с усмивка. Приличаше на ренесансова скулптура. Очите и косата му бяха като черен кехлибар. На шията си носеше мамината иконка на Свети Никола, а на лявото си ухо имаше малка златна халка, която си сложи, когато беше на единайсет години.

Толкова се стараех да открия съхранилите се прилики с живия Питър в това лице, че ми трябваше известно време, за да забележа колко е обезобразено тялото му. След като реагирах най-накрая, Ханк забеляза това и безмълвно ми показа всички наранявания. Големи контузии по гърдите, ребрата, ръцете и краката, тъмни петна по челото и отзад на врата. Показа ми изкривените и счупени пръсти на ръцете и това, че кокалчетата им бяха ожулени до кръв.

Когато Ханк свърши, така ми се повдигаше и ми се виеше свят, че трябваше да се хвана за ръба на носилката, за да не падна.

6.

Когато най-накрая излязох навън на брега, имах чувството, че съм прекарал цялата нощ в онази линейка. Пътуването с влака от големия град дотук ми изглеждаше като спомен от някой предишен живот.

Дана седеше сама на пясъка и изглеждаше някак странно, не на мястото си в собственото си имение. Наведох се и тя ме прегърна.

— Наистина искам да бъда с теб тази нощ — рече тя. — Моля те, позволи ми, Джак.

Бях ѝ благодарен за това. Хванах ръката ѝ и последвахме баща ми и дядо ми обратно до патрулната кола на Белнап.

Тъкмо се качвахме, когато откъм къщата се появи Франк Волпи, дългогодишният главен детектив от полицията в Ийст Хамптън.

— Сам, Маклин, Джак. Моите съболезнования.

— Така. А защо не се опиташ да откриеш кой го е убил? — попита Мак, като го изгледа със студена ярост.

— В момента нямаме никакви доказателства, че това е било нещо друго, освен един ужасен нещастен случай, Мак.

— Видя ли тялото му, Франк? — тихо попитах аз.

— Бурята току-що премина, Джак.

— Смяташ, че Питър е решил да поплува по време на работа? — попитах аз. — При този прибой. Хайде сега, детективе.

— Питър си падаше по смахнати изпълнения. Затова смятам, че е възможно. — И с лицемерния тон на социален работник добави:

— Същевременно не мисля, че можем напълно да изключим вероятността за самоубийство.

— Питър не би се самоубил — каза Мак и веднъж завинаги отхвърли тази възможност. — Ти си една голяма гадина, щом можеш да допуснеш подобно нещо.

— Белнап го е засякъл да се движи през трафика със сто и четирийсет километра в час точно преди партито. Прилича ми на човек, който иска да се самоубие.

— Много интересно, Франк — обади се Мак, — защото на мен ми прилича на поредната ти тъпотия. — Маклин едва се сдържаше да не го удари.

— Разпитвал ли си някого? — попитах аз, опитвайки се да се намеся между тях. — Разбра ли дали не е имало свидетели? Трябва да прегледаш списъка на гостите. Хайде, Франк, това е Питър! Той е умрял тук.

— Нали знаеш какви са хората в този списък, Джак. Не можеш да разпиташ дори градинарите им, без да имаш съдебно решение.

— Тогава го издействай — рече Мак. — А къде са Бари и Кемпиън? Те нямат ли какво да кажат?

— Те, разбира се, са изключително разстроени и изразяват своите съболезнования. Но тази сутрин заминаха от града по работа. Не виждам какво ще постигнем, като променим маршрута им.

— Не, разбира се, че не виждаш. Между другото, Франк, все още ли си детектив, или вече си се издигнал до момче за поръчки?

Лицето и шията на Волпи пламнаха.

— Какво искаш да кажеш, Мак?

— Коя част от въпроса ми не можеш да разбереш? — попита дядо.

7.

Година след пристигането на родителите ми в Монток баща ми построил малката къща с три спални по средата на пътя между града и морския фар. Бил съм на две години, когато сме се преместили в нея. Питър се роди пет години по-късно. Макар че през последните няколко години той прекарваше повечето от нощите си в дома на едно или друго гадже, никога не се изнесе официално от къщи.

Това може би щеше да представлява проблем, ако майка ми Катрин беше все още у нас, но ние от дълго време живеехме в къща без вечерен час, населена само с мъже.

Веднага щом влязохме през вратата, баща ми и дядо ми, залитайки, се добраха до леглата си. Ние с Дана грабнахме бутилка „Джеймисън“ и две чаши от дебело стъкло. Заизкачвахме се по стръмната дървена стълба до старата спалня на Питър.

— Идвам след теб — прошепна Дана.

Посегнах назад, хванах ръката ѝ и я стиснах силно.

— Радвам се.

Отново се удивих колко оскъдно е обзаведена стаята на Питър. Имаше стол и бюро от светло дърво до едната стена срещу ъгловите легла. Ако не смятаме един дребен и маловажен детайл — черно-бялата снимка с големината на пощенска марка на великия саксофонист Чарли Паркър, която Питър беше залепил над леглото си, — можеше да се намираме и в мотел номер 6 например.

Предполагам, че стаята изглежда така, защото Питър не е искал да си мисли, че ще живее тук постоянно. Това ме накара да се почувствам още по-зле, сякаш е смятал, че за него никъде няма истински дом.

Дана сложи един от старите компактдискове на Питър със запис на Сони Ролинс. Преместих двете легла едно до друго и двамата се излегнахме на тях. Прегърнахме се.

— Не мога да повярвам — прошепнах аз.

— Знам — тихо каза Дана и ме притисна още по-силно.

Уискито достатъчно бе избистрило мозъка ми, за да проумея, че всичко това е абсурдно. Пълен абсурд. Не беше възможно брат ми да е решил да отиде да плува точно в онази нощ. За него топлината беше от свръхважно значение, бе нещо като единствена религия. Дори да ги нямаше огромните вълни, 18-градусовата температура на водата щеше да го накара да се откаже.

Още по-малко вероятно беше да се е самоубил. Не знам как бе успял да си го позволи, но той току-що си беше купил мотоциклет за 19 хиляди долара! Беше чакал шест месеца, за да вземе мотоциклет в точно определен нюанс на синьото и той не беше на повече от шест хиляди километра. Никой не си мие мотоциклета по два пъти на ден, ако замисля самоубийство.

И освен всичко, през следващата седмица той имаше насрочена дата, за да се снима за реклама на дънки „Хелмут Ланг“. Беше ми се обадил в работата, за да ми каже, че някакъв асистент на фотографа Херб Риц го бил забелязал в „Токхаус“ и му изпратил договор. Питър се опитваше да омаловажи събитието, но не можеше да измами никого, особено мен.

Дана напълни отново чашата ми и ме целуна по челото. Отпих голяма глътка уиски. Спомних си как в детските години с Питър обичахме да се борим в тази стая, като играехме една игра, наречена „кой е цар на леглото“. Сега осъзнавах, че в повечето от случаите братята се бият, защото това е просто един претекст да се прегърнат.

След това разказах на Дана за един есенен следобед, може би преди дванадесет години. Направо пелтечех, но тя ме остави да продължа.

— Всяка събота една група момчета играехме тъчфутбол на игрището зад гимназията. Онзи ден за първи път взех Питър със себе си. Макар че беше пет години по-малък от всички останали, аз гарантирах за него. Бил Конуей, едно от двете момчета, които ръководеха играта, се съгласи, макар и неохотно, и му позволи да участва. Все пак Питър беше последният член на нашия отбор и нашият куотърбек през целия следобед нито веднъж не хвърли топката към него. Питър се чувстваше благодарен, че са го включили в играта на големите, и нито веднъж не се оплака. Слънцето бързо залязваше, играта замря. Изцеждахме последните си сили. В бъркотията аз казах на Ливолзи да хвърли топката на Питър. Другият отбор беше

престанал да го покрива преди един час. По някаква неизвестна причина Ливолзи ме послуша. При последното хвърляне той изпрати всички други защитници на една страна, а Питър — на друга. После се засили и хвърли топката почти в средата на игрището. В този момент Питър беше само една дребничка фигурка, застанала самотно на фона на залеза почти в дъното на игрището. За жалост самият Ливолзи съвсем не беше бъдеща футболна звезда. Пасът му се оказа много неточен. Питър се затича след топката в последния момент, подскочи и направо прелетя над игрището, подобно на някакъв герой от онези анимационни филми в забавен кадър. Кълна ти се, нито един от присъстващите няма да забрави този случай. Ливолзи го споменава всеки път, като се видим. Дана, той беше деветгодишен. И тежеше двайсет и осем кила. Това момче можеше да постигне всичко, което си поискаше. Той можеше да стане, какъвто си пожелае, Дана. Имаше всички дарби.

— Зная, Джак — прошепна тя.

— Но не това беше най-хубавото, Дана. Най-хубавото беше пътуването до дома. Питър беше страшно щастлив, усещах го. Никой от нас не продумваше. Не беше необходимо. Големият батко каза, че Питър може да го направи, и той го направи. Не ми пука какво мислят другите, това е най-прекрасното нещо на света. По целия път до дома ние споделяхме онова чувство на лекота и безметежност, което те обзема, когато постигнеш нещо наистина трудно. Велосипедите ни се носеха във въздуха. Почти нямаше нужда да въртим педалите.

Едва изрекох последните думи. Разплаках се и щом веднъж започнах, нямаше спиране в продължение на цели двайсет минути. После ми стана толкова студено, че зъбите ми започнаха да тракат. Не можех да повярвам, че никога повече няма да видя Питър.

8.

Застанал в благоуханната сянка на високо вечнозелено дърво, Рори Хофман, едър мъж с грозен белег на лицето, наблюдаваше как линейката потегля и повежда кервана от автомобили далеч от брега. Докато червените задни светлини се мяркаха сред дърветата, той цъкаше с език и поклащаше глава. Каква шибана бъркотия. Бедствие от първа степен.

Официално той беше шеф на охраната, но толкова често му се налагаше да се оправя с подобни деликатни работи, че бе заслужил прякора Дясната ръка. Хофман го смяташе за прекалено надут. Всъщност беше нещо като прислужница или по-скоро дежурният чистач от службата за почистване по домовете.

И ето го тук, за да оправи тази гадна бъркотия.

Знаеше, че няма да е лесно. Никога не беше лесно. Сред дребните прозрения, до които бе достигнал в службата си, имаше едно: насилието винаги оставя петно. И когато той с много усърдие и ловкост успяваше да изличи петното, самото усилие оставяше собствената си издайническа следа. Това означаваше, че работата ти никога не е напълно завършена.

Дясната ръка излезе от прикритието на дърветата и тръгна по настланата с чакъл алея за коли, усещайки болезнено допира на камъчетата през тънките подметки на шофьорските си обувки. Изсумтя, като си помисли за този пазарен ентузиазъм. Пробутват ти чифт толкова тънки обувки, че едва стъпваш с тях. Наричат ги шофьорски обувки. Гениално. И ето че той носи точно такива.

Приближи се до мястото, където колите се бяха качили на алеята. А след това проследи отпечатъците от гумите обратно по пясъка. Сякаш половината плаж се беше изсипал в копринените му чорапи. Под светлината на пълната луна океанът изглеждаше прекрасен и внушителен. В типичен шекспировски стил. Сякаш цялата планета съпреживяваше така наречената трагедия.

Въпреки ярката светлина на луната, той натисна копчето на джобното си фенерче и започна да търси следи от стъпки сред дюнните.

Самите плажове бяха обществени. Нямахме начин да забраниш на хората да идват тук. Макар че в повечето случаи те се съобразяваха с надписите „Минаването забранено“, човек не можеше да е напълно сигурен в това.

В северната част всичко беше наред. Навярно тази нощ щеше да е изключение от правилото. Сцената можеше да се окаже чиста.

Първите десет метра сред дюните не откри нищо. После зърна един фас... и още един. Това не беше добре. Всъщност беше много лошо.

Имахме чувството, че го наблюдават, и когато затвори очи, чувствителният му нос улови мирис на сира от запалена кибритена клечка, който все още се носеше във въздуха. О, господи!

Следи от ботуши го отведоха до едни храсталаци сред дюните. Зад тях имаше още следи и още фасове. Някой, който и да беше той, се бе установил тук за известно време.

Той клекна и прибра три фаса в малка найлонова торбичка, каквито използваша полицаите. А също и другите, за които се предполагаше, че са такива.

В този момент лъчът на фенерчето освети смачкана яркожълта кутия в пясъка. „Кодак“.

Божичко, някой беше снимал!

9.

На следващата сутрин ме боляха очните ябълки. И всичко друго над тях и под тях. Освен че ме болеше, просто се чувствах ужасно. Но това трая само няколко секунди и представляваше нещо като временен отдих, преди да си спомня какво се бе случило с брат ми.

Разтърках очи. И тогава забелязах, че Дана я няма. На лампата имаше залепена бележка: „Джак, не исках да те будя. Благодаря ти, че ми позволи да остана. Това означаваше много за мен. Вече ми липсваш. Обичам те. Дана“. Тя беше умна и красива и аз бях щастлив да я имам. Просто в онази сутрин ми беше малко трудно да се чувствам щастлив.

Слязох, залитайки, на долния етаж и заех мястото до кухненската маса, където седяха двама опечалени старци по хавлии. Не бяхме приятна гледка.

— Дана си отиде.

— Пих кафе с нея — каза Мак. — Много плака.

Погледнах към баща си, но той почти не реагира. Беше ми достатъчно да го погледна само веднъж в утринната светлина, за да ми стане ясно, че вече никога няма да е същият. Сякаш беше остарял с двайсет години за една нощ.

Мак изглеждаше стабилен както винаги, като че ли по-подготвен, сякаш трагичният обрат на събитията го беше направил по-силен.

— Ще ти изпържа малко яйца — каза той и скочи от стола си.

Не че дядо ми не беше съсипан от смъртта на Питър. Все пак Питър беше неговият любимец. Но за дядо ми животът, в добро или в зло, представляваше свещена война и той се подготвяше за следващото сражение.

Отрязва четири тънички парчета бекон и ги пусна в железния тиган, стар и изкорубен като него самия. Скоро стаята се изпълни с цвъртящия акомпанимент на мазнината.

В онази сутрин осъзнах, че баща ми всъщност не е превъзмогнал смъртта на майка ми. Той не влагаше сърцето си в строителната компания и не гореше от желание да се включи в най-големия

строителен бум в Хамптънс. Наблюдаваше как неговите колеги търговци сменят пикапите с модерни камиони марка „Тахо“, а той остава отзад да им гълта праха. Не че му пукаше.

На свой ред дядо ми ставаше все по-стабилен с годините. След като се пенсионира като железар на шейсет и две-три години, той прекара цяло едно лято, като четеше и се бързикаше с нас. После отново се захвана да учи и стана полупрофесионален помощник-адвокат. През последните двайсет години той се превърна в нещо като легенда за съдебните зали по цялото източно крайбрежие на Лонг Айланд. Много хора вярваха, че той познава закона по-добре от повечето окръжни съдии. Твърдеше, че това не е от чак толкова голямо значение, както изглежда на пръв поглед.

Неговата любов към закона бе донякъде причината да уча в Колумбийския и той беше изключително горд с това. Всеки път, когато заедно изпивахме по някоя и друга чаша бира в „Шагуонг“, той ме представяше наоколо като „най-свърхобразования Мълън в историята на Ирландия и Америка“, което ме караше да се смуцавам. Но от начина, по който ме гледаше онази сутрин, разбрах, че дотук съм имал просто хлапашки грижи в сравнение е онова, което ми предстоеше.

— Няма начин Питър да се е самоубил — казах аз. — Волпи е слабоумен.

— Или не му пука — обади се Мак.

За баща ми този въпрос си оставаше спорен. Последните мигове на Питър щяха да изглеждат по-малко ужасяващи, ако ставаше въпрос за самоубийство. За Маклин този въпрос беше всичко.

Хлапетото се чукаше с която му падне. Защо ще се самоубива?

Мак чукна три яйца върху бекона и ги остави да поцвъртят с жълтъците отгоре. Когато взеха да потъмняват по ръба, той ловко пъкна плоската лъжица под цялата тази смес и я преобърна, без да пролее нито една жълта капка. Остави я да се попържи още трийсет секунди и изсипа готовото ястие в чинията ми.

Лятото приближаваше, а това беше солидна и пикантна храна, неподходяща за сезона. Точно от такава имах нужда. Изпих три чаши чисто кафе, избутах стола си назад и обявих, че отивам да говоря с Волпи.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, благодаря, Мак.

— Е, гледай да не вършиш глупости. Запази самообладание. Чуваш ли ме, Джак?

— Послушай го — рече баща ми. — Това е проклетият глас на разума.

За миг почти си помислих, че се кани да се усмихне.

10.

През нощта някой беше докарал мотоциклета на Питър вкъщи. Стоеше на алеята за коли подобно на някакъв гигантски гущер, излязъл да се припича на слънцето. Беше толкова типично за Питър да влезе в дългове заради някаква движеща се статуя. Дори и да успеехме да го продадем на добра цена, пак щяхме да дължим на банката две-три хиляди долара. Но трябваше да призная, че е красавец, а табелката с регистрационния номер ме накара да се усмихна: 4N1C8. Аха, такъв си беше Питър.

Качих се на стария черен пикап с надпис „Строителна фирма Мъльн“ на вратата и потеглих за малката тухлена сграда на № 27, където се помещаваше Ийстхамптънското полицейско управление. Паркирах точно до черния джип на Франк Волпи.

На регистратурата беше сержант Томи Харисън. Той стисна ръката ми и ми каза колко много съжалява за случилото се с Питър.

— Аз много харесвах брат ти, Джек.

— Именно за това съм дошъл да говоря с Волпи.

Харисън отиде отзад да намери Волпи, но след две минути се върна със сконфузен вид.

— Детективът е много по-зает, отколкото си мислех. Смята, че ще бъде натоварен през целия следобед.

— Няма значение, Томи. Ще чакам. Важно е.

Четирийсет минути по-късно дежурният сержант ми повтори същото. Излязох навън. След това отново влязох в Ийстхамптънското полицейско управление. През задната врата.

Кабинетът на Волпи се намираще някъде по средата на коридора. Не си направих труд да почукам.

Детективът вдигна поглед от „Поуст“, който беше разгърнал на коленете си. Пяната от кафето с мляко украсяваше връхчетата на мустаците му. В Ийст Хамптън дори ченгетата пият капучино.

— Няма покой за уморените, а, Франк?

— Тоя град ми сервира предостатъчно гадости, нямам нужда от още. Върви по дяволите! Изчезвай.

— Кажи ми поне една причина защо Питър е отишъл да плува посред смяната си и ще те оставя да се занимаваш с любимата ти шеста страница и с твоето кафенце.

— Вече ти казах. Защото беше малко, дрогирано бабайтче.

— И защо ще се самоубива? Питър си имаше всичко.

— Защото неговото момиче се е чукало с най-добрия му приятел, защото е имал лош ден, защото се е уморил да слуша какъв светец е големият му батко. Ти искаше една причина. Посочих ти три. Сега изчезвай!

— Значи така, Франк? Нещастен случай, самоубийство, на кой му пука? Случаят е приключен.

— На мен ми звучи добре.

— Кога ще престанеш да се държиш като ченге под наем за богатшите?

Той скочи от стола, завря лицето си в моето, сграбчи ме за ризата и ме блъсна в стената.

— Трябваше веднага да те изритам, скапаняк такъв.

Никак не се заблуждавах относно способността на Волпи да приложи думите си на практика. Но чувствах, че това явно не беше най-подходящият ден да излезе с мен на ринга. Дори Волпи го усети. Той ме пусна и седна.

— Върви си у дома, Джак. Брат ти беше добро момче. Всички харесваха Заека, включително и аз. Но той се удави.

— Глупости! Това е пълна тъпотия и ти го знаеш. Франк, ако ти нямаш желание да разследваш този случай, сигурен съм, че пресата ще се заинтересува. Като се разбере какви важни клечки са присъствали на партито в онази нощ, „Нюздей“ веднага ще реагира. А също и „Дейли Нюз“. А може би и могъщият „Ню Йорк Таймс“.

Лицето на Волпи се изопна.

— Няма да го направиш.

— И защо не? Какво ще загубя?

— Повярвай ми. Просто не го прави. Остави тази работа, Джак.

11.

Чувствах се малко като смахнат, затова се върнах обратно на сцената на престъплението. Прибойт беше утихнал значително, но все още морето беше прекалено бурно; брат ми не би се решил да плува при такова вълнение. После проверих какво правят баща ми и дядо ми. И двамата явно бяха много зле, след като в девет и тридесет още не бяха станали. Дана ми беше оставила две съобщения.

Едва след десет пристигнах в мотел „Мемъри“. Дотогава всички членове — основатели на нашия клуб с изключително ограничен достъп на участие, се бяха събрали около кръгла масичка в дъното на бара.

Нека да ви запозная.

Зад масичката, под нащърбеното огледало, седеше Фентън Гидли. Фентън израсна през четири къщи от нашата, с него бяхме най-добри приятели още от времето, преди да се научи да ходи. Със своите сто и двадесет килограма Фентън изглеждаше доста по-едър, отколкото в училище. Бяха му предложили куп стипендии, за да играе футбол за някой колеж — „Хофстра“, „Сиракюз“, дори „Охайо Стейт“. Вместо това той пое командването на бащината си рибарска лодка. Често от Монток Пойнт навлизаше дълбоко навътре в морето, за да лови гигантска риба меч и риба тон и да я продава на японците.

Вляво от него седеше Марси Бърт: тя сади и оформя храсти за Калвин, Марта, Дона и цял куп други не чак толкова известни мултимилionери. Ние с нея бяхме двойка едно време — на тринайсет.

Вдясно от Марси седеше Моли Ферър, която преподава на четвъртокласниците и като втора професия работи за ийстхамптънския „Канал 70“. Също като Фентън, Марси и Моли бяха мои съученички от гимназията.

Всички около масата се перчеха с невероятно модни прически, които дължаха на един човек, който нямаше почти никаква коса; той седеше срещу тях — Сами Джиямалва, известен също така като Сами Фризьора. С пет години по-млад от нас, Сами беше най-добрият

приятел на Питър. Навремето Сами прекарваше толкова време у дома, че бе станал член на семейството ни. И все още бе така.

Когато пристигнах в „Мемъри“, всички станаха и един по един ме прегърнаха, а когато изплувах от техните топли и тъжни прегръдки, влезе Ханк Лорицела, последният член на групата и най-чистосърдечният човек, когото познавам.

Шеф на редовна служба и доброволец за спешните случаи на непълен работен ден, именно Лорицела беше приел съобщението, че са намерили трупа на Питър на морския бряг. Около издрасканата масичка се бяха събрали петимата ми най-близки приятели на тази земя. Също като мен, те бяха изпълнени с гняв и объркани.

— Нещастен случай, а? Да ми ядат дирника! — каза Моли. — Като че ли Питър, или който и да е било друг, ще хукне да плува посред нощ в тоя прибор.

— Волпи всъщност иска да каже, че Питър се е самоубил — обади се Сами, първият неприкрит гей, когото някога сме познавали.

— Всички знаем, че няма такова нещо.

— Точно така. През цялото време си мислехме, че той се забавлява повече от всички нас, взети заедно — рече Фентън. — Всъщност може само малко да си е поплаквал, преди да заспи.

— Тогава какво е станало? — попита Марси. — Никой не би искал да нарани Питър. Случвало се е някой да иска да го понашляпа — и толкова.

— Е, нещо със сигурност се е случило. Освен Джак, никой друг не е виждал тялото на Питър — рече Ханк. — В онази нощ в продължение на четири часа седях до Питър в пространство, по-малко от тази маса. Приличаше на човек, пребит до смърт. А Франк Волпи дори не го погледна. Въобще не влезе в линейката.

— Волпи иска да стои настрана — каза Фентън. — Той се страхува до смърт, че цялата тая работа може да е свързана с хората, които са негови господари, както впрочем и на всички в нашето малко селце.

— Значи ще трябва да започнем да разпитваме хората наоколо — предложих аз. — Защото явно на никой друг не му пука, освен на нас.

— Аз съм „за“ — каза Моли.

— Аз познавам почти всички, които са работили на партито онази нощ — рече Фентън. — Някой от тях все трябва да е видял

нещо.

— Moi aussi^[1] — обади се Сами. — Страшно ме бива да се ровя в мръсотията.

Вдигнахме чашите с бира.

— За Питър!

[1] И аз също (фр.). — Б.р. ↑

12.

На масата внезапно настъпи мълчание. Промяната едва ли щеше да бъде чак толкова рязка, ако ние бяхме профсъюзни работници, замислящи стачка, и някой от шефовете на фирмата току-що беше надникнал през вратата. Обърнах се и видях Дана на бара.

Всъщност „Мемъри“ не е кой знае какъв бар. Това не е и кой знае какъв мотел. Осемнайсет стаи с изглед към ресторанта „При Джон“ и Гети Стейшън. Единствената му заявка за слава е, че едно време, когато са съществували онези големи, кръгли и черни неща, наречени грамофонни плочи, една рок група, наречена „Ролинг Стоунс“, е отседнала тук и е написала песен, посветена на него. Плочата с това парче — „Мрачно и тъжно“ — излезе през 1976 г. и обвивката ѝ виси на стената заедно с текст от песента:

*Прекарах самотна нощ в хотел „Мемъри“.
Той е до океана (почти).
Ти сигурно го знаеш.*

Честно казано, „Мемъри“ има доста сносна рекламна табела — името му е изписано над входа с лъскав черен готически шрифт. Всъщност присъствието на Дана, макар че беше облечена със стари джинси и трикотажна блуза, се открояваше така, сякаш самият Мик Джагър бе влязъл в бара с нехайна походка. Станах и отидох при нея.

— Предположих, че може да си тук — рече тя. — Сто пъти се обадох у вас. Тази сутрин трябваше да отида до Ню Йорк.

Намерихме си две места в края на бара до един мъж на средна възраст, който пиеше бира и чашка чисто. Носеше шапка марка „Сейнт Луис Кардинале“, прихлупена над челото му.

— Те наистина ме харесват, нали, Джак? — каза Дана и крадешком хвърли поглед към приятелите ми.

— Да, посвоему.

— Ако искаш, ще си отида. Наистина, Джак. Просто исках да се уверя, че си добре. Добре ли си?

— Не. Затова се радвам, че си тук.

Наведох се напред и я целунах. Кой не би го направил? Устните ѝ бяха толкова нежни. Очите ѝ не бяха просто красиви, виждаше се, че е страшно интелигентна. Мисля, че си падах по Дана още от времето, когато беше на четиринайсет години. Все още не можех да повярвам, че сме заедно. Моите приятели продължаваха да не ѝ дават никакъв шанс, но това идеше да се промени, щом я опознаех.

Изпразних портфейла си на бара, магнах за сбогом на тайфата и заедно с Дана излязохме от „Мемъри“. Вместо да тръгнем към улицата и лъскавата ѝ кола, тя ме отведе до един портик, който не бях виждал дотогава.

Дана порови за ключа и стая номер 18 се отвори пред нас с цялото си великолепие и обещаващи възможности.

— Надявам се, че нямаш нищо против — прошепна тя. — Позволих си да запазя апартамента за младоженци.

13.

Дясната ръка всъщност искаше напитка номер 10 с мартини „Танкърей“. Когато барманът на „Мемъри“ престана да го игнорира, той вече беше принизил желанието си до „Будвайзер“ и чашка текила.

По това време вече беше намерил в средата на бара и едно свободно високо столче, тапицирано със скъсана червена кожа, и прихлупил почти до очи своята шапка марка „Сейнт Луис Кардинале“, той си пийваше „Буд“ и наблюдаваше.

От време на време леко обръщаше глава, за да погледне опечалените заговорници около масичката в дъното. Лицата им изглеждаха толкова искрени и открити, че се запита дали тези хора принадлежат към същия животински вид като него.

След известно време започна да ги оглежда, преценявайки кой от тях би му се опрял най-много. Небръснатият тип със старото джинсово яке имаше най-големи размери, трябва да беше около 120 кила. И се държеше като стар бейзболист. Кучката, която пристигна с кафеникавото порше, изглеждаше костелив орех. И, разбира се, Мълън. Той можеше да бъде опасен, особено в сегашното си състояние. Несъмнено беше най-умният в групата, момчето явно страдаше.

Когато мускетарите приключиха с пиенето и престанаха да плачат и да се смеят, той бе прекарал на високото си столче почти три часа и се бе схванал от стоене. Видя как Ханк Лорицела и Фентън потеглиха с колата на Лорицела, а Бърт се понесе нанякъде със своето порше. Тъкмо се канеше да последва Моли Ферър до дома ѝ, за да проведе едно малко предварително разузнаване, когато забеляза как Дана и Джак се измъкват от бара и потъват в мрака. „Момиче за сто милиона долара в мотел за шейсет долара на нощ“, промърмори под нос той.

Дана Ньюбауър и Джак Мълън. Рано или късно несъмнено щеше да му се наложи да се оправя и с това.

14.

Денят на погребението на Питър беше най-ужасният в живота ми. От седмица блуждаех наоколо като в някакъв транс — празен отвътре, нереален като призрак. Когато се върнах на работа, Полин Грабовски намина да ми каже колко много съжалява за смъртта на Питър, а Калтака, който очакваше изпълнението на смъртната си присъда, мило ми изказа съболезнованията си по телефона. Що се отнасяше до всички останали служители на „Нелсън, Гудуин и Микел“, те, както обикновено, се придържаха към деловия тон.

Всяка вечер след работа аз се прибирах в апартамента си на Сто и четиринайсета улица, две пресечки на юг от Колумбийския. Моите съквартиранти си бяха заминали у дома за лятната ваканция, а аз лежах на матрака, единствената мебел, останала в стаята, и по малкото транзисторче, което имах от дванайсетгодишната си възраст, слушах как „Янките“ губят три точки поред.

В петък вечер изтичах до Пен Стейшън и хванах последния влак. Дана не ме чакаше на гарата в Монток, както се бях надявал през цялото това тричасово пътуване. От гарата до дома беше към три километра, тъй че реших да вървя пеша, вместо да се обадя да ме вземат с колата. Реших, че разходката ще ми се отрази добре.

След петнайсет минути тъмните прозорци на малкия градски център останаха зад гърба ми и аз се заизкачвах по стръмния и дълъг склон на възвишението. Нощта беше изпълнена със звезди, а щурците вдигаха повече шум от случайните автомобили. Чудех се какво ли се е случило с Дана.

Минах покрай каменните руини на Историческото общество и покрай сградата на градската библиотека с нейната семпла архитектура в бяло, типична за шейсетте години, където често се бях отбивал по пътя от училище за вкъщи.

С Питър бяхме изминавали тази отсечка хиляди пъти и всяка пукнатина по паважа ми се виждаше позната. Бяхме се разхождали по него, бяхме тичали, прелетявали със скейтборд и с велосипед, и то в най-лошото време на Лонг Айланд, като понякога Питър едва

успяваше да се задържи върху рамката на велосипеда ми. И макар че ни беше забранено, често пътувахме на автостоп. Монток е може би едно от последните места в страната, където шофьорите обикновено спират, за да вземат в колите си някой закъсал стопаджия.

Минах покрай № 27, тръгнах по Дич Плейнс Роуд и изминах острия завой в близост до крайбрежния паркинг. Пикапът на баща ми беше паркиран на алеята за коли. Предположих, че Мак все още „скубе“ колегите си в седмичната игра на покер.

Ако все още бях буден, когато се върне, той щеше да изсипе печалбата си на кухненската маса и двамата щяхме да изпием по едно питие преди лягане, замезвайки с оризови пръчици.

В къщата беше тъмно, затова отворих лепкавата гаражна врата колкото е възможно по-тихо и влязох през кухнята. Грабнах бутилка бира и седнах в прохладния и приятен мрак. Набрах телефонния номер на Дана, но ми отговори телефонният секретар. Какво ли ставаше?

Седях в тъмната кухня и си мислех за последния път, когато с Питър бяхме заедно. Две седмици преди той да умре, двамата вечеряхме в моден ресторант на Ийст Секънд Стрийт. Обърнахме две бутилки червено вино и си побъбрихме. Божичко, той беше толкова щастливо хлапе. Беше малко смахнат, но имаше добро сърце. Дори не се подразних, когато сервитьорката си написа телефонния номер отзад на врата му.

По неизвестни причини започнах да мисля за случая, който ме чакаше в кантората, за Калтака и за неговия живот в очакване на смъртната присъда. Общото между тях с Питър беше нищожната цена, която настоящите власти даваха на живота им. Правителството толкова високо ценеше Калтака, че дори не си даваше труд да провери дали ще екзекутират когото трябва. А убийството на Питър бе нещо толкова незначително, че дори не беше необходимо да се разследва.

Мощен трясък прозвуча точно над главата ми и прогони всички тези мисли. Какво ставаше, дявол да го вземе? Някой се беше вмъкнал с взлом през прозореца в стаята на Питър и беше съборил шкафа.

Грабнах тигана от печката и се втурнах нагоре по стълбите.

15.

Вратата на стаята беше затворена, но отвътре се чуваха стонове. Натиснах вратата, но нещо ми пречеше да я отворя, натиснах по-силно и влетях вътре, като се спънах в нечии проснати крака.

Дори в тъмното успях да позная, че това е баща ми. Светнах лампата. Той беше в беда. Беше много зле. Явно беше припаднал на пода и на това се дължеше силният трясък преди малко. Мяташе се по гръб, като че ли се бореше с някого, когото само той виждаше. Пъхнах ръка под главата му и я повдигнах от пода, но подобно на дете, сънуващо кошмар, той не можеше да ме види. Погледът му беше насочен навътре, към експлозията в гърдите му.

— Татко, това е инфаркт. Ще извикам линейка. Изтичах до телефона. Когато се върнах, зениците му бяха още по-разширени, а напрежението в гърдите му сякаш се засилваше. Не можеше да си поеме дъх.

— Дръж се! — прошепнах аз. — Линейката идва. Лицето му съвсем изгуби цвета си, стана болезнено, призрачносиво. После той престана да диша и очите му се обърнаха. Започнах да му правя дишане уста в уста. Нищо.

Едно, две, три.

Нищо.

Едно, две, три.

Нищо.

По алеята за коли изскърцаха гуми, по стълбата затопуркаха бързи стъпки и Ханк коленичи до мен.

— От колко време е в това състояние?

— От три-четири минути.

— Добре. Има шанс.

Ханк носеше портативния дефибрилатор. Беше сложен в бяла пластмасова кутия с големината на акумулаторна батерия за кола. Нагласи апарата и го включи.

Сега аз не можех да дишам. Стоях изправен над баща си, изтръпнал и невярващ. Това не беше възможно. Навярно се е качил в

стаята на Питър, за да се отдаде на спомените си.

Всеки път, когато Ханк включваше тока, тялото на баща ми подскочаше конвулсивно.

Но стрелката на електрокардиографа не реагираше.

След третия електрически удар Ханк ме погледна шокирано.

— Джак... той е мъртъв.

ВТОРА ЧАСТ
РАЗСЛЕДВАНЕТО НА УБИЙСТВОТО

16.

Погребалната служба за баща ми се състоя четирийсет и осем часа по-късно в църквата „Света Сесилия“. Близко хиляда души се опитаха да се натъпчат в ниския каменен параклис, само неколцина останаха да чакат обичайната делнична служба. Аз бях най-силно изненадан от този наплив. Баща ми беше скромен и резервиран човек, съвсем не се държеше свойски с всички, тъкмо напротив. Именно поради това аз винаги бях смятал, че е недооценен. Но случаят явно не беше такъв.

Монсеньор Сканлън разказа как на шестнайсетгодишна възраст Джон Самюъл Сандърс Мълън напуснал Ирландия и заминал сам за Ню Йорк Сити, където се подслонил при свои роднини в една вече пренаселена бедняшка къща в „Хелс Кичън“. Маклин и баба ми успели да преминат океана едва три години по-късно, а дотогава баща ми вече бил напуснал училище и станал чирак на един дърводелец. Дори след пристигането на родителите си, в продължение на няколко години, единствено той се грижел за прехраната на семейството — „шестнайсетгодишно момче, което работи по осемдесет часа седмично, можете ли да си представите“, каза монсеньор.

Пет години по-късно Сам и младата му съпруга Катрин Патриша Демпси поискали да си отдъхнат в неделя от асфалтовата фурна, в която живеели. Затова се качили на лонгайландската железница и пътували до последната спирка. Когато слезли от влака, открили малко рибарско селце, което направило на баща ми за онова селце в графство Клеър, което бил напуснал.

— Две седмици по-късно — каза монсеньор — изпълненият с младежка любов и амбиции Сам за втори път в разстояние на осем години се пресели и пусна корени завинаги в Монток.

Често съм се питал защо баща ми показваше толкова малко ентузиазъм по отношение на златната треска в Хамптънс. Сега осъзнах, че по времето, когато е дошъл краят на Лонг Айланд, той е бил по-загрижен да оцени онова, което притежава, отколкото да ламти за още.

— Откакто семейство Мълън пристигна в този град — продължи Томас Сканлън, — аз често съм имал щастието да ги посещавам в къщата на Дич Плейнс Роуд, която Сам построи. Сам Мълън притежаваше всичко, което един мъж би искал да има — хубав дом, още по-хубава съпруга, почтен бизнес, а в лицето на младите Джак и Питър — двама прекрасни синове, ярко открояващи се сред другите. Питър беше надарен атлет, а Джак — многообещаващ студент, който евентуално ще завърши право в Колумбийския университет. Но ето че тогава — продължи монсеньор — бедата връхлетя семейство Мълън. Най-напред Катрин Патриша умря от рак твърде млада. А миналата седмица ни сполетя все още незадоволително обяснената смърт на Питър Мълън, един удар, който несъмнено допринесе за смъртта на Сам в петък през нощта. Явно не ни е дадено да прозрем Божия промисъл във всичко това. Аз само ви казвам, че зная, че е така. Че този живот, колкото и да е кратък, а той почти винаги е прекалено кратък, е безкрайно ценен.

Мак, Дана и аз седяхме на първия ред. Зад нас се чуваха облекчени ридания, но ние с Мак бяхме със сухи очи, поне в онази сутрин. За нас това не беше божествена мистерия, а убийство. Който и да бе убил Питър, той беше отчасти виновен и за инфаркта на баща ми или поне за разбитото му сърце.

Докато монсеньор продължаваше да говори на разплаканите си енориаши, аз усетих как дядо стисна коляното ми. Взрях се в разкривеното му от мъка лице и в бездънните му ирландски очи.

— В този скъпоценен живот има някои загадки, които ние с теб ще трябва да разгадаем — прошепна той, — независимо дали Бог ще бъде на наша страна или не.

Сложих моята собствена ръка върху неговата и я стиснах в отговор, което означаваше за двама ни, че сме сключили съюз.

По някакъв начин, незнайно как, щяхме да отмъстим за Питър и за баща ми.

17.

Ако смятате, че е хитър трик да натикаш хиляда възпълни опечалени граждани в църква, построена за двеста души, представете си какво стълпотворение настана, когато същата тази тълпа пристигна на прага на къщата ни на Дич Плейнс Роуд 18.

„Шагуонг“ отговаряше за питиетата, а „Сийсайд Маркет“ — за храната. В разстояние на шест часа цялото население на Монток премина през нашите пет-шест стаички. Сигурен съм, че всеки отделен човек, който през последните двайсет години е имал някакви контакти с баща ми или с брат ми, влезе в нашата всекидневна, стисна ръката ми и ме погледна в очите.

Учители и треньори се върнаха назад в детската градина и ни описаха безкрайните потенциални възможности на Питър в този спорт или по онзи учебен предмет. Същото направиха и търговците, които бяха снабдявали баща ми с железария и сандвичи с бекон. Политиците, то се знае, бяха в стихията си. А също и пожарникарите и ченгетата; дори Волпи и Белнап се появиха.

Макар че за семейство Мълън нещата се бяха развили толкова лошо в Монток, беше невъзможно да не изпитваш огромна обич към неговите чистосърдечни и естествени жители. Тук хората ги е грижа за съседите им.

Въпреки това след два часа всички лица започнаха да ми се виждат размазани. Предполагам, че именно затова се правят погребенията — за да се превърне скръбта в размазано петно. По такъв начин погребението ти отвлича вниманието.

Дана най-накрая си тръгна към седем. Доколкото съм наясно, май не обичаше да си попейва. Съгласна беше, че трябва да съм там, да пия със старите си приятели и с роднините, и аз го оценявах.

Бяха дошли всичките ми приятели. След като напливът от гости секна, ние се събрахме в кухнята. Фентън, Марси, Моли, Ханк и Сами — същата тайфа, която ме чакаше онази нощ в „Мемъри“.

Всички ние работехме по случая „Питър“, върху настоящия случай или както, по дяволите, искате да го наречете. Фентън усилено

лобираше пред съдебната лекарка на окръг Съфък, негова стара приятелка, да не бъде третирана смъртта на Питър като рутинно удавяне. Свързах се с „Дейли Нюз“ и „Нюздей“ и разговарях за евентуални публикации, разбрахме се поне да отида там и да поговоря с някого за това какво всъщност се е случило в онази нощ.

— Хората не спират да приказват — докладва Сами за своята елитна клиентела. — И онези в Крайбрежната къща се трогнаха най-сетне. Семейство Ньюбауър вече отмени едно парти, насрочено за четвърти, в края на седмицата. Проява на уважение, несъмнено.

Всички се поздравихме. Голямо чудо, нали така, бяхме ги накарали да отменят проклетото парти.

Не всички новини бяха хубави. Преди три Дни Ханк влязъл в ресторанта „При Никол“, където работи като главен готвач от повторното му отваряне, и мигновено бил уволнен.

— Никакви причини, никакви обяснения — рече Ханк. — Управителката ми връчи последния чек и ми пожела късмет. Цели два дни бях като побъркан. После една сервитьорка изплю камъчето.

— „При Никол“ е собственост на Джими Травала, едър спекулант със състояние, оценявано на двеста милиона. Травала е близък с Ньюбауър. Често посещава техните партита. Според моята приятелка Ньюбауър се е обадил на Джими, Джими се е обадил на Антоанет Алоа, управителката — и толкова. *Nasta la vista*^[1]. И хайде най-отзад на опашката на безработните.

— Става все по-страшно — обади се Моли. — Аз поразпитвах тук-там за партито. Но онази нощ някой ме следеше. С черно БМВ. Снощи същата кола беше паркирана пред къщата ми.

— Това е толкова странно. Същият кретен следеше и мен. Направо тръпки ме побиват.

— Дръжте се, момчета и момичета — каза Сами. — Империята започва да отвърща на удара.

Измина полунощ преди и последният от скърбящите да ме притисне във влажната си прегръдка. После останахме само двамата с Мак в ярко осветената кухня. Налях две чаши уиски.

— Да пием за Джак и Питър — рекох аз.

— За теб и мен — отвърна Маклин. — Само ние останахме.

[1] Довиждане (исп.). — Б.пр. ↑

18.

На следващата сутрин след погребението на баща ми се събудих с махмурлук. Към единайсет реших да отида да видя Дана, отчасти да ѝ се извиня, защото не ѝ бях обърнал достатъчно внимание предишния ден, но най-вече защото имах нужда да поговоря с някого. Знаех, че родителите ѝ са все още извън града, иначе едва ли щях да отида у тях.

Какво ще кажете за тая „виличка“, за която семейство Ньюбауър се бяха изръсили с 40 милиона? Истинска ли беше, или това беше замъкът Мандерлей? Не можех да вляза в имението, без да се сетя колко много Дана обичаше къщата и петте хектара, върху които се разполагаше. Че какво да не му харесваш на това имение? Величествената къща в джорджиански стил, заобиколена с ябълкови градини? Двата великолепни басейна: един — декоративен, за душата, и друг — за удоволствие на тялото? Традиционната градина с рози? Моравата в английски стил? Витата алея за коли пред къщата, която явно беше направена само за суперлюксозни коли и за никакви други?

С мотоциклета на Питър стигнах близо до гаража, спрях мотора и паркирах на едно закътано място. Макар че обикновено бивах добре приет в къщата, изпитах някакво странно неприятно усещане. Опитах се да се отърся от него, но не можах.

Дочух шум откъм единия от басейните.

Хвърлих поглед към „северния басейн“, както го наричаха в семейството, басейна за къпане, и застинах на място. Стомахът ми се сви на топка. Дана излизаше от басейна, облечена със страхотен бански костюм, за който ѝ бях казал, че ми е любимият. Капчици вода проблясваха по кожата ѝ и по черната ликра на бикините прашка.

Тя пристъпи на пръсти по натруфените, ръчно рисувани плочки и се приближи до един от шезлонгите на кремави и яркосини райета. Усмихна се, наслаждавайки се на топлината на слънцето.

Не можех да повярвам на очите си. Не друг, а самият Франк Волпи се беше разположил на един шезлонг. Най-гадното беше, че Франк не изглеждаше съсипан от изключително трудната си работа на

детектив. Той беше спокоен, добре загорял и изпълнен с енергия, също като Дана.

Тя седна до него на шезлонга, продължавайки да се усмихва. Сложи мокрите си длани върху корема му и Франк игриво я улови за китките. Привлече я върху себе си и тя притисна устните си в неговите. Докато се целуваха, виждах само русите коси на тила ѝ и как неговите ръце развързват връзките на банския ѝ костюм.

Исках да извърна поглед, да се махна оттам, дявол го взел, но преди да успея да помръдна, целувката свърши.

Дана погледна над рамото на Волпи и със сигурност ме видя, преди да се измъкна крадешком, да се кача на мотоциклета и да потегля за там, където ми беше мястото.

19.

Покарах наоколо — бързо, прекалено бързо за лъкатушните и натоварени пътища на Източен Лонг Айланд. Чувствах се наистина ужасно, но не изпитвах самосъжаление... е, да, дявол го взел, изпитвах и още как!

Когато се прибрах вкъщи, минаваше четири. След вчерашния ден къщата беше обърната с главата надолу. Реших, че ще е по-добре да почистя, преди да се наложи Мак да го направи.

В процепа на външната врата беше пъхнат плик. Сърцето ми се сви. Грабнах плика и го отворих.

Луксозната хартия беше розова и цялата ухаеше на парфюм.

Съобщението гласеше — 118400. „Мемъри“.

Това ми беше достатъчно. И по-рано бях получавал подобни съобщения. Дана искаше да се срещнем в мотел „Мемъри“. Вече ме чакаше там. Това бяха буквите и цифрите от регистрационния номер на нейния мерцедес кабрио. Бележката, парфюмът — колко типично за Дана. Не трябваше да отивам в „Мемъри“... Но какво да ви кажа... отидох. Може би дълбоко в душата си аз съм един безнадежден хлапак. Или пък съм прекалено романтичен, за да е на добро.

Дана беше там. И което е още по-лошо — знаеше, че ще отида. Беше толкова сигурна в себе си. Е, може би щях да успея да променя това.

Отворих вратата откъм пасажерската седалка и надникнах в колата. Мерцедесът все още миришеше на ново. Миришеше и на нейния парфюм.

— Седни, Джак. Трябва да поговорим — изрече тя с най-нежния си глас. Изящната ѝ ръка със свършен маникюр потупа седалката.

— И тук съм добре — отвърнах аз. — Чувствам се чудесно.

— Не беше така, както изглеждаше, Джак.

Поклатих глава.

— Беше, беше. Последните два часа обикалях наоколо с мотора и всичко си дойде на мястото. Вчера ви видях двамата с Волпи да разговаряте у дома. После ти си тръгна към седем. Колкото и да е

чудно, същото направи и Волпи. Ще трябва да ме осветлиш за останалото.

Дана някак си съумя да изглежда разгневена.

— Той дойде у дома тази сутрин, Джак. А не снощи. Каза, че идва заради разследването, но си носеше банския. Такъв си е Франк.

— Значи ти го покани да поплува? И от дума на дума?

Дана разтърси глава.

— Джак, не може да вярваш, че се интересувам от Франк Волпи.

— Дана, защо се чукаш с него? Това е справедлив въпрос.

— Ей, Джак, нека ти кажа нещо, което научих от баща си — в живота няма справедливост. Ето защо баща ми винаги печели. Зависи как играеш играта. А това, Джак, наистина е игра.

— Дана...

Тя ме прекъсна и се удивих, че никога не съм я виждал от тази ѝ страна.

— Нека да се доизкажа. Нещо ми се губи чувството за време, но поне от седмици мисля за това. Предполагам, че именно поради тази причина не дойдох да те взема в петък вечерта. Джак, имам нужда от дистанция. Всъщност се нуждая от малко време, в което да бъда сама със себе си... Заминавам за Европа за два месеца. Никога досега не съм го правила. Имам предвид това европейско пътешествие.

— О, да, и аз. Не съм бягал от проблемите си.

— Джак, не усложнявай още повече нещата. Трудно ми е.

След това по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Не можех да повярвам, че всичко това се случва. Изглеждаше прекалено ужасно, за да е истина.

— Е, Дана — най-накрая се обадох, — а Волпи ще дойде ли с теб в Европа?

Не изчаках да чуя отговора. Затръшнах вратата на колата ѝ и си тръгнах. Предполагам, че току-що бяхме скъсали.

20.

През онази нощ не можах да заспя, защото лошите мисли и образи упорито се блъскаха в главата ми. Накрая станах и оправих цялата неразбория, останала след погребението на баща ми. Към пет часа сутринта се върнах в леглото.

В неделя направих едно пътешествие от час и половина и отидох до автосалона в Хънтингтън. Предполагах, че Питър се е споразумял за някакви отстъпки с продавача, и се надявах, че като се появя с мотоциклета и разкажа какво се е случило, може да ми предложи прилична пазарна цена.

Единственият продавач на мястото беше набит тип с конска опашка, надхвърлил трийсетте; наблюдавах го как ловко насочва двойка пенсионери към лъскав спортен автомобил.

— Багс! — представи се продавачът, след като подsigури евентуалните си клиенти с няколко брошури. Макар, че не знам какво всъщност бих могъл да направя за вас. Вече притежавате най-прекрасното, най-внушителното, с най-модерният дизайн моторно превозно средство на света и то е паркирано точно пред входа. Ако искате вярвайте, преди по-малко от месец и половина продадох същата играчка на един красив хлапак от Монток — същия тъмносин цвят, същите кожени седалки по поръчка.

Обясних му, че съвсем не става дума за съвпадение, а Багс протегна ръка и стисна рамото ми.

— Това е ужасно. Виж какво, човече, ще му вземеш много по-добра цена, ако пуснеш обява в „Ню Йорк Таймс“ и сам го продадеш.

— Искам само да изплатя дълга — отвърнах му аз.

Очите на Багс се разшириха, а те поначало си бяха доста големи.

— Какъв дълг? Че ти не дължиш и пукнат цент за това сладурче. — От отрупаното си с какво ли не бюро измъкна документите за продажбата. — Ето, да видим. Питър ми е написал чек за хиляда и деветстотин долара срещу десет процента депозит — рече той и ми показа копието. — Останалото плати в брой.

Багс сигурно си мислеше, че ми съобщава добра новина, но разбра, че аз не гледам по този начин на нещата.

— Виж какво, ако някой чешит влезе тук с парите, веднага ще го уредим с прекрасна машина. В месец със слаби продажби мога да го продам дори на някой републиканец — ухили се той.

На чека беше написано името на банка, с адрес на лонгайландския магистрален път в Ронконкома. Знаех я къде е. Когато бяхме деца, веднъж камионът на баща ни се повреди точно пред входа ѝ и се наложи да прекараме нощта в един автомобилен сервиз наблизо. Името Ронконкома толкова ни хареса, че се превърна в нещо като парола.

Десет минути по-късно аз се намирах в Ронконкома за втори път през живота си и седях пред бюрото на управителката на местния клон на нюйоркската банка — Дарси Хамърман. Всъщност вече ме очакваха.

— Питър ви е определил за единствен свой наследник, тъй че цялата налична сума е ваша. Мога веднага да ви напиша чек, освен ако не искате да си откриете сметка тук, в Ронконкома. Сигурно не искате.

Тя отвори чекова книжка с големината на фотоалбум и с течната си банкерска ръка попълни един чек. На гърба му сложи печат с надпис „Само за депозиране“.

После внимателно откъсна чека от чековата книжка и го плъзна към мен по повърхността на бюрото си. Чекът беше за 187 646 долара.

Недоверчиво прочетох шестте цифри. Започнах да премигвам. Толкова зле не бях се чувствал, откакто... е, от вчера. Какво, по дяволите, беше направил Питър?

21.

Имах нужда да поговоря с приятел и знаех къде да го намеря. Дори имах уговорена среща.

Сами Джиамалва беше деветгодишен, когато съвсем деловито съобщи на брат ми, че е гей. На единайсет вече бе решил, че иска да стане фризьор. Навярно поради това преждевременно себепознание Сами не постигна кой знае какво в училище, макар да беше едно от най-интелигентните момчета в гимназията.

На петнайсет напълно се отказа от учението и започна да работи при Кевин Мейпъл. През първите шест месеца работеше само със сешоара. После се издигна до миене на коси. Шест месеца по-късно Ксавие си тръгна по средата на един сеанс и Кевин даде възможност на Сами да опита неговия собствен стол. А останалото, както разправят, е част от историята на хамптънското фризьорско майсторство.

Но Кевин го експлоатираше здравата, като му възлагаше по десет-единайсет прически на ден, и така след известно време благодарността на Сами прерасна в недоволство. Преди три месеца той напусна и отвори в дома си в Саг Харбър „Кухня за душата: при Сами“.

Сами подстригваше Питър безплатно в неделите и в момент на слабост по време на погребението ми предложи същата сладка уговорка. Веднага си записах час при него и щом се прибрах от Ронконкома, паркирах мотора на неговата алея.

Сами ме посрещна с топла прегръдка. След това ме заведе до модерния фризьорски стол пред огромно лъскаво огледало.

— И така, какво ще желаеш? — попита Сами, след като ми изми косата.

— На този етап оставям всичко на теб. Покажи на какво си способен.

Сами се захвана за работа, като се движеше в четиритактов ритъм — отреже, отдръпне се, поспре, докосне. Косата ми падаше на кичури върху черно-белите фаянсови плочки. Оставих го да поработи

мълчаливо няколко минути, а после изплюх въпроса, от чийто отговор се бях страхувал през целия обратен път дотук.

— Питър търгуваше ли с наркотици? — попитах аз, изучавайки лицето на Сами в огледалото.

Дори не вдигна поглед от произведението си.

— По дяволите, не. Той купуваше наркотици.

— Е, как тогава, дявол го взел, се е сдобил с новичък мотоциклет и със сто осемдесет и седем хиляди долара? Можеш ли да ми обясниш това?

Сами престана да ми подстригва косата.

— Джак, просто остави нещата така. Нищо добро няма да произлезе от това.

— Брат ми беше убит. Не мога да оставя нещата така. Мислех си, че ти искаш да ми помогнеш.

Сами нежно масажираше тила ми.

— Е, добре, Джак, ще ти кажа истината. Питър беше най-трудолюбивото момче в сферата на шоубизнеса. — Сами се покашля и заговори по-тихо. Говореше като баща, който с голямо закъснение обяснява на хлапето си откъде идват бебетата. — По един или друг начин, всеки от нас тук изкарва прехраната си, като служи на богатите. Така стоят нещата, Джак. Е, Питър им служеше малко по-буквално от другите.

Взе да ми се гади леко. И се уплаших. Едва не станах да си вървя по средата на подстригването. Аз обичах брат си. Но се чудех дали съм го познавал в действителност.

— Плащали са му за секс? Това ли искаш да ми кажеш?

Сами повдигна рамене.

— Не че имаше някаква тарифа на час, Джак. Но той чукаше някои от най-богатите жени от елитното свободно общество и доста си го биваше. Мислех, че знаеш. Мислех, че Питър ти казва всичко. Но сигурно не ти е споменал, че една от неговите дами беше потенциалната ти тъща Кемпиън Ньюбауър. Подозирам, че и Дана може да е била сред тях. Но това беше преди вие двамата да започнете да излизате заедно, Джак.

22.

Напуснах фризьорския салон на Сами и се отбих в един бар, наречен „Улфис“. Намира се в същата богато озеленена част на Ийст Хамптън, където Джаксън Полак обичал да рисува, да пие и да се блъска с колата си в дърветата.

Поръчах си чисто кафе и една бира и седнах на бара, мислейки върху онова, което ми предстоеше да направя оттук нататък. Накрая измъкнах от портфейла си едно смачкано листче и набрах телефонния номер, изписан на него.

Отривистият глас от другата страна на линията принадлежеше на доктор Джейн Дейвис. От десет години не бях разговарял с нея, нито я бях виждал. Но в гимназията бяхме близки — още преди времето, когато за всеобщо удивление тази учена жена с национален принос се забърка с моя приятел рибар Фентън Гидли.

Джейн, която беше избрана да произнесе речта при получаването на гимназиалните ни дипломи, спечели пълна стипендия за СЪНИ Бингхамптън, а след това продължи образованието си в Харвардския медицински колеж. От Фентън научих, че през следващите две години е живяла в Лос Анджелис и е завеждала Травматологията в централна болница в Сейнт Луис, преди да се изтощи напълно. Сега тя беше главен патолог на лонгайландската болница и главен съдебен лекар на окръг Съфък.

Джейн имаше още един час работа в лабораторията, но каза, че можем да се срещнем след това, и ми обясни как да стигна до дома ѝ в Ривърхед.

— Ако пристигнеш пръв, ще можеш ли да изведеш Айрис на малка разходка? — попита ме тя. — Ключовете са под предпоследната саксия. И не се притеснявай, тя е много миличка.

Постарах се да пристигна по-рано. Айрис, загладена кучка със светли очи, от породата ваймар, беше извън себе си от благодарност. Макар че е едра като доберман, тя не е зло куче боец, а дружелюбна и любвеобилна. Още щом ѝ отворих вратата, залая и се затича към мен, подхлъзвайки се по излъскания паркет.

През следващите петнайсет минути тя ме накара да препускам през мъничката ѝ лична територия, като опикаваше невидимите ѝ граници.

Това ни свърза едва ли не за цял живот и двамата доволно седяхме рамо до рамо на предната веранда, когато синьото волво на Джейн спря пред нас.

После влязохме в кухнята, Джейн сипа суха кучешка храна за Айрис, кафе за мен и светлокафяв портвайн за себе си. През последното десетилетие нейната върлинеста и недодялана фигура бе придобила атлетична грация, но тя все така прашеше от интелигентност.

— Напоследък имахме доста подозрителни смъртни случаи в Лонг Айланд — каза Джейн. — Тъй че успях да прекарам доста време с Питър.

Тя подръпна полупрозрачните уши на Айрис и ме погледна втренчено.

— И какво откри? — попитах аз.

— Първо на първо, Питър не се е самоубил — отвърна ми Джейн.

23.

Джейн бръкна в една смачкана спортна чанта, измъкна оттам папка с надпис „Мълън, Питър 5/29“ и я сложи на масата. После извади цилиндричен пластмасов калъф с цветни диапозитиви и вдигна един към светлината.

— Погледни тези — каза тя, присвила очи. — Това са клетки, които изстъргах от вътрешността на белите му дробове. Виждаш ли каква форма имат и как са оцветени по края?

На снимките се виждаха купчини от малки кръгли клетки с големината на монета от 10 цента, обагрени в розово.

Джейн извади друг набор от диапозитиви.

— А тези са от белодробната тъкан на мъж, който е бил изваден от Лонгайландския пролив пет дни преди Питър. Клетките са почти два пъти по-големи и много по-тъмни на цвят. Това е, защото давецата се жертва се бори за въздух и вдишва вода с дробовете си. Такива клетки като на Питър намираме в труповете, които са били хвърлени в океана, след като са спрели да дишат.

— Но как е умрял тогава?

— Точно както изглежда от пръв поглед — отвърна тя, като внимателно пъхаше диапозитивите в съответните им калъфи. — Пребили са го до смърт.

Тя отвори отново дебелия кафява папка и измъкна снопче черно-бели снимки.

— Знаем, че в онази нощ си видял Питър на брега, но студената вода забавя подуването на плътта и ограничава потъмняването ѝ. Трябва да те предупредя, че тук изглежда много по-зле.

Джейн ми връчи снимките. Обезобразеното лице на Питър изглеждаше неузнаваемо. Положих огромни усилия да не извърна поглед. На плажа красотата му изглеждаше почти непокътната. На снимките кожата беше придобила ужасен сив цвят. От раните бе заприличал на човешка боксова круша.

Джейн бръкна още по-дълбоко в купчината и измъкна рентгеновите снимки. Те документираха побоя, поне що се отнася до

счупените кости. Бяха десетки. С върха на писалката си тя ми показва едно ясно счупване в горната част на гръбначния стълб на Питър.

— Ето това го е убило — каза Джейн.

Недоверчиво поклатих глава. Ставаше все по-невъзможно да овладявам гнева, който се беше трупал в мен през последните две седмици.

— И какво трябва да направиш, за да докажеш, че някой е бил убит? Да извадиш куршум от главата му? — с отвращение попитах аз.

— Това е добър въпрос, Джак. Преди две седмици изпратих предварителния си доклад в ийстхамптънското полицейско управление, както и на окръжния прокурор, но досега няма никаква реакция.

На път към къщи през цялото време проклинах Франк Волпи. Той имаше докладите за случая на Питър и не беше направил нищичко, дявол да го вземе! Продължаваше да говори за удавяне, за самоубийство. Как, по дяволите, биха могли да покрият подобно нещо? Срещу кого се бях изправил?

Когато се прибрах късно в онази нощ, Мак хъркаше на канапето във всекидневната. Свалих му очилата и обувките и го завих с едно тънко одеяло за през нощта. Нямах сили да го събудя и да му кажа какво съм открил.

Тогава ми светна. Влязох в кухнята и набрах номера на Бърт Киърнс — репортера от „Ийст Хамптън Стар“, който на погребението на баща ми успя да пъхне в ръката ми листче с телефонния си номер. Десет минути по-късно Киърнс стоеше пред вратата с магнетофон и два репортерски бележника в ръце.

— Божичко, ти си по-бърз от доставките на китайска храна — рекох аз.

24.

Киърнс сигурно беше работил през цялата нощ. Когато на сутринта отидох на предната веранда, за да взема „Стар“, видях, че вече е настъпила пълна суматоха. Всичко беше на първа страница. Голямо заглавие с тлъсти букви задаваше същия въпрос, който си задавах и аз: КАК УМРЯ ПИТЪР МЪЛЪН?

Следваше всичко, което бях споделил с Киърнс предишната нощ в нашата кухня: от абсурдното решение на Питър да отиде да плува в онази нощ до пренебрегваните досега доказателства, че е бил зверски пребит.

Статията съдържаше и красноречив намек за възможна любовна връзка между Питър и Кемпиън Ньюбауър.

През цялата тази история като червена нишка преминаваше гузният рефрен в стил „не коментирам“, „не отговаря на многократните повиквания по телефона“ и „не реагира“, изпълняван от детектив Волпи и от стреснатите представители на Кемпиън и Бари и на „Мейфлауър Ентърпрайсис“. Могъщата двойка все още бе на път, опитвайки се да замаже поглъщането на компанията на Бонтаг; смъртта на Питър явно не представляваше достатъчно основание да промени своя маршрут.

Агресивният репортаж бе подкрепен от справедлив редакторски повик за разследване на смъртта на Питър. „Неспособността на ийстхамптънската полиция да разпита Бари и Кемпиън Ньюбауър за убийство, извършено на тяхна собственост същата нощ, когато жертвата е работила на тяхното парти, е просто комична“. И заключаваше: „Това е още един обезпокоителен пример за очевидната несправедливост на системата на криминалното правосъдие“.

Прочетох статията веднъж, а след това отидох да събудя Мак, за да я прочета и на него.

— Това е някакво начало — изсумтя той.

През следващата седмица историята бушуваше из Ийст Енд подобно на лятна буря. Щом влезех в някой магазин или ресторант, чувах развълнувани хора да изказват подозренията си. То се знае,

Фентън, Марси, Моли, Ханк, Сами и аз правехме каквото зависеше от нас, за да не се забрави историята на Питър. Онова, което беше започнало като търсене на истината, се превърна в натрапчива идея за мен.

Разпространението на новината не се ограничи само в рамките на местния седмичник. Списание „Ню Йорк“ изпрати репортер и фотограф, а две нюйоркски телевизионни станции пуснаха почти идентични материали със снимката на някакъв репортер в тренчкот^[1], крачещ по осветения от луната плаж, на мястото, където бе изплувало тялото на Питър.

Една вечер по телефона ми се обади Доминик Дън, репортерът новелист, чиято дъщеря беше убита преди години. Той се беше проявил като много заядлив телевизионен гост по време на маратона, свързан с О. Джей Симпсън.

— Моите редактори от „Венити Феър“ ме умоляват да опиша тази история — ми каза той, — но аз мразя да ходя в Хамптънс през лятото.

— Аз също, но нали така или иначе ще трябва да опишете тази история. Брат ми беше убит.

— Вероятно сте прав. Извинете ме за несериозното отношение. А междувременно искам да ви кажа: не позволявайте на копелетата да се измъкнат безнаказано.

Заприлича ми на Мак.

Когато се върнах в „Нелсън, Гудуин и Микел“, аз се посветих изцяло на случая на Калтака. В съзнанието ми несправедливостта на неговата предрешена екзекуция и прикриването на убийството на Питър бяха свързани. Приготвих обяснение от двеста страници в отговор на реакцията на съдията от Тексас на нашата последна молба да бъде направен ДНК тест. Старшият партньор засия и ми каза, че това е най-добрата работа, правена някога от стажант на лятна практика.

Нищо чудно. Именно затова най-много от всичко исках да стана адвокат.

[1] Тънка, непромокаема горна дреха с подвижна подплата. — Б.р. ↑

25.

Фентън Гидли слагаше стръв на въдиците, когато Дясната ръка спря до него е десетметровата си китоловна яхта. Той изключи мотора и извика на набития червенокос рибар, който по една случайност беше най-добрият приятел на Джак Мълън:

— Ей, Фентън, кълве ли?

Гидли вдигна глава и изгледа едрият тип с белег на бузата. Нямаше време за празни приказки.

— Познаваме ли се, приятел?

Дясната ръка измъкна деветмилиметров „Глок“ и го насочи към Гидли.

— Съвсем скоро ще поискаш никога да не бяхме се срещали. А сега трябва да се изправиш, и то бавно. Виждам, че можеш да изпълняваш нареждания. Bravo, харесва ми, когато един грубиян и неудачник започне да се държи както трябва. Хайде сега, скачай в проклетата вода, Гидли. Скачай или ще те застрелям точно между очите. Поне ще знам, че съм свършил нещо тази сутрин.

Фентън скочи от лодката, потъна за малко, а после изскочи на повърхността. Беше със спортни гащета, вечната хавайска риза и рибарски ботуши. Трябваше да свали ботушите.

— Остани си с ботушите — каза Дясната ръка. Надвеси се над ръба на яхтата и впери поглед в Гидли. След това се усмихна. — Днес ще умреш, знаеш ли? Казано по-точно, ще се удавиш. Искаш ли да знаеш защо?

Гидли явно беше по-умен, отколкото предполагаше. Не откъсваше поглед от него, търсейки начин да се измъкне. Но такъв нямаше.

— Заради убийството на Питър Мълън ли? — попита. Вече му беше трудно да се задържи на повърхността, водата беше лепкава и студена и ботушите тежаха ужасно.

— Питър Мълън не беше убит — каза Дясната ръка. — Той се удави, както ще се удавиш и ти. Ще стоя тук и ще гледам, докато

потънеш за последен път. Имаш думата ми, че няма да те оставя да умреш сам.

Точно това направи Дясната ръка. Той държеше пистолета си насочен към Гидли и го наблюдаваше с едва доловим интерес. Пиеше студен чай „Липтън“ направо от бутилката. Очите му бяха хладни и безизразни като на акула.

Гидли беше як и наистина обичаше живота. Първият път, когато потъна, бе близо половин час след като скочи във водата.

Потъна за втори път само няколко минути по-късно. Когато се добра до повърхността, кашляше и трескаво плюеше вода и пяна.

— *Питър Мълън се удави* — извика му Дясната ръка. — Сега разбра ли го? Разбра ли какво е да се давиш?

Накрая Фентън се разплака. Но той нямаше да моли това копеле за живота си. Не че беше кой знае какво утешение, но все беше нещо.

Фентън потъна отново и нагълта огромно количество вода. Този път имаше чувството, че гърдите му ще експлодират. Ботушите най-сетне се изхлузиха и той ги остави да отидат на дъното.

След това изплува за последен път. Щеше му се да докопа негодника за гърлото, но както се развиваха нещата, май самият той щеше да излезе от играта.

Когато изплува този път, Фентън не повярва на очите си. Китоловната яхта се отдалечаваше.

— Длъжник си ми, Фентън — изкрещя онзи, надвиквайки шума от мотора. — Дължиш ми скапания си живот.

Фентън проумя и останалата част от посланието: *Питър Мълън се е удавил. Така трябваше да бъде.*

Фентън полежа известно време по гръб във водата, докато събере сили да доплува до лодката си.

26.

Дясната ръка преживяваше много натоварен и продуктивен ден.

С вид на подпийнал, навлякъл износени спортни гащета, възширока трикотажна фланелка и шапката с надпис „Сейнт Луис Кардинале“, нахлупена ниско над черните му маркови очила, той лениво караше взетия под наем велосипед надолу по Дич Плейнс Роуд. Когато стигна до къщата на номер 18, хвърли един студен изпитателен

поглед, после пусна кормилото и безметежно продължи да се носи напред.

— Виж, мамо, карам без ръце — каза той на безоблачното следобедно небе.

Няколко метра по-надолу сви към паркинга на мотел „Ийст Дек“ и остави велосипеда, попълвайки пъстрата редица между две дюни. После с шишенце лосион и последния роман на Гришам в ръка, метнал през рамо голяма жълта плажна хавлия, той се върна назад към къщата на Дич Плейнс Роуд, имитирайки провлачената походка на развличащо се юпи. Ето сега идваше най-сложното.

Подмина къщата на семейство Мълън и сви през парцела, където строяха голяма нова къща, направо към плажа на Дич Плейнс. Но после, уж досещайки се, че е забравил нещо, се насочи към задната врата на Мълънови.

От дълбоките джобове на спортните си гащета измъкна гъвкава стоманена пластинка и пробва ключалката. Направи два бързи опита и след като не чу познатото издайническо щракване, най-сетне осъзна, че проклетата врата дори не е заключена.

Това е знак, помисли си той, докато влизаше вътре. Не бъди прекалено изобретателен. През изтеклите два часа следваше собствения си съвет, преравяйки всички чекмеджета, шкафове и полици с книги. Но онова, което търсеше, го нямаше на явните места. Същото се отнасяше и за малкото таванско помещение.

Започваше да се поти. Проклетата къща нямаше климатична инсталация. Надникна зад всяка картина по стените и провери в калъфите на старите грамофонни плочи със записи на „Бийтълс“ и трио „Кингстън“. После прерови гардеробите, натъпкани догоре със спомени от миналото на семейство Мълън.

Къде, по дяволите, си го скрил, Питър?

Това е важно, нещастно малко копеленце. Хората са смъртни, включително приятелчетата ти мускетари. И намаханият ти брат също.

Така че къде е, дяволите да те вземат, копеле мъртво?

Изминаха още трийсет минути. Беше в такова гадно настроение, че със съжаление забеляза как старият датсън на Мак спира на алеята за коли. В края на краищата, ако дъртият чешит беше пристигнал посред претърсването, нямаше да има друг избор, освен да го убие.

Може би все пак трябваше да го очисти. Нека градът да пролее още няколко сълзи за съдбата на бедния и нещастен род Мълън.

Но не, спонтанните изпълнения бяха за аматьорите. Вече си бе създал достатъчно неприятности за един ден.

Изчака до последния момент, докато не чу изскърцването на гаражната врата, след това се измъкна отзад и забърза към плажа.

Проклет да си, Питър. Къде, по дяволите, си скрил салама, приятелче?

27.

В четвъртък сутринта към осем часа аз се бях сгушил в малкия си офис в Ню Йорк. Мислех си, че всичко, което може да се обърка, вече се е объркало. Телефонът иззвъня. Преди да вдигна слушалката, си промърморих:

— Ох, ох!

Обаждаше ми се Фентън от острова.

— О, драги, радвам се да те чуя — казах аз.

— Аха. Е, не се разделяй с тази си мисъл — отвърна ми той.

А след това ми разказа какво се е случило предишния ден. Когато приключи с разказа си, ми се искаше веднага да хукна обратно към Монток, но каква полза от това, мамка му?

— Имаш ли някаква представа кой може да е?

— На бас, че е едно от копелетата, които са убили Питър.

Казах на Фентън да се успокои и да внимава, после седнах зад бюрото, чувствайки се напълно безсилен, какъвто всъщност си бях. Сами се оказа прав. Империята отвърщаше на удара. И беше взела приятелите ми на прицел.

Хубавото за този ден се случи между девет и трийсет и пет и девет и трийсет и седем. Полин Грабовски, частен детектив, надникна в кантората и размаха под носа ми кесия с понички.

— Купих две с глазура, но смятам да изям само едната — рече ми тя с усмивка.

— Сигурна ли си? — усмигнах се в отговор.

— Несъмнено. Как си? Още ли спасяваш Калтака, дето е осъден на смърт в Тексас?

— Надявам се. Благодаря ти за добрите думи. И за сладкото удоволствие.

— *De nada*^[1], Джак. Това е само една поничка.

Най-добрият ми приятел едва не се беше удавил, а аз ядях поничка и флиртувах. Това не беше правилно. Но вие какво бихте направили?

Същата сутрин ми се обади Лора Ричардсън, административната секретарка на Уилям Монтроуз. Монтроуз, най-старшият съдружник и председател на управителния съвет, ме викаше на горния етаж. Казах си, че ако се канят да ме уволнят, брадвата надали щеше да вдигне всемогъщият Монтроуз, а някой анонимен шеф от „Личен състав“.

И въпреки това металният вкус в устата ми не изчезна.

[1] За нищо (исп.). — Б.пр. ↑

28.

Вратите на асансьора се отвориха на четирийсет и третия етаж и аз пристъпих прага на корпоративния рай. Прекрасната Лора Ричардсън ме очакваше. Високата и царствена афроамериканка, чиято лъскава кожа превъзхождаше по блясък махагоновата ламперия, сияеше, докато ме водеше по дългия коридор до ъгловия кабинет на Монти. Целият етаж беше обгърнат от неземна тишина и покой.

— Не се притеснявай, самият аз все още не мога да свикна — каза ми Монтроуз по повод на панорамната гледка отвъд деветметровата стъклена стена на кабинета му.

Той и неговият колега съдружник седяха на еднакви черни кожени дивани. Зад тях се простираше Манхатън — от площада на Обединените нации до моста „Уилямсбърг“. Искрящият връх на Крайслер Билдинг сияеше точно в средата. Това ми напомни за Полин Грабовски и нейната невероятна татуировка... между другото.

— Познаваш Саймън — каза Монтроуз и кимна по посока на колегата си. Не ме покани да седна.

На стената имаше снимки на съпругата и петте му деца. Черно-белите фотографии внушаваха солидност като портретите на кралското семейство. Потомството му красноречиво говореше само за себе си.

— Тъкмо казвах на Саймън каква страхотна работа вършиш по проекта „Дирене на невинност“. Всичко е от първостепенно качество. Всички смятат, че ти си много специален човек, Джак. Не гледат на теб като на човек, на когото ще бъде предложена работа тук, а като на реален съдружник. — След това усмивката му изчезна, а сребристите му очи се присвиха. — Джак, преди няколко години аз загубих собствения си брат. Така че имам някаква представа за онова, което преживяваш в момента. Но също така ми се налага да ти кажа нещо, което ти явно не си знаел, иначе сигурно нямаше да действаш така, както действаш напоследък. Бари и Кемпиън Нюбауър и тяхната компания „Мейфлауър Ентърпрайсис“ са много важни клиенти на тази фирма. Джак, ние сме на върха, на път сме да постигнем нещо много специално тук — каза Монтроуз, посочвайки с жест метрополията. —

Като го излагаш на опасност, няма да върнеш баща си и брат си. И аз съм преживял същото, Джак. Хубаво си помисли. Всичко е много логично и съм сигурен, че го разбираш. Е, знам, че си зает, ето защо оценявам това, че ми отдели време за този малък разговор.

Стоях там, без да помръдна, мъчейки се да намеря най-правилния отговор, но в този момент Монти насочи вниманието си към Саймън. И аз останах да съзерцавам тила му.

Срещата ни беше приключила. Той ме беше отпратил. След няколко секунди прекрасната Лора ме отведе обратно до асансьора.

29.

Докато чаках асансьора, вече се ненавиждах, доколкото това е възможно за един двайсетгодишен младеж. А то никак не е малко. Най-накрая асансьорът пристигна, но когато вратите му отново се отвориха на моя етаж, не можах да помръдна.

Мислено тръгнах надолу по дългия коридор, водещ към офиса ми, и си представих двайсетгодишния смъртоносен преход, който щеше да ме отведе обратно до четирийсет и третия етаж, ако имах достатъчно късмет и ако бях достатъчно голям боклук. Нямаше хора наблизо, иначе някой можеше да повика охраната. Или може би спешната медицинска помощ, поставена в услуга на компанията.

Не излязох, оставих вратите на асансьора да се затворят пред мен. Отвориха се отново, когато слязох в мраморното фоайе.

Изпълнен с огромно облекчение, аз излязох отвън, на слънчевото и прашно Лексингтън Авеню. През следващите два часа обикалях многолюдните улици в центъра на града, благодарен за мястото си в тази анонимна тълпа. Мислех си за Питър, за нашия баща и за предупреждението, което бе получил Фентън. После се сетих за Дана и Волпи, за Крайбрежната къща — империята на злото явно обхващаше и офисите на „Нелсън, Гудуин и Микел“. Не ме бива много в конспирацията, но не можех да отрека, че съществува връзка между много от събитията, случили се напоследък.

Разходката ми ме отведе на изток до малък парк с изглед към пролива Ийст Ривър. Предположих, че може би това бе същият пролив, който се виждаше от панорамния прозорец на Монтроуз, същият онзи пейзаж, който той ми размахваше под носа, като да му беше семейно наследство. Оттук той ми харесваше много повече. Облегнах се на високия черен парапет и се запитах какво би трябвало да направя. Гледката на Крайслер Билдинг от кабинета на Монтроуз ми беше напомнила за Полин. И тъй като бях кажи-речи единственият човек без мобилен телефон в този град, пуснах монета от двайсет и пет цента в един телефонен автомат на шумния ъгъл на улицата и я попитах дали не иска да обядваме заедно.

— Има едно сладко площадче с водопад на Петдесета улица, между Втора и Трета — каза ми тя. — Вземи си нещо за ядене и ме чакай там. За какво става въпрос, Джак?

— Ще ти кажа по време на обяда.

Веднага се отправих към мястото. Видях Полин как лъкатуши унесено през тълпата с наведена глава, а тъмнокестенявата ѝ конска опашка бръска ревера на класическия син костюм. Въпреки всичко, което ми се беше случило през тази сутрин, не можех да не се усмихна. Тя не ходеше, тя просто се рееше сред тълпата.

Намерихме една празна пейка до стената и Полин разопакова половин килограмовия си сандвич с пилешко. Това си беше прекалено голям сандвич за такава стройна жена. И тя го знаеше.

— Няма ли да ядеш? Така ли си запазваш формата — като гладуваш?

— Въобщо не съм гладен — отвърнах аз.

Разказах ѝ за моето посещение на върха на света, а тя ядеше и ме слушаше. Очите ѝ изразиха съчувствие, после ярост, а когато ѝ казах, че невероятната гледка от кабинета на Монти напомня нейната татуировка, вече изглеждаха леко развеселени.

Големият град е пълен с жени, които с въображение, стил и малко красота успяват да стигнат далече. Полин правеше всичко възможно да омаловажи своята. Но лицето ѝ сияеше така, че нямаше как да я скрие, и за мен това беше истинска изненада.

Тя вече знаеше за връзките на Ньюбауър с фирмата ни и беше провела свое малко разследване.

— Лично аз не харесвам Бари Ньюбауър. Той може да очарова дори птиците по дърветата, но мен тръпки ме побиват, като го видя. „Мейфлауър“ има обща банкова сметка с най-скъпата фирма за компаньонки в града — каза Полин. — И това не е нещо необичайно за определени корпорации, Джак. Услугите са за много ограничен кръг хора. Трябват ти препоръчителни писма, явяваш се на интервюта и трябва да поддържаш някакъв минимален баланс. Това е известно на всички. Но другото, което ще ти кажа, не е — добави тя. — Преди две години една от техните най-люксови компаньонки се удави — предполагаше се, че е паднала от яхтата, докато плавала на лунна светлина с Ньюбауър и приятели. Трупът не беше открит, а „Нелсън,

Гудуин и Микел“ така елегантно се справи с положението, че работата въобще не стигна до вестниците.

Вперих поглед в циментовата настилка под краката си и потръпнах.

— И каква е тарифата за мъртва компаньонка напоследък? — попитах аз.

— Петстотин хиляди долара. Горедолу колкото за спалня с едно легло. Момичето беше на деветнайсет години.

Гледах я в очите, докато тя довърши сандвича си и изтръска трохите.

— Полин, защо ми разказваш това?

— Искам да си наясно в какво се забъркваш, Джак. Разбираш ли ме?

Именно тогава ме осени тази идея и просто не можах да се сдържа.

— Полин, помогни ми за случая с Питър — изтърсих аз. — Защо за разнообразие не поработиш на страната на добрите?

— Такъв ход май няма да се отрази добре на кариерата ми — отвърна Полин. — Ще си помисля.

После стана и си отиде. Наблюдавах я как върви по целия й път до Трета улица. След това се гмурна в гъстата тълпа от пешеходци в центъра на града и изчезна.

30.

— Това, което искам — натъртено и със заразително вълнение произнесе Роб Кун, — не е баналната английска градина, а истински лабиринт. Влизаш от единия край и се изгубваш за няколко дни, преди да намериш пътя навън.

Марси Бърт седеше със своя клиент — потенциална златна мина, в едно от слънчевите предни сепарета в „Естия“, пийваше кафе с мляко и бавно и с наслада обмисляше великолепната идея. Кун, трийсетгодишна издънка на първата фирма в страната, развила бизнес с паркинги, обясни какъв е източникът на неговото вдъхновение.

— Онази вечер си взех касета с „Отмъстителите“. Само Ума си я бива, останалото не струва. Но гаражът лабиринт е истинско бижу.

— Идеята е просто фантастична — каза Марси и въпреки баснословните цифри в долари, говореше сериозно. — В идеалния случай го проектираш така, че да можеш да променяш пътя и никой да не се отегчи.

Кун засия.

— Много хитро — каза той.

Започнаха разпалено да обсъждат най-устойчивите сортове вечнозелени растения, парковите библиотеки, възможните модели. Тъкмо говореха за необходимостта от една екскурзия за обмяна на опит до Шотландия, когато Кун млъкна по средата на изречението.

Детектив Франк Волпи и други двама мъже в тъмни костюми току-що бяха влезли в популярния ресторант на Амагансет. Кун ги проследи с поглед, докато стигнаха до своето сепаре в дъното.

— Познаваш ли ги? — попита Марси.

— Високият с брадата е Ървинг Бъшкин. Мнозина го смятат за най-добрия прокурор по криминални дела в страната. Ако някога убия жена си, ще се обадя първо на него. Онзи от дясната му страна е областният прокурор на Съфък Тим Магуайър.

Кун не познаваше Волпи, но Марси го позна и си даде сметка, че срещата може да има нещо общо със смъртта на Питър.

— Боб — каза Марси, — това е най-вълнуващата поръчка, която са ми възлагали някога. Дай ми само трийсет секунди да се обадя по телефона.

Именно тогава тя ми позвъни в офиса, а аз се обадих на Киърнс от „Стар“.

След по-малко от пет минути Киърнс с микрофон в ръка цъфнал пред масата на Волпи.

— Какво ви доведе в града? — попитал той Ървинг Бъшкин и макар че не получил отговор, преспокойно продължил: — Кой е вашият клиент? Визитата ви има ли нещо общо с разследването на смъртта на Питър Мълън?

Дребен и закръглен, с пухкави ръце, обсипани с лунички, Киърнс на вид не е нищо особено, но е куражлия. Според Марси той им досаждал с въпросите си, докато Волпи не заплашил да го арестува за хулиганство. Дори след това той измъкнал камера и щракнал набързо една снимка на прочутия посетител и неговите приятелчета.

Но това не беше всичко. След като Киърнс си тръгнал, сервитьорката Меган, която приела поръчката на важните гости, се появила и им казала, че се е получило недоразумение.

— Опасявам се, че специалните ни спагети са свършили — обявила тя.

— Часът е едва дванайсет и десет — възразил Волпи, но сервитьорката просто свила рамене.

Гостите доста помърморили, преди да променят поръчката на чийзбургери и клубен сандвич с пуешко. Едва дали новата си поръчка и Меган се появила с още лоши новини.

— Сандвичите също са свършили — казала тя. — Всъщност буквално нищичко не е останало в заведението.

Сега вече Волпи, Ървинг Бъшкин и областният прокурор Тим Магуайър просто изхвърчали от ресторанта. Половин час по-късно Марси сключила предварителна сделка, скрепена с ръкостискане, да проектира първата — и единствена — английска градина-лабиринт в Хамптънс. Поне за период от една седмица.

31.

Заради Калтака, а вероятно и защото не бях готов да нарежа напълно адвокатската си кариера, аз се върнах в „Нелсън, Гудуин и Микел“ и прекарах целия петък, работейки върху последното обжалване на присъдата. Сутринта прегледах отново съдебните протоколи и бях вбесен от нищожните усилия, които бе положил определеният му от съда адвокат.

Обядвахме заедно с Полин и тя ми каза, че все още обмисля моето предложение да работи на страната на добрите. Не знам за какво друго си говорихме, но изведнъж се оказа, че вече е три следобед, и ние се втурнахме обратно към офиса. Поотделно.

Останалата част от деня посветих на отговора ей до тексаския съдия. Доколкото мога сам да преценя, беше доста убедителен. Минаваше единайсет през нощта, когато изпратих едно копие на Екли с електронна поща.

Макар да бях доволен от изминалия ден, щом се качих на мотоциклета на Питър и смъкнах козирката на синия му предпазен шлем марка „Арай“, аз започнах да се връщам назад в живота си, сякаш гледах някаква потискаща стара видеолента. Ровенето в душата не беше добра идея точно в този момент. Не можех да се похваля с кой знае какви безкористни и благородни постъпки в живота си.

За сметка на това никак не ми беше трудно да се сетя за лошите. Най-позорната случка, която си спомних, беше отпреди седем години. Това стана в Мидълбъри, бях на двацет и една, а Питър трябва да е бил на тринайсет. През зимната ваканция бе дошъл да прекара един дълъг уикенд с големия си брат. Късно вечерта взехме колата на съквартиранта ми и отидохме да купим малко китайска храна. На връщане едно местно ченге ни спря заради счупения заден фар. Оказа се гадняр и реши да претърси колата.

Сега ми идва наум, че онази нощ ченгето играеше ролята на достойния гражданин, а ние бяхме малките богати негодници. Затова не спря да претърсва колата, докато не откри една мършава цигарка с марихуана. Обясних му, че колата е на моя съквартирант и че ние не

сме и предполагали, че в нея има марихуана. Но той не обърна внимание на думите ми и ни поведе с Питър към участъка, за да ни глоби за притежание на наркотици.

Когато пристигнахме там, Питър заяви, че тревата е негова. Не направих нищо, за да го опровергая. После Питър ми каза, че било близко до акъла. Канех се да кандидатствам в юридическия институт; той дори не мислеше за колеж. Аз бях пълнолетен; той не беше, тъй че нищо не можеха да му направят.

Но, разбира се, именно поради тази причина онова, което не направих, изглеждаше толкова ужасно. Какъв пример за подражание бях аз за малкото си братче?

Ясно си спомням момента, когато ченгето се обърна към мен и ме попита дали е вярно, че тревата е на Питър, а аз само свих рамене.

Лоша идея беше да си припомням отново тази случка, докато карах мотора на Питър. Сякаш ме разтърси електрически ток. Едва се овладях в натоварения трафик на магистралата за Лонг Айланд. Една седмица след като ни бяха арестували във Върмонт, делото отпадна заради неправомерен обиск. Никога не признах пред Питър колко съм сбъркал. Каквото и да беше направил брат ми, за да го убият, знаех, че съм му помогнал да се плъзне по наклонената плоскост.

32.

В събота сутринта, малко преди десет, се събудих от приятните звуци на женски смях. С присъщия си чар на ласкател Маклин раздаваше недодялани комплименти. Съдейки по това, че прекрасният смях често прекъсва думи те му, комплиментите надали бяха чак толкова недодялани. Докато слизах надолу по стълбите, се питах коя ли е тази дама — достатъчно млада и красива, за да вдъхнови Маклин, — която бе решила да ни посети в събота сутринта.

Когато влязох в кухнята, видях Полин Грабовски да седи до масата и да ми се усмихва. Чувстваше се така уютно, сякаш цял живот бе наминавала вкъщи, за да си побъбри с Маклин.

— Имаме една посетителка — обяви Мак, — която признава, че е твоя приятелка. И е толкова красива, че дори не мога да я упрекна за това.

— Не предполагам, че харесваш жени с татуировки.

И аз — слисано каза Мак. Цели осемдесет години съм живял в лъжа.

Полин се закиска, личеше си, че е очарована от Мак.

— Моля те, не го насърчай — рекох аз. — По-лошо е, отколкото да храниш животните в зоологическата градина.

— Добро утро, Джак — каза тя. — Не изглеждаш особено добре.

— Благодаря. Прекарах тежка нощ. Но макар да не ми личи, аз съм поне толкова щастлив да те видя, колкото и Мак.

— Е, изпий едно кафе. Направо е неземно. Предстои ни работа.

Налях си огромна чаша кафе и излязох да го изпия на задната веранда, а Полин седна до мен на най-горното стъпало на дървеното стълбище. След дългата тягостна нощ аз се наслаждавах на нейното почти ангелско присъствие. Изглеждаше така непринудено красива с трикотажната си фланелка, бермудите и червените маратонки, че единствената ми грижа бе да не я зяпам прекалено.

— Да прием за съвместната ни работа за каузата на добрите. Надявам се, че това няма да се окаже една огромна грешка от моя страна. — Полин измъкна два листа, на всеки от които имаше по един

дълъг списък. — Ето имената на всички, които са присъствали на партито в Крайбрежната къща в Деня на загиналите — посочи тя подългия списък. — А това са хората, които са работили в къщата.

Някъде към края на първата третина от листа беше изписано „Питър Мълън — камериер“, следваше нашият телефонен номер.

— Как се сдоби с тези списъци? — попитах я аз. — Аз се опитвах, опитвах, но така и не успях. В момента цари истинска параноя.

— Имам един приятел, много талантлив и безскрупулен хакер. Трябваша му само адресът на организаторката на партито и наименованието на нейния уебсайт.

Настъпи неловко мълчание. Аз зяпнах Полин, макар че полагах големи усилия да не го правя.

— Защо ме гледаш така?

— Предполагам, че съм малко изненадан от решението ти да направиш това — отвърнах аз.

— И аз. Затова хайде да не гледаме зъбите на харизания детектив.

33.

— Да започнем с прислугата — предложи Полин. — Поне с онези, с които все още не си говорил.

Първият плодоносен телефонен разговор беше с бившия колега на Апшър по паркинг Кристиан Сорейсън, чиято отегчена приятелка вдигна слушалката чак на десетото позвъняване.

— Кристиан каза, че ще бъде в бар „Клам“ — кисело ни отговори тя, — което означава, че сигурно е някъде другаде.

Бар „Клам“ е претенциозно заведение, което се помещава в непретенциозна барачка точно на шосе № 27, по средата на пътя между Монток и Амагансет. Обслужването е мижаво, а декорацията — безлична, но има нещо във вибрациите му и в старите класически записи на реге, които пускат, и то го е превърнало в нещо като институция. През август ще ти се наложи да чакаш цял час, за да похарчиш четирийсет долара за обяд.

Двамата с Полин имахме късмет да си намерим места на бара. Поръчахме си две купи задушена риба и миди с лук и подправки. Все едно че имахме среща.

Забелязах Соренсън, наведен над мивката. Накрая той все пак излезе от кухнята, с мръсната си престилка и латексовите ръкавици.

— Сигурно не искаш да ми стиснеш ръката — каза той.

Запознах го с Полин и тя му обясни, че се опитваме да разберем още нещо за случилото се с Питър онази нощ. Кристиан с удоволствие ни помогна.

— Работих там през цялата нощ. Малко се изненадах, че полицаите въобще не ме потърсиха.

— Това е една от причините да сме тук — обясних аз. — Третираш случилото се като злополука. Самоубийство.

— Няма начин — каза Кристиан. — Ченгетата се страхуват, че някоя важна клечка може да е замесена в онова, което се случи със Заека.

— Е, ако полицаите бяха дошли при теб, какво щеше да им кажеш? — попита Полин.

Соренсън скръсти мускулестите си ръце и ни разказа своята история. Започна да става интересно.

— Първо, Питър закъсна, както обикновено, тъй че ние бяхме малко сърдити. Но после си скъса задника от работа, както обикновено, и на нас ни мина. Второ, точно преди да изчезне, видях как Били Колинс, който беше сервитьор оная вечер, му пъкна някаква бележка в ръката.

— Как разбра, че е бележка? — попита Полин.

— Ами видях, че я разтвори и я прочете.

— Питал ли си Били Колинс за това? — обади се Полин.

— Смятах да го питам, но не съм го засичал напоследък.

— Знаеш ли къде бихме могли да го намерим?

— Последно чух, че бил нещо като помощник на игрището за голф в Мейдстоун. Разправят, че се занимава с минигольф, но ми се струва, че просто го оставят да играе.

— Прилича ми на добра сделка — рекох аз.

— Не е и наполовина толкова добра, колкото тази — отвърна той и вдигна пред очите ми десет гумени пръста.

— Много ти благодарим — каза Полин. — Между другото твоята приятелка ти изпраща сърдечни поздравии.

— Наистина ли?

34.

— Впечатлен съм — казах аз на Полин, докато отивахме към колата ѝ отвън.

— Това ми е работата, Джак. Понякога дори професионалистите имат късмет. В онази нощ осем души са паркирали колите на гостите. Ние по една случайност открихме онзи от тях, който е видял нещо. И така, къде се намира Мейдстоун? Подходящо ли съм облечена за тази дупка?

Целия си живот съм прекарал там, но до онзи следобед не бях пристъпвал свещените граници на извънградския клуб. Пък и не бях само аз.

Мейдстоун бе класическо британско игрище, за голф, пренесено на атлантическия бряг, и не може да се каже, че е замислен като част от програма за подпомагане на социално слаби.

Колкото и да е снобско това място, никак не е трудно да се вмъкнеш вътре. Няма наемни полицаи пред входа. Дори няма порта. Двама посетители с дваисетгодишен фолксваген могат да се замъкнат чак до голямата каменна сграда на клуба, да паркират колата си и да тръгнат пеша към полето за голф. И ако се държиш така, сякаш сам Господ ти е дал право да бъдеш тук, никой няма да ти каже и дума.

Не зная дали някога сте били в извънградски клуб от рода на Мейдстоун, но там те обзема едно чувство на наркотично спокойствие. Възприемаш това място, от добре оформената морава до безоблачното небе, сякаш си взел викодин и след това си го полял с едно мартини. Можех да свикна с такова нещо.

Лесно открихме Били Колинс. Той работеше съвършено със стика си. И беше единственият играч на голф наоколо.

— Хей, Джак, вярва ли ти се, че съществува такова място? — каза той, като продължаваше да стиска стика си и да сочи с лакти към идиличния пейзаж наоколо, преди да запрати още една топка по него. — Това е най-доброто игрище за голф в Лонг Айланд, но повечето от членовете на клуба са престарели или имат вили някъде другаде. Игрището стои празно през повечето време.

— Е, как върви играта? — попитах аз.

— Гадно — отвърна Колинс и направи още един идеален замах със стика.

Полин нарочно се приближи плътно до Колинс, за да престане да удря топките.

— Искаме да говорим с теб, защото Кристиан Соренсън ни каза, че те е видял да даваш някаква бележка на Питър. Станало е точно преди той да изчезне в онази нощ от къщата на семейство Ньюбауър.

Харесваше ми как Полин разговаря с хората. Тя не се правеше на много сериозна, нито пък кокетничеше прекалено. Въобще не се преструваше.

— Определено имаше нещо странно в тази работа — каза Колинс, като се подпря на стика.

— Какво имаш предвид?

— Бележката беше розова и напарфюмирана, но ми я даде един тип, който се навърташе наоколо заедно с един друг тип.

— Познаваш ли ги?

— Не. Ако съдим по физическите им данни, трябва да са личните тренъори на Ньюбауър. Но им липсва стойка, походка. И не се опитваха да измъкнат мангизите на някой богаташ. Освен това бяха старички. Може би на около четирийсет.

— Защо не се обади в полицията? — попита Полин.

— В деня, когато откриха трупа на Питър, три пъти търсих Франк Волпи. Но той не отговори на позвъняванията ми.

35.

Залезът смекчи цвета на небето, когато ние напуснахме Мейдстоун и поехме по Фърдър Лейн, едно от най-шикозните местенца в града. Това е една от онези улици, където къщите за 5 милиона долара се открояват със скромността си. С нея може да се мери само Уест Енд Роуд с изкуственото езеро Георгика и имения от рода на Квеле Барн и Грей Гардънс.

— Извън Детройт — каза Полин, — в Бирмингам и Обърн Хилс, има някои шиказни изолирани зони, където живеят червенокрили дроздове, но те не могат да се сравняват с това място. Когато бях малка, обичахме да ходим в Бирмингам, за да гледаме коледните илюминации.

— Никой не разбира колко прекалено и нелепо е всичко това. Тези хора си купуват къщи за десет милиона долара, а след това ги събарят.

Една импозантна къща преливаше в друга и колкото и да бяха направени с вкус, имаше нещо странно в този район. Изглеждаше ярък и нагласен, сякаш го гледаш от екрана на цветен телевизор, едно много богаташко предградие, където се виждаха ферарита вместо автомобили комби и всякакви мръсни следи от деца бяха идеално издухани.

— В странни времена живеем — рекох аз. — Всички вярват, че са на косъм да станат богати. Мисля, че се дължи на нещо, което слагат във водата.

— Всяка седмица си купувам билети от лотото и пия само минерална вода — каза Полин.

Разговорът отново се насочи към убийството на Питър и разследването.

— На практика отзовах всичките си приятели — рекох аз.

— Защо го направи, Джак?

Разказах на Полин какво се е случило с Фентън на лодката му, как Ханк е бил уволнен от работа и че някой е следил Марси и Моли.

Полин само кимна.

— Спомняш ли си какво ти казах за върхушката, момко?

— Аз съм на два̀сет и осем, Полин.

— Ъхъ — кимна тя. — После бръкна в чантата на рамото си и измъкна оттам малък револвер. — Стрелял ли си по някого? По теб стреляли ли са?

— А ти? — попитах я.

— Вече ти казах. Аз съм от Детройт.

Гледах как засмените очи на Полин съсредоточено се взират в пътя и как косата ѝ се развява назад от бриза и осъзнах, че единственото уместно нещо, което мога да направя, бе да млъкна и да се усмихна. Защото като седях до Полин се чувствах щастлив. Беше толкова просто.

— Остани за вечеря — рекох аз — и ще те запозная с пицата на Сам. В добри дни я сервират наред с пица „Джон“ и пица „Ломбарди“.

— Много висока оценка. Но трябва да се прибера. Може би друг път.

— Артишок с бекон, царят на заливките за пица?

— Много си упорит.

— Всъщност, когато става въпрос за жени, бързо се обезкуражавам.

— Може би е време да го преодолееш.

36.

Моят мотоциклет — предполагам, че вече беше мой — все още бе паркиран пред къщата. След като Полин ме остави, аз стоях до него, проследявайки оранжевите задни светлини на колата ѝ, които се загубиха в далечината по пътя за Манхатън.

Стори ми се прекалено рано, за да се кротна тази нощ. А и бях малко обиден, задето Полин беше отклонила поканата ми за вечеря. Харесвах я. Мислех си, че и тя ме харесва. Разбира се, че си го бях въобразил, както си въобразявах, че Дана си пада по мен. И тъй като нямаше къде да отида, нито с кого да отида там, аз се метнах на мотоциклета и поех на запад.

След като излязох от града, завих по старата магистрала за Монток, един доста натоварен път, пълен с шеметна поредица от дупки и издатини, които навремето ни бяха предложили, на мен и на Питър, първите усещания за генитален гъдел. Бяхме го кръстили Пътя на малките желания, защото, ако пътуваш достатъчно бързо, когато преваляш билата на хълмовете, точно това изпитваш.

В онази нощ аз си мислех едновременно за Питър и за Полин, когато натиснах газта и се понесох с пълна мощност. Да живее пътя на малките желания, помислих си аз.

Много скоро се върнах на шосе № 27 и се понесох покрай вили под наем и модни ресторанти. С всяко качване ставах все по-добър на мотора, учех се как да се накланям навътре на завоите, овладявах ритъма на лоста за газта и амбреажа. Може би нещо от Питър се предаваше на мен.

Когато напуснах шосе № 27 и завих по Блъф Роуд, ми хрумна, че всъщност следвам маршрута на Питър от онази последна нощ. Не ми приличаше на случайно съвпадение.

Имението на Ньюбауър се намираще на по-малко от четвърт миля нагоре по шосето. Когато видях отворените порти, неволно спрях и след това завих към тях. Изминах стотина метра и угасих мотора и фаровете. А после плавно се спуснах надолу към плажа.

Прибрах мотора в гъстите храсти на последната дюна, събух си маратонките и седнах на хладния пясък точно където свършваше обсегът на прилива.

Всичко наоколо ми напомняше за онази нощ, когато ме бяха довели тук, за да видя трупа на Питър. Луната грееше ярко като тогава. Прибойт беше пак така висок и шумен.

Докато съзерцавах тази сцена, прибойт се плъзна нагоре по брега и сграбчи петата ми. Стреснато се дръпнах. Никой не би отишъл посред нощ да плува в това нещо, освен ако не беше покрит с бяла козина.

Само след миг аз вече събличах дрехите си, крещях като луд и тичах презглава към прибой.

Никой не би влязъл във водата, ако няма достатъчно добра причина за това, нали така?

Възможно ли беше Питър да го е направил? Май това беше най-подходящият момент да разбере.

Водата беше страшна, вледеняваща до кости и с един месец по-топла, отколкото по времето, когато се предполагаше, че Питър се е удавил. След три стъпки навътре ме заболяха стъпалата и прасците. Но продължих да вървя напред през гребена на първата вълна. Гмурнах се под гребена на втората.

Почти изпаднал в шок, яростно заплувах навътре и преброих трийсет загребвания. Когато спрях, бях вече подминал прибой. Спасителният бряг ми изглеждаше като друга планета.

За трийсет секунди, които ми се видяха дълги като минути, аз се гмурнах сред осветените от луната вълни. След като изплувах, си наложих да дишам бавно и дълбоко. Тялото ми сякаш посвикна със студа.

Питър не би направил това. Дявол го взел, не! Питър мразеше да му е студено... и освен това Питър обичаше себе си.

Можех да контролирам дишането си, но не можех да контролирам мислите си. Бях потънал до шията в големия черен океан и започвах да се плаша.

Заплувах обратно към плажа така отчаяно, както бях тръгнал. На половината от разстоянието, изтръпнал от жестокия студ, аз си позволих да се плъзна прекалено напред върху къдрещия се гребен на една вълна.

Изведнъж океанът хлътна и аз пропадах в черното пространство. Усетих пулса на изпълненото с ужас нищо. Опитвах се да се измъкна. След това вълните отново ме пометоха назад. Потънах в черен водовъртеж. Имах чувството, че съм жив погребан. Не можех да дишам. Вълните ме блъскаха отново и отново, като отломък от рухваща сграда. Блъснаха ме в покритото с раковини дъно.

Някак си проумях, че не бива да се боря. Стиснах носа си и се постарях да не дишам. След няколко секунди успях да изплувам на повърхността, отчаяно поемайки глътка въздух.

Не бях подготвен за следващата вълна. Беше по-малка, но именно тя ме закова. Глътнах вода и потънах. Ако не се бях сетил за всички онези тъпотии, дето щяха да наприказват на Мак, че и аз съм се самоубил, сигурно щях да се предам. Вълните налитаха като стенобитни оръдия. Оцелявах секунда след секунда, докато най-накрая океанът ме изплю и аз изпълзах на брега.

Макар Джейн Дейвис да твърдеше, че брат ми не се е удавил, трябваше сам да си го докажа.

Смятам, че го направих. *В онази нощ Питър не бе отишъл да плува. Брат ми беше убит.*

ТРЕТА ЧАСТ

РАЗСЛЕДВАНЕТО

37.

Рано сутринта в един августовски понеделник аз само се обърнах на другата страна в леглото си в Монток и доволно въздъгнах. Веднъж на сто години Мак се вдъхновяваше да приготви „истинска закуска“ и трябваше само сънено да си поема дъх, за да разбере, че се е развихрил.

Смъкнах се по стълбите и го видях прегърбен над печката. Вниманието му беше съсредоточено върху четирите пламтящи пръстена на газовата печка. Ръцете му се движеха така бързо, като ръцете на Тосканини на сцената на Карнеги Хол.

Вдишах букета от миризми и наблюдавах майстора в действие. Мак наглеждаше пържещото се изобилие и не можех да рискувам да продумам в този критичен момент. Пъстрата армада от тенджери и тигани, бекон, наденички, кървавица, картофи, гъби, домати и червен фасул се извисяваше към предстоящия апогей на насладата. Аз извадих конфитюрите, започнах да изцеждам портокалите и когато той ми даде сигнал, избутах препечените филийки.

Пет минути по-късно симфонията за готварска печка завърши. Последва вълнуващо разбъркване, поклащане и пресипване, в резултат на което щедри порции от всеки тиган бяха прехвърлени в две средно големи чинии. Седнахме и започнахме мълчаливо да смесваме подправките в червено, жълто, черно и кафяво според генетично определените си предпочитания. Сякаш изминаха само няколко секунди преди последните филийки да влязат в тостера за финалната операция по опразването на чиниите, а след това двамата замислено отпивахме от ирландския чай.

— Бог да те благослови, Мак! Това беше по-хубаво от секс.

— Значи секса не го правиш както трябва — отвърна той, като поля с голяма глътка чай препечената коричка, намазана с мармалад.

— Ще трябва да продължа да се упражнявам — рекох аз и му налях още една огромна чаша, а след това отидох на предната веранда да взема вестника.

Прочетох всичко, преди да се върна и да сложа вестника до неговата добре почистена чиния. Знаех, че рано или късно ще стане, но сега това беше официално оповестено.

— Ето, полюбувай се.

Надникнах над мършавото рамо на Мак и прочетох още веднъж заглавието, изписано с едри букви: РАЗСЛЕДВА СЕ ПОДОЗРИТЕЛНАТА СМЪРТ НА МЪЖ ОТ МОНТОК. След това жадно погълнахме цялата история, така както бяхме погълнали и закуската си.

За първи път от два месеца бях в празнично настроение. Размахвах юмрук. Стомасите ни бяха прекалено натъпкани, за да скачаме от радост, тъй че аз притичах до барчето и в седем часа сутринта, когато стомасите и главите ни пируваха, си пийнахме по едно уиски.

— Пия за теб, Джаксън! — рече Мак.

— Осъзнаваш ли какво постигнахме! — възбудено възкликнах аз.

— Ние разтърсихме проклетата система.

— Проклетата система е хитра като дърта курва, Джак. Опасявам се, че само сме я раздразнили.

38.

През цялата седмица в службата гледах да си държа главата наведена. В най-буквалния смисъл на думата. Предположих, че ако не я виждат да наднича от офиса ми, няма да я отсекат. Не ви го препоръчвам като дълготрайна стратегия в кариерата, но на този етап не гледах стратегически на „Нелсън, Гудуин и Микел“, нито на каквото и да било друго.

Тъй като все още не бяхме получили отговор относно делото на Калтака, имах много време да размишлявам върху предстоящото разследване.

Рано сутринта в четвъртък ми се обади Полин и ме помоли да се срещнем на обяд. Каза ми, че е „важно“, а Полин няма навика да преувеличава. Предложи едно по-изолирано заведение на Първо Авеню — „Роза Мексикана“.

Когато пристигнах, заварих я да седи на една ъглова маса съвсем в дъното. Както обикновено, носеше тъмен костюм и косата ѝ беше вързана на конска опашка. И както обикновено, изглеждаше страхотно. Но също така изглеждаше притеснена или може би бързаше.

— Добре ли си?

Не бях я виждал почти цяла седмица и ми липсваше. Полин, която можеше да се справи с всяка ситуация, ми се струваше изнервена. Може би се канеше да ми каже, че е направила голяма грешка, като се е съгласила да работи по случая на Питър, и най-накрая е възвърнала здравия си разум. Може би я бяха заплашили.

— Колкото повече се ровя в досието на Ньюбауър — шепнешком каза Полин, — толкова повече гадости откривам.

— По-големи гадости от хвърлянето на млади момичета в морето?

— Пропиях повече време, отколкото мога да си позволя, за да проуча миналото му. Стигнах до времето, когато все още е живял в Брьдждтоп. Това не е просто Гринуич и парцели по два хектара. Говоря ти за гангстери и проекти за строеж. През 1963-а и отново през 1965-а — продължи Полин, — когато Ньюбауър бил на дваайсет и няколко

години, той и един тип на име Бъни Левин били арестувани за изнудване.

— Значи има криминално досие? Това е страхотно.

— Не е страхотно. И в двата случая всички обвинения отпаднали, тъй като ключовите свидетели на обвинението изведнъж променили показанията си. Един от свидетелите просто изчезнал.

— Значи не можем да използваме тези неща за разследването?

— Не това имам предвид, Джак.

— Ако искаш да се откажеш, Полин, моля те, просто ми кажи. Ти вече ми помогна страшно много. Разбирам какво искаш да ми кажеш за Нюбауър.

Лицето ѝ се разкриви и аз си помислих, че всеки миг ще се разплаче. Но тя само поклати глава.

— Аз говоря за теб, Джак. Послушай ме. Тези хора просто ликвидират проблемите.

Исках да се наведа напред и да я целуна, но тя вече изглеждаше достатъчно изплашена. Идеята не ми се видя добра. Най-накрая се пресегнах под масата и докоснах ръката ѝ.

— Това за какво беше?

— Задето не ти пука.

— Искаш да кажеш, задето ме е грижа.

— Да, задето те е грижа.

39.

Полин не беше се чувствала така през целия си живот. Нищо подобно. Когато двамата с Джак излязоха от „Роза Мексикана“, тя се усещаше уязвима и беззащитна.

— Всъщност струва ми се, че не бива да се връщаме заедно на работа — обяви тя.

Джак едва-едва се усмихна в отговор, а Полин използва объркването му и изчезна надолу по улицата. Без да се обръща назад, тя зави на запад по Трето Авеню, измина десет преки по посока центъра на града, след това отново сви на запад и стигна до Централна гара, където влак номер 6 я чакаше с отворени врати.

Веднага щом вратите се затвориха, душевното ѝ равновесие се възстанови. Винаги ѝ беше приятно да пътува към центъра на града. А това, че се бе озовала във влака по средата на деня, я караше да се чувства като ученичка, избягала от училище.

Слезе от влака на Канал Стрийт и продължи пеш към центъра, докато не стигна до тежките порти на бившата фабрика за колани на Франклин Стрийт.

Последваха две позвънявания по телефона и тя се качи в служебния асансьор, чиито врати се отвориха направо на голия таван, обсипан с пъстра колекция артефакти, илюстриращи ексцентричната биография на собственичката си. Полин премина покрай прашна маса за масажи, виолончело и циркови кокили и се насочи към квадрата от светлина върху отсрещната стена.

Едва когато стигна дъното на помещението, забеляза къдрокосата глава на сестра си Мона, наведена до лампата на работната си маса. Запояваше игла към кръгла златна обеца, украсена с нещо като релефни йероглифи.

Преди две години Мона беше захвърлила танцовите си пантофки, за да ги замени със сигурната кариера на дизайнерка на авангардни бижута. През последните няколко месеца нейните обеци, колиета и пръстени, направени на основата на истински отливки от

капак за шахта, превзеха скъпите бутици на Манхатън и Лос Анджелис.

Мона не забеляза посетителката, докато Полин не седна на пейката и не се потърка в нея подобно на любвеобилно настроена сиамска котка.

— И тъй, как му е името? — попита Мона, без да откъсва поглед от двајсет, и четири каратовата златна обеца.

— Джак — каза Полин. — Казва се Джак. Той е страхотен.

— Можеше да бъде и по-лошо — отвърна Мона. — Например Джон или Чък.

— Вероятно. Говорила съм ти за него — онзи тип от службата, дето живее с дядо си, а брат му сигурно е бил убит. Познавам го от три месеца и вече ме кара да правя такива неща, че мога да загубя всичко, което имам. Но онова, което направо ме побърква, е, че се притеснявам повече за него, отколкото за себе си. Мона, той наистина има и кураж, и съвест.

— Ти май си падаш по пениса му. Така ли е?

— Абсолютно. Макар че още не съм го виждала. Но той е много сладък. И най-хубавото е, че сякаш не го съзнава.

— Типично в твоя стил — каза Мона. — И така, какво искаш да чуеш?

— Няма смисъл да ми казваш нищо. Просто имам нужда да ме прегърнеш.

Мона изключи поялника, смъкна ръкавиците си и прегърна своята чаровна, умна и изключително романтична сестра.

— Внимавай — каза тя. — Това е прекалено хубаво, за да е истина, имам предвид този твой Чък.

40.

Бях се захванал с почтен юридически труд в полза на Калтака. Всъщност работата доста приличаше на класическото обучение по служебна защита, с каквото се бях занимавал през пролетта в Колумбийския. На бюрото си бях разтворил две публикации на Националния институт по съдебна защита, а също така и „Основи на съдебните техники“ от Томас Моет, когото студентите по право наричаха просто Моет.

Телефонът иззвъня и аз грабнах слушалката. Беше Лора Ричардсън, административната секретарка на Монтроуз. По дяволите.

— Бил ме помоли да проверя дали е удобно да дойдеш — каза тя.

— Моментът не е много подходящ — отвърнах аз. — Затънал съм до гуша в работа.

— Ще те чакам пред асансьора.

Нейното обаждане мигновено повиши нивото на адреналина в кръвта ми като миналия път. Този път се страхувах по-малко от онова, което ми готвеше Монтроуз, отколкото от собствената си реакция. За да поуспокоя сърцебиенето си, аз обиколих целия етаж, преди да се кача в асансьора.

— Какво те задържа? — попита Лора, когато пристигнах на четирийсет и третия етаж.

Вместо да ме заведе право в кабинета на Монти, тя ме въведе в малка и елегантна конферентна зала и ме настани до лъскава черна маса, осветена от четири прожектора. Това пък какво беше?

— Изчакай тук — ми каза, преди да затвори вратата. — Няма да е повече от две минути.

Ако сте работили в голяма корпорация, сигурно сте били жертва на този вид безкръвно насилие. Първо ви викат на спешно съвещание, а след това ви посреща секретарка, която ви моли да седнете и да почакате.

Направих както ми наредиха, но в главата ми гъмжаха въпроси. Защо седя тук, скръстил ръце в скута си? Защо им съдействам? След десет минути вече не издържах на този горещ стол. Разходих се навън.

Когато Ричардсън ме видя да се разхождам свободно, помислих си, че ще натисне алармения бутон.

— Отивам в тоалетната — обясних й аз.

Успокоената Ричардсън успя да придаде на лицето си подходящо изражение.

Когато се върнах в залата за конференции, заварих там Бари Ньюбауър. Вместо да бъда изненадан или шокиран, както вероятно би трябвало да се почувствам, аз бях готов за първия удар. Това всъщност беше първата му реакция на смъртта на Питър.

— Здравей, Джак — каза той. — Не зная дали някой ти е споменавал, но аз съм клиент на тази фирма.

Ньюбауър намести върху квадратните си рамене самото на черния италиански костюм, ушит по поръчка, и седна. В края на краищата той бе просто един мъж със среден ръст и на средна възраст, но излъскан и старателно режисиран. Всеки щрих — от идеалния тен до безупречната му прическа и до хилядадоларовите сребърни рамки на очилата, показваше специалния му статут в този свят.

— Знаеш ли защо съм тук, Джак?

— Най-последно си се накарал да изразиш съболезнованията си? Това е покъртително.

Той удари с юмрук по масата.

— Виж какво, нагло копеле такова. Явно си си набил в дебелата глава, че аз имам нещо общо с онзи нещастен случай с брат ти. Помислих си, че вместо да се занимаваш с малкото си аматьорско разследване, може би ще поискаш да говориш директно с мен.

Не ме покани, но аз реших също да седна.

— Добре. И така, откъде започваме?

— Аз не съм убил Питър. Аз харесвах брат ти. Беше добро хлапе, с хубаво чувство за хумор. И за разлика от другите гаджета на Дана, аз наистина го харесвах.

Не можах да се сдържа и се поусмихнах.

— Приятно ми е да го науча. Как е Дана?

— Дана е все още в Европа, Джак. Малка ваканция. Чуй сега какво ще ти кажа. Единствената причина да говоря сега с теб е обичта, която изпитвам към дъщеря си. Не бъди толкова наивен да вярваш, че ще допусна да ме клеветиш в пресата, да влизаш в частната ми собственост и да ровиш в компютрите на моите служители, без това да

има някакви последици. Моля, смятай, че съм те предупредил, Джак. И това е приятелско предупреждение, защото, както вече казах, аз те харесвам.

Докато Ньюбауър правеше демонстрации на сила, аз си мислех за Фентън, който се е давил, обут с ботушите си, за уволнения Ханк, за Марси и Моли, които се страхуваха да шофират колите си. Изтърпях го, доколкото ми беше възможно, а след това станах и заобиколих масата значително по-бързо, отколкото бе смятал за възможно.

Извих му ръцете, стиснах го за врата и го заковах на стената. Лятната работа по фермите и в корабостроителницата на Джебсън ме беше направила по-силен от него, въпреки упражненията с личния му треньор.

— Мислиш си, че никой не може да те докопа — изсъсках през зъби. — Е, не е така. Разбра ли? — Малко по-силно стиснах врата му.

— Правиш огромна грешка — каза Ньюбауър с разкривено лице. Болеше го малко. И това ми харесваше.

— Не, ти правиш огромна грешка. Не знам каква е проклетата причина да се месиш в разследването на убийството на брат ми. Но истината беше потулена. Приятелите ми пострадаха, защото се опитваха да се доберат до фактите.

Ньюбауър започна да се бори по-яростно, но аз го държах здраво.

— Пусни ме, копеле! — нареди ми той.

— Ъхъ, добре — казах аз и най-после пуснах този кучи син.

Тръгнах да излизам от залата за конференции, но след малко спрях и се обърнах към Ньюбауър.

— Не знам точно как и кога, но брат ми ще получи справедливост. Обещавам ти.

Косата му беше разрошена, а сакото — измачкано, но Ньюбауър бе успял до голяма степен да възвърне самообладанието си.

— Ще свършиш като брат си — рече той. — Обещавам ти.

— Е, Бари, значи и двамата сме предупредени. Доволен съм, че си побъбрихме.

41.

Върнах се долу, съзнавайки, че току-що съм провалил стажа си, а навярно и адвокатската си кариера.

Не зная дали си струва, но всъщност нямах кой знае какъв избор. Рано или късно все някой трябваше да се изправи срещу Нюбауър. Бях доволен, че това съм аз.

Опитах се да се свържа с Лонг Айланд — исках да кажа на Мак какво се е случило току-що и да го помоля за съвет, но телефонът ми беше прекъснат.

— Божичко! — прошепнах аз. — Действат по-бързо, отколкото си мислех.

Две минути по-късно телефонът иззвъня. Обаждаше се моята любима секретарка от четирийсет и третия етаж.

— Помислих си, че линията ми е прекъсната — казах аз на Ричардсън.

— Просто не можеш да избираш — рече тя. — Кажи ми как човек като теб се е озовал на място като това тук? — попита тя.

— Чиновническа грешка.

— Е, грешката е поправена. Господин Монтроуз иска да говори с теб.

Той се включи.

— Какво се е случило с онзи амбициозен ентузиаст, дошъл буквално да ме моли за тази работа? — попита Монтроуз, който мигновено и присърце пое задачата си. — Отваряме ти една врата, която почти никога не се отваря за хора като теб, а ти я затръшваш в лицето ни. Единствената сваятна работа, която си свършил, беше по един случай *pro bono*.

— Да не би да говорите за проекта „Дирене на невинност“? Ексли ми каза, че това е сърцето на „Нелсън, Гудуин и Микел“. Че ще превърне и мен в сърцето на фирмата.

— С теб е свършено, Мълън — каза Монтроуз. След това затвори телефона.

Около пет минути по-късно двойка набити охранители — единият афроамериканец, а другият латиноамериканец — застанаха пред офиса ми. Познавах ги от фирмения отбор по софтбоул.

— Джак, помолиха ни да те изведем от сградата — каза ми пониският и по-набитият от двамата. Казваше се Карлос Ернандес. Харесваше ми.

— Също така ни наредиха да ти дадем това — добави той и ми връчи лист хартия, наречен Заповед за уволнение.

— Влиза в сила незабавно, Джак Мълън е уволнен от „Нелсън, Гудуин и Микел“ за неправомерно използване на работното време и ресурси и за държане, накърняващо престижа на фирмата — прочетох на глас.

— Съжалявам — каза Карлос и сви рамене.

Ще ми се да кажа, че когато излязох през лъскавата стоманена въртяща се врата и стъпих на улицата, аз изпитах облекчение. Истината е, че бях толкова уплашен, колкото Монтроуз и Бари Ньюбауър искаха да бъда. Изведнъж собствените ми заплахи, отправени към Ньюбауър, ми се сториха смешни и нелепи. Знаех, че съм постъпил правилно, но защо ли се чувствах като глупак?

Като зашеметен отидох пеша до Нюйоркската обществена библиотека и влязох в читалнята с красива ламперия, където обичах да размишлявам за бъдещето си по времето, когато бях в гимназията.

Написах писмо на Калтака. Съобщих му новината, че бившият му обвинител най-накрая изглежда съгласен да предостави веществените доказателства с деветнайсетгодишна давност от неговото дело, за да бъде направен ДНК тест. Пожелах му късмет и го помолих да държи връзка, ако е възможно.

Обадих се на Полин от телефонен автомат, но ми отговори гласовата поща и няха сили да ѝ оставя съобщение.

После отидох пеша до Пен Стейшън и още веднъж допълзах до дома в Монток. През целия път се опитвах да реша все същата гатанка: какво бих могъл да сторя, за да оправя това положение?

42.

Фентън вдигна тост за моето внезапно оттегляне от състезателната писта.

— Ти постъпи добре, синко. Върна се на нашето ниво, а може би и малко по-надолу.

— Липсваше ни — каза Ханк. — Добре дошъл обратно в реалния свят.

Беше петък вечер в мотел „Мемъри“. Всички членове на Милосърдната асоциация на гражданите бяха налице и понеже датата за разпита беше определена, усещаше се жизнерадостно и предизвикателно настроение.

Това, че бях безработен, едва ли щеше да породи съчувствие у хората от тази група. Въпреки най-големия икономически бум в историята и факта, че безбожно много пари се пилееха в задния двор, при нас капеше едва-едва.

След като сравнихме положението си, стана ясно, че всички сме в един и същи черен списък. И не бяхме параноици: истината беше, че някой се готви да ни види сметката.

— Чуках на всички врати из града и нищо — каза Ханк. — Дори в заведения като „При Джилберто“, където търсят работна ръка, не щат и да знаят за мен.

— Някой реже мрежите ми — обади се Фентън. — Знаете ли колко е трудно да закърпиш една рибарска мрежа? Да не говорим за това, че се страхувам да изляза сам в морето.

— Моето положение е още по-лошо — рече Марси. — Преди няколко седмици един клиент, собственик на парцели за строеж на паркинги, ми възложи да проектирам първия парк-лабиринт в Хамптънс. А снощи ми се обади и каза, че прехвърля проекта на Либи Фелдхофър. Казаха му, че ако го възложи на мен, комисията по планиране и райониране никога няма да го одобри.

— Либи Фелдхофър! — възкликна вбесената Моли. — Нейната работа е толкова прозаична.

— Знаех, че ще ме разбереш, скъпа.

— Не исках да ви казвам, но тази сутрин някой отмени уговорката си за единайсет и трийсет при мен в последната минута — обади се Сами и всички задюдюкаха.

При създалите се обстоятелства аз бях почти доволен, че съм изгубил лустрото си на златното момче. Изпих горчивата чаша до дъно и се канех отново да я напълня, когато Лоуган, барманът в петък вечерта, ме повика и ми връчи голям кафяв плик.

— За мен ли е? — попитах аз. — От кого?

— Един тип го остави. Каза, че е за всички вас.

— Познаваш ли го?

— Виждал съм го наоколо, Джак. Веднъж се опита да си поръча картини.

Върнах се на нашата маса.

— Имаме поща.

Подадох плика на Моли и тъкмо пълнех отново чашите, когато тя го хвърли на масата.

— Вече не съм сигурна дали ще участвам в тази работа, Джак. Всъщност няма. Това е толкова зловеццо. Я погледни!

В плика имаше шест снимки, по една на всеки от нас. Фентън седи на кърмата на риболовната си лодка по залез-слънце. Сами пие кафе в „Соул Кичън“. Аз слизам от мотора си на нашата алея. Ханк беше сниман как тича през нашата морава с дефибрилатор в ръце. Марси беше фотографирана с нейния клиент в лабиринта, преди той да я зареже.

Всеки от нас беше сниман сам и откъм гърба. Просто за да ни напомнят колко сме уязвими. Снимката на Моли премахваше всякакви илюзии. Беше снимана съвсем отблизо как спи в леглото си. Фотографът трябва да е бил само на една крачка от нея.

Под всяка снимка имаше цифри: 6–5, 4–3, 10–1, 3–1. Липсваше бележка.

43.

Към полунощ една развеселена тайфа от външни хора се изсипа в „Мемъри“. Пространството пред бара изведнъж се изпълни с напрегнати усмивки, фалшив смях и пискливи повиквания по мобилни телефони.

— Каква дупка... Страшно ми харесва! — викаше един особено ентузиазизиран новодошъл.

— Майната ти! — подметна един от постоянните клиенти на бара.

— Виж онзи — каза Марси, сочейки един загорял тип, който пиеше „Морски бриз“ сред цялата тази суматоха. — Това е Хорст Райндорф.

Райндорф, бивш професионален културист, бе звездата на половин дузина нашумели филми. Последният му филм „Междугалактически пратеник“ — дебют на Нюбауър във филмовата индустрия, щеше да бъде прожектиран следващия петък в 25 000 киносалона.

— А онзи е Денис Суху, който във филма играе ролята на негов пръв приятел — добави Марси, докато актьорите позираха за снимка.

— Предполагам, че някой тук наоколо гледа канал Е! — каза Сами.

— Ти като че ли не го гледаш! — троснато отвърна Марси.

— Аз не го гледам. Аз го съпреживявам.

— Някой от Крайбрежната къща сигурно им е препоръчал да посетят това барче — рекох аз. — Казал им е, че е най-подходящото място да вдигнат малко дандания.

Хорст Райндорф беше свалил трикотажната си фланелка без ръкави и я размахваше над главата си. Денис Суху сграбчи в прегръдките си едно хубавичко момиче, което по една случайност се оказа братовчедка на Гидли. Слава богу, че тя го отблъсна. Една жена от свитата се качи на бара и започна да танцува.

— Ако Бари Нюбауър се кани да се омеша с нас — каза Гидли, — може би трябва да му върнем жеста. Ние не нахлуваме на неговите

партита. Той би трябвало да се сети да не нахлува на нашите.

— Това не е много добра идея — обади се Моли. — Говоря ти сериозно, Фентън.

— Сигурен съм, че си права — отвърна Гидли, изправи се и започна да си проправя път през навалищата. Ханк, Сами и аз станяхме и го последвахме. Какъв избор имахме?

Не предполагахме, че Гидли се готви да атакува стълба на обществото Ньюбауър със същата увереност, с която сър Едмънд Хилъри е атакувал Монт Еверест. Вдясно от него нает за партито фотограф подготвяше един изпълнителен продуцент за непринудена снимка с Райндорф и Суху. В последния момент Гидли се вмъкна в обсега на визъора. С мощната си ръка прегърна ексцентрика.

— Не мога да повярвам, че си дошъл тук, в „Мемъри“! — извика Гидли. А подтекстът гласеше: където не си желан.

— Извинете — обади се фотографът, — ние снимаме за „Венити Феър“.

— Можете да ме снимате и е моя нов приятел — каза Хорст и ги озари с белозъбата си маркова усмивка. — Ти сигурно си рибар? Миришеш на такъв.

— Много ти благодаря, Хорст — рече Фентън. — Наистина съм рибар. Четвърто поколение.

— Някой да махне тоя задник от Хорст — каза един от младшите директори на студиото.

Постоянните клиенти на бара усетиха, че става нещо. Кръгът около знаменитостите и техните хрантутници излъчваше напрежение.

— Господин фотографе, може ли да щракнете две снимки, за всеки случай? — каза Фентън. — Не всеки ден човек има възможност да се снима с най-фалшивия задник в целия шоуубизнес. И при това приятел на гадния Ньюбауър.

В следващите две минути всичко стана като насън. Райндорф посегна към гърлото на Гидли. Фентън, изгубил налудничавата си усмивка, се хвърли отгоре му, нанасяйки нережисиран юмручен удар, придружен от убедителни звукови ефекти. Улучи героя от филмовите екшъни в носа. Наоколо запръска истинска кръв.

— Боже мой, какво правиш? — извика една лъскава журналистка в черни одежди. — Това е самият Хорст Райндорф!

Със себеотрицание, което надхвърляше служебните ѝ задължения, тя се нахвърли върху Фентън и така го халоса с джобното си фенерче, че Хорст се видя принуден да премине в отстъпление и се измъкна през една странична врата.

Останалите членове на компанията не бяха такива късметлии. Продуцентът грабна една бирена бутилка, но аз го притиснах към бара и го заковах там. След това Ханк се прицели в Денис Суху. Бам — и Суху падна на пода. Най-несполучливата комбинация изправи Сами срещу млад шеф на студио. Макар онзи тип да беше с цяла глава повисок и с петнайсет кила по-тежък, Джиямалва го просна с един ъперкът, с който би се гордял дори Шугар Рей.

Някой можеше наистина да пострада, ако Белнап и Волпи не бяха влетели в бара с извадени палки, превръщайки отново Хамптънс в безопасно място за цивилизованото общество. Волпи наблегна на това, като счупи няколко черепа, което явно му достави удоволствие. Не ме удари, но ме попита, намигайки:

— Как е приятелката ти, Джак?

44.

Дясната ръка прекара цял час в сенките до гаража на Мълън, преди лъчът от единствения фар на мотоциклета да пробие мъглата на Дич Плейнс Роуд. Той избута назад мускулестия си партньор, когато лъскавият син мотоциклет спря пред малката къща.

— На сцената излиза лошото момче.

Наблюдаваше как Джак изключи мотора, свали стъпенката на мотоциклета и вдъхна дълбоко нощния въздух. Тази гадинка все още се радва на победата си, помисли си Дясната ръка. Подскочи от нетърпение, когато Джак свали предпазната си каска, вдигна гаражната врата и вкара мотоциклета вътре. От седмици беше очаквал тази среща.

Ето че Джак отвори малката врата отстрани на гаража, а Дясната ръка броеше в обратен ред от три до нула. Джак прекрачи прага и се блъсна право в юмрука му, облечен в черна ръкавица.

За Дясната ръка добре прицеленият юмручен удар беше едно от големите невъзпети удоволствия на живота. Харесваше му начинът, по който едновременно шокираше и нараняваше жертвата в един експлозивен момент, а когато Мускула сграбчи Джак изотзад и го вдигна за косата, Дясната ръка прочете огромната болка, изписана в очите му. Почувства желание да стовари още един юмручен удар в лицето му.

С ръце, заковани на гърба, и с едно коляно, което го подпираше в кръста, Джак успя само леко да се дръпне. Но това беше достатъчно, за да поотклони директния удар, и Дясната ръка политна напред, докато двамата с Джак не застанаха лице в лице в тъмнината.

— Предай едно съобщение на Нюбауър. Ще направиш ли това за мен? — попита Джак. След това удари с глава носа на Дясната ръка.

Той кървеше повече от Джак, което го накара сериозно да се замисли дали да не извади ловния си нож и да не разпори корема на Мълън в собствения му гараж. Вместо това започна усилено да го обработва с двата си юмрука. Ей на това викаха добра работа, ако те бива.

Накрая Джак престана да се движи и Дясната ръка нямаше пропуснат удар. Това подобри настроението му. Много скоро се почувства достатъчно добре, за да предаде едно съобщение, като думите диктуваха ритъма на неговата ярост.

— Никога... — ПРАС — ... никога — ПРАС — ... не се подигравай с хора, които те превъзхождат във всяко... — ПРАС — ... всяко отношение — посъветва го той.

Дясната ръка чувстваше ужасна нужда да му изповяда и някои други истини, но по това време Джак беше почти в безсъзнание.

— А колкото до господин Нюбауър, можеш да му го кажеш сам.

С някаква част от подсъзнанието си Джак чу тези думи и си обеща, че ще го направи.

Но мъжът е черните шофьорски ръкавици все още не беше приключил. Той хвана Джак за косата и повдигна главата му.

След това прошепна в ухото му:

— Събирай си акъла. Идва ред на дядо ти. Той не може да ни се опре, Джак. Наистина е стар.

45.

Когато спечелиш една битка, си мислиш, че това е най-вълнуващият спорт на света. Паднеш ли, разбираш какъв глупак си бил. Щом отлепих лицето си от пода на гаража и направих инвентаризация на пораженията, разбрах, че трябва да се добера до болницата.

Мислех, че ще ми се наложи да събудя Мак или да извикам Ханк, но когато се изправих на краката си, почувствах, че ще успея да се справя сам, което беше за предпочитане. Наистина влязох да видя как е Мак. Спеше си като осемдесет и шест годишно бебе.

Намерих ключовете и подкарах стария пикап на баща ми към спешното отделение на Саут Хамптън. Макар че беше още към четири часа сутринта, пътуването ми отне около трийсет и пет минути.

В нашата част на Лонг Айланд не стават много сбивания. Саут Хамптън не е Източен Сейнт Луис. Когато влязох в спешното отделение, доктор Робърт Уолко заряза кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“ и съсредоточи вниманието си върху моето лице.

— Хей, Джак — каза той, — отдавна не сме се виждали.

— Хей, Робърт — успях да произнеса аз. — Трябваше да видиш другия.

— Разбира се.

— Не бъди толкова сигурен.

Като начало той много внимателно и основно почисти раните ми. След това ме сложи да легна под една яркооранжева лампа, наблъска лицето ми с новокаин и го заши. Кожата ми беше овързана като кънките на хокеист. Направи ми дващсет и осем шева.

Уолко смяташе, че е свършил добра работа и почти няма да ми останат белези. Не се притеснявах прекалено за това. Никога не съм се смятал за хубавеца на фамилията. Даде ми пластмасова тубичка с викодин за ребрата ми (рентгенът показа, че имам три счупени ребра) и ме отпрати. Случилото се тази нощ беше още едно нещо, което дължах на Бари Ньюбауър.

А аз ги броях.

46.

Положението се затягаше. Почти беше дошъл часът на съдебното разследване, свързано със смъртта на Питър Мълън.

В понеделник вечерта Дясната ръка паркира в една пряка до скромната на вид къща в Ривърхед, Лонг Айланд. На верандата имаше непретенциозно сандъче за цветя, а върху гаража се мъдреше старинен ветропоказател. До пощенската кутия в ретро стил, на която с детински почерк беше изписано името Дж. Дейвис, имаше каменно зайче, изправено на задните си крака.

Заради това малко късче от рая докторката по четиринайсет часа на ден се ровеше из трупове, съчинявайки най-различни теории за това как са се докарали до настоящото положение. Гражданските добродетели на Дейвис стъписваха Дясната ръка. В Манхатън тя можеше да изкарва милиони. Вместо това се занимаваше с трулове.

Защо хората правят това? Какво им пука, ако някой се дави или го сполети друга беда? Може би гледат прекалено много филми. Всеки иска да бъде герой. Е, сецаш ли се какво ще стане, Джейн? Ти не си Джулия Робъртс. Повярвай ми.

Знаеше, че верният пес на докторката вече се е почерпил добре с онова, което преди няколко часа му беше пуснал през месинговата пощенска кутия, прикрепена в долния край на вратата — още един банален ретро щрих. Сега не приличаше много на куче пазач, както беше полегнал на една страна и хъркаше гръмогласно.

Дясната ръка влезе тихо, прескочи кучето и тръгна нагоре по стълбите към спалнята на Джейн Дейвис.

Ето защо ми плащат големите пари, мислеше си той.

Джейн също спеше. Аха, Джейн, хъркаш и още как! Тя лежеше върху завивките по сутиен и пликчета. Не беше много надарена горе, но имаше доста свестни крака за лекарка, както забеляза Дясната ръка.

Той седна до нея на леглото и взе да я наблюдава как диша. Господи, спи като мъртвец!

Докосна я с ръка между краката и това веднага я накара да скочи. Беше адски ядосана и кисела.

— Ей, какво става, по дяволите? Кой си ти? — изпищя тя и вдигна юмруци, като че ли се канеше да се бори.

После видя пистолета и заглушителя, прикрепен към дългата му цев.

— Ти си много умна жена, лекарка, така че разбираш какво става, нали?

Тя кимна и прошепна:

— Да.

— Скоро ще има разследване и за твое сведение един от твоите шефове вече те е отзовал. Така наистина ще ти бъде по-лесно.

После той направи нещо много лошо — пъкна цевта на пистолета си между краката на Джейн Дейвис. Завъртя го. Е, това оказа въздействие.

— Ти си ми длъжница, Джейн — каза Дясната ръка и стана от леглото ѝ. — Не ме карай да идвам пак. Защото ми допада идеята да те чукам. И, Джейн, на твое място не бих викал полицията. Те също са замесени в тази работа. Обади се в полицията и много скоро ще се видим пак.

Той излезе от спалнята и Джейн проследи стъпките му надолу по стълбите. Най-сетне си пое дъх. В този миг чу как пистолетът със заглушителя гръмна.

Знаеше какво е направил негодникът и се разплака, докато тичаше по стълбите.

Той все още беше вътре в къщата ѝ, стоеше до вратата и се хилеше. В края на краищата се оказа, че не е застрелял Айрис.

— Ти си ми длъжница, Джейн.

Първо те убиват. После те клеветят. Това беше моето сутрешно прозрение за деня, когато разтворих вестник „Стар“ до чинията с омлет в „Естия“. Въздъхнах, поклатих глава и отново ми стана тъжно. Тъжно и много гадно.

Името на Питър се появяваше в ново голямо заглавие с тлъсти букви, но историята бе преобърната почти с главата надолу. Вече имахме и втора версия за смъртта на Питър: ПОЛИЦИЈАТА ПОДОЗИРА КОНКУРЕНТНА БАНДА НАРКОПЛАСЬОРИ ЗА СМЪРТТА НА МЪЛЪН.

Първият абзац уточняваше: „Жестока битка за «трева» или некоректна сделка са двете възможности, проверявани от полицията в текущото разследване на смъртта на двацет и една годишния жител на Монток Питър Мълън, твърди главният детектив на полицията в Ийст Хамптън Франк Волпи“.

Мак беше прав. Животът беше война.

Волпи също така казал, че по времето, когато е умрял, Питър Мълън може да е бил под влиянието на наркотици и че полицията е изисквала да бъдат направени допълнителни тестове за установяване на истината. „Ние настояхме да бъдат направени тестове за откриване на следи от кокаин, алкохол и марихуана в кръвта на жертвата — каза Волпи — и те трябва да бъдат готови навреме за съдебното разследване“.

Адвокатите на Ньюбауър прилагаха същата стратегия, която се беше оказала успешна в случая с О. Джей Симпсън и толкова други. Предложи няколко полудостоверни сценария и почти със сигурност ще посееш сериозни съмнения.

Заех един мобилен телефон и най-накрая успях да се свържа с редактора от „Стар“.

— Кой ви захранва с тези истории? — попитах аз. — Волпи е, нали?

— Никой не ни захранва с нищо. Ние отразяваме всичко по подходящия начин. Такава е работата на вестниците, господин Мълън.

— Глупости. Защо веднъж не се опитате да отразите истината за разнообразие?

Когато евтиното редакторче затвори телефона, набрах номера отново и поисках да говоря с Бърт Киърнс, репортера, който беше написал първата статия.

— Не можете да говорите с Бърт Киърнс. Той беше уволнен преди три дни.

След това редакторът отново ми затвори телефона.

48.

По-късно същата сутрин положението изглеждаше още по-зле. Имах успех — с обратен знак.

Хвърлих един поглед на разхвърленото бюро на Надя Алпър и направих всичко възможно да прикрия тревогата си. Алпър беше помощник–областният прокурор, на който бе възложено разследването. Състоянието на нейния офис, забутан из един от горните етажи на бившето кметство на Сийфорд, не говореше за висока степен на организираност или готовност. Всеки сантиметър от бюрото ѝ беше зарит с полицейски доклади, доклади на съдебни лекари, телефонни указатели, бележници, касети и смачкани опаковки от заведенията за бърза закуска в метрото.

Докато тя се ровеше в книгата, малки облачета прах се процедиха в сноповете слънчеви лъчи, влизащи косо през прозорците.

— Знам, че е тук — настояваше Надя. — Преди минутка го видях.

— Вие единствена ли се занимавате със случая? — попитах аз с колкото е възможно по-спокоен глас.

Нюбауър имаше на разположение цяла армия от адвокати за по петстотин долара на час, които можеха да му подсиgurят защита, устойчива като бронезилетка. А Питър, както излизаше, разполагаше само с един млад, лошо платен и преуморен помощник-областен прокурор, воюващ за справедливост.

— По случая работи и един детектив, който в момента е в Монток и разпитва хората — отговори тя. — И трябва да ви кажа, че това не е първият ми случай.

— Не исках да намекна...

— Това е третият ми случай.

И двамата изразихме прискърбие поради факта, че голяма част от доказателствата, сочещи, че Питър е жертва на престъпление, са косвени. Според нея най-силните ни карти бяха медицинският доклад на Джейн и снимките на обезобразеното тяло. Накрая тя все пак успя да изрови липсващата папка и двамата я прегледахме заедно. Към нея

бяха прикачени копия от рентгеновите снимки, които разкриваха множество счупени кости и фрактури на черепа, пречупения гръбначен стълб, както и снимките на белодробната тъкан.

Както бях скапан в момента, съвсем ясно си представих какво са представлявали последните минути на брат ми. Стана ми ужасно зле.

Някъде изпод купчините книжа зазвъня телефон. Тя започна да рови в тях и с лакътя си успя да събори чашка с кафе, към снимките потече кафява вадичка. Побързах да ги измъкна от пътя ѝ, но няколко все пак се изцапаха. След внимателното им избърсване с хартиена кърпичка белята беше поправена, но аз изпитах желание да прибера снимките и да ги отнеса у дома.

— С какво бих могъл да ви помогна? — попитах накрая.

— С нищо. Вие сте все още студент по право, господин Мълън. Ние тук сме в добра форма. Доверете ни се.

— Добре — казах с въздишка. Какво друго бих могъл да кажа?
— Но аз все пак бих могъл да ви помогна, Надя. Дори да ви нося кафе и сандвичи.

— Какво се е случило с лицето ви? — попита тя накрая.

Личеше си, че решението ѝ е окончателно и се опитва да смени темата.

— Пребиха ме. Най-вероятно са същите хора, които са убили Питър. Нюбауър е в дъното на всичко.

— Защо не предявите обвинение? — попита ме тя. Сбърчих нос и поклатих глава.

— Вие и така сте затрупана с работа, както се вижда.

49.

Сами Джиамалва отново сънуваше кошмар, онзи същия, в който падаше ли, падаше и все се напрягаше за последния сблъсък, който не идваше. За трети път през тази седмица сънуваше все същото и с някаква част от съзнанието си знаеше, че това е сън.

Отвори очи и попадна в един друг, съвсем различен кошмар. Този беше истински.

На стола до леглото му седеше едър мъж със зловни свински очички. Носеше добре ушит черен костюм. Беше кръстосал нехайно крака, като гост на коктейл. Вместо чаша е питие, държеше пистолет, който бе насочен към Сами, както и ужасната му усмивка.

— Стани, Сами — каза Дясната ръка. — Имам нужда от подстригване.

И заби дулото на пистолета в гърлото му. После го измъкна от леглото и го избута надолу по стълбите в кухнята. Все така е насочен пистолет Дясната ръка се настани на големия стол пред продълговатото огледало.

С пръстите на свободната си ръка той разроши оредяващата си светлокестенява коса.

— Как смяташ, коя е най-подходящата дължина за мен, Сами? — попита той. — Като се подстрижа много късо, приличам на нацист. Ако е по-дълга, приличам на сресан задник.

— По-късо е по-добре — опита се да изрече Сами, но устата му беше така пресъхнала, че думите му прозвучаха по-скоро като кашлица.

— Не ми се виждаш много сигурен, Сами.

— Сигурен съм.

Този път Сами успя да произнесе ясно думите. Той отчаяно се опитваше да се ориентира в ситуацията. Помнеше какво се бе случило с Питър. Да не говорим за Фентън Гидли. Този тип отговаряше на описанието на Фентън чак до белега на бузата си.

— Сигурно се досещаш, че не съм бил целия този път до тук само за да се подстрижа.

Сами просто кимна и започна да разгъва голямата бяла найлонова пелерина за подстригването. Опитваше се да състави някакъв план за действие. Каквото и да е, само да остане жив. Мъжът с гадния поглед беше самонадеян. Навярно би могъл да използва това.

— Дали не е заради онова, което се случи в „Мемъри“? — най-накрая отново се обади Сами.

— Вече се погрижих за тази работа. Не беше голяма беля. Аз съм тук заради онова, което се случи на брега.

Сами го погледна объркано и онзи каза:

— Не бъди толкова тъжен. Ние искаме само негативите. Няма защо да се преструваш повече. Играта свърши. Аз печеля. Ти губиш.

Седналият на бръснарския стол изрече тези думи с ужасяваща категоричност. Това бе по-лошо, отколкото си мислеше Сами. Не искаха да го изплашат. Тази работа изобщо не беше свързана със съдебното разследване.

— Давай! — каза Дясната ръка. — Все още имам нужда от подстригване. И ще приема съвета ти за дължината.

Скоро косата на мъжа започна да пада като лек снежец върху найлоновата мушама, постлана под стола. Въпреки всичко Сами се увлече от успокоителния ритъм на работата: хващаш кичур, клъцваш, пускаш; хващаш кичур, клъцваш, пускаш. Забрави, че този тип държи пистолет в ръката си.

Едно просто изречение се завъртя в главата му: Направи нещо или ще умреш. Направи нещо или ще умреш.

Сами се съсредоточи върху работата си, сякаш от това зависеше животът му, и когато накрая Дясната ръка се наведе напред, за да може Сами да свали найлоновата пелерина, нямаше как да не е впечатлен.

— Сега разбирам защо всички тези богати дами бият целия път дотук.

Направи нещо или ще умреш.

— Остана още мъничко — каза Сами и леко го потупа по рамото.

Мъжът захихика и седна обратно на стола. Погледна в огледалото и видя как дясната ръка на Сами се мярна пред гърдите му.

По дяволите! — не можеше да повярва. Не и този дребен педал.

Не тук... не по този начин. О, божичко, не!

Рязването на бръснача беше толкова бързо и чисто, че Дясната ръка не знаеше със сигурност дали гърлото му е прерязано, докато не

видя втората розова уста, която зейна под брадичката му. След това фризьорът се пресегна изотзад и прикова ръцете му с такава сила и ярост, че Дясната ръка преживя последната изненада в живота си, преди да види как животът избликна от гърлото му. „Кой ще свърши работата на Дясната ръка?“ — бе последната му мисъл.

Когато Сами отпусна хватката си, едрият мъж се изхлузи от стола върху найлоновата мушама на пода. Сами си пое дълбоко дъх и се опита да измисли как да оправи цялата тази бъркотия. Бързо. Господи, той беше убил този тип. Вече нищо не можеше да се направи.

Щом веднъж взе решението, отиде на втория етаж и си събра багажа. После влезе в гаража и от резервоара на колата си източил два литра „Ексон“, от обикновения. Обля къщичката от единия край до другия. После хвърли вътре пламтяща запалка „Зипо“.

Когато пристигна първата пожарна кола, именно това беше останало от прословутата „Кухня за душата: при Сами“. Една запалка „Зипо“.

50.

Пиших някои бележки, които щях да дам на Надя Алпър, когато Мак ми извика гръмогласно от долния етаж:

— Джак, излез. Гаджето ти е тук. Хубава, както винаги.

Полин едва бе успяла да слезе от колата, когато Мак вече я убеждаваше да остане за вечеря. Около десет минути по-късно той обяви, че ни напуска — нас, „влюбените птички“, и отиде да изследва по-подробно даровете на природата в по-приличните монтокски магазинчета за зеленчуци и риба.

— Оставаш за вечеря — каза той на Полин и тя дори не си направи труд да спори.

Два часа и половина по-късно, когато слънцето вече грееше по-мекко, Мак се завърна триумфално. В едната си ръка държеше първата царица за това лято, а в другата — три дебели бифтека от риба меч.

— Сал се закле в душата на майка си, че тази сутрин ги е отрязал от една сто и петдесет килограмова риба — похвали се той.

След като разтовари съкровищата си, Мак отвори три бутилки бира и се присъедини към нас на верандата, а ние го запознахме с последните разкрития на Полин за Бари Ньюбауър.

Мак изслуша цялата мръсна история, след което направи преценка на уменията ни в готварското изкуство и разпредели задачите. Аз се отправих към гаража, за да изровя стария мангал. А те двамата с Полин изчезнаха в кухнята.

Присъствието на Полин ни правеше щастливи. За първи път от години това място ми заприлича на дом, а не на приют за изоставени юноши.

Мак направо беше изпаднал в еуфория. Сякаш някой тайно му беше дал доза екстази. От време на време се появяваше от кухнята просто за да постои до мен и да изрази възхищението си, докато аз разбърквах въглищата.

— Знам, че си умираш да ми кажеш колко много обичаш Полин. Защо не си излееш душата?

— Трябва да я видиш как приготвя соса за салатата, Джаксън. Мадам Кюри по бермуди. Категорично настоявам да се ожениш за тази жена. Тази вечер, ако е възможно.

— Но аз все още не съм я докосвал.

— Тъхъ, е, какво точно искаш да кажеш?

— Маклин, може ли да ти задам един личен въпрос на четири очи? Като Мълън на Мълън.

— Ама разбира се. Моля.

— Смяташ ли, че тези въглища са готови?

— Аз ти говоря за копнежите на човешкото сърце, а ти ме питаш за въглищата. Опечи проклетата риба, Джак. Покажи, че можеш да свършиш нещо както трябва.

— Харесвам я, ясно ли е? — най-накрая изрекох раздражено.

— Това не е достатъчно, Джак. Момичето заслужава нещо повече от „харесвам я“.

— Мак, аз знам какво заслужава тя.

Трийсет минути по-късно ние седнахме на задната веранда. Това беше свършената лятна вечеря.

Всичко беше както трябва — рибата меч, царевицата, виното. Дори сосът за салатата, направен от Полин, беше на необходимата висота.

След вечерята всички изпаднахме в леко безгрижно настроение. Погледнах лицето на Мак, приличащо на сбръчкана географска карта. Сякаш беше осветено отвътре като фенер. Полин изглеждаше по-спокойна и по-прекрасна от всякога.

Мак се опита да накара Полин да ни разкаже за детството си в Мичиган. Тя ни каза, че нейният старец бил пенсионирано ченге от Детройт, а майка ѝ преподавала английски в една гимназия. Повечето ѝ лели и чичовци работели в автомобилната индустрия.

— Как са се запознали родителите ти? — попита Мак, който упорито продължаваше да насочва разговора.

— Баща ми беше вторият съпруг на майка ми — каза Полин. — Първият ѝ съпруг бил един огромен, лош и обаятелен тип на име Алвин Крейг от старата махала. Крейг бил голям скандалджия и все имал неприятности със закона. Понякога, когато бил пиян, той пребивал мама. Последния път, когато се опитал да го направи, тя била бременна в петия месец. С мен. Извикала ченгетата. Полицаят, който

пристигнал у дома, също бил едър мъжага. Той хвърлил един поглед на майка ми и помолил Алвин да отидат да си поговорят отвън. Родителите ми живеели в малка къщичка и в продължение на около час двамата мъже седели на стъпалото пред вратата. Не се карали. Не викали. Никой от тях дори не повишил глас. Когато станали, баща ми се качил на горния етаж, събрал си багажа в два куфара и си отишъл завинаги. Ченгето останало да изпие едно кафе и след няколко месеца майка ми се сдобила с нов съпруг. Може би никога нямаше да науча истината, ако един ден, когато бях петнайсетгодишна, не се бях държала като истинско зверче и не нарекох баща си „задник“. Мама беше вбесена. Реши, че е дошло време да ми разкаже как са се запознали и обикнали. Те са много мила двойка, наистина.

Историята беше върховна, тъй че Мак дори не се опита да надмине Полин. Но ни разказа истории от своето детство, включително и за времето, когато той и най-добрият му приятел Томи Макгой се метнали на един камион и прекарвали три дни, като скитали из улиците на Дъблин, спели под камиони и се хранели с крадено мляко и кифлички, запленени от всичко видно по пътя. Полин го беше вдъхновила да изрови истории, които дори аз не знаех.

Такава беше онази безметежна вълшебна нощ, когато приятелството изглеждаше солидно и надеждно като семейството, а семейството — леко и безгрижно като приятелството. Беше прекалено хубаво, за да трае дълго. Точно преди полунощ чухме как се затръшна вратата на една кола, спряла на алеята пред къщи.

Когато се обърнах, Дана вече се носеше към нас подобно на висок русокос призрак.

— О, за вълка говорим, а той в кошарата! — каза Мак.

51.

В продължение на трийсет мъчителни секунди всички си разменяхме бързи и яростни погледи като в популярна японска драма.

— Не се правете на толкова развълнувани, че ме виждате — накрая каза Дана. Тя се обърна към тъмнокосата непозната. — Аз съм Дана. Приятелката на Джак. Поне така мисля.

— Полин.

След като свих рамене и погледнах извинително Полин, аз се обърнах към моята самообявила се приятелка.

— Полин е моя много добра приятелка от „Нелсън, Гудуин и Микел“ — обясних аз и веднага съжалих за това.

— Където вече не си на работа, доколкото разбрах.

— Предложиха ми да скоча със златен парашут.

— И така, какво правиш тук? — Дана попита Полин. — Адвокатка ли си?

— Аз съм детектив — отговори ѝ Полин с равен и безизразен глас.

— И какво разследваш?

— Ти самата се държиш като следовател — каза Полин. И без това всичката топлина и задушевност на вечерта се бяха стопили безследно.

— Извинявай, опитвах се да водя разговор.

Що се отнасяше до Мак, той все още не беше продумал. За да е свършено ясно на чия страна е, той дори не погледна Дана. Не погледна и мен, но не ми беше необходимо да видя лицето му, за да разбере колко е разстроен и че смята всичко за моя грешка.

След като беше изтърпяла достатъчно от тази сапунена опера, Полин стана да си върви.

— Вечерята беше прекрасна — каза тя и се усмихна на Мак. — Както и всичко останало.

— Ти беше най-добрата част от всичко, момичето ми — рече Мак, като се изправи и силно я прегърна. — Нека да те изпратя до колата ти.

— Не е необходимо да си тръгваш — обадих се аз.

— О, трябва — отвърна Полин.

После двамата тръгнаха ръка за ръка, все едно че нас с Дана ни нямаше.

— Нека да те изпратя, Полин — казах аз. — Моля те. Трябва да поговорим.

— Не — отговори Полин, без да се обърне. — Остани да поговориш с приятелката си. Сигурна съм, че имате много да наваксвате.

52.

— Надявам се, че не съм прекъснала нещо — каза Дана. Устните ѝ бяха нацупени, но очите ѝ се усмихваха хитро.

— Не, не си. Какво правиш тук, Дана?

— Е, не можеш да очакваш от едно момиче да се откаже без борба — отговори ми тя с една от своите обезоръжително неуверени усмивки.

— От два месеца не сме се виждали, нито сме разговаряли. Идеята беше твоя, не помниш ли?

— Зная, Джак. Бях в Париж. И във Флоренция. В Барселона. Имах нужда от малко време, за да си помисля.

— И така, Дана, какво реши, докато беше в Европа? Успя ли да останеш насаме със себе си?

— Ти ме постави в невъзможно положение, Джак. Ти или баща ми — трябваше да избирам.

— Пълна безизходица явно. И татко ти подари едно пътешествие до Европа, нали така?

— Понякога не знаеш какво говориш, Джак. В много отношения баща ми е прекрасен човек. Страхотно се държи с мама. Винаги сляпо ме е подкрепял, с каквото и да се заема. А и той ми е баща, за бога! Какво искаш да направя?

Нейната дъщерна обич ме накара да усетя колко ми липсва моят баща.

— И така, какво те доведе тук тази вечер?

— Ти — отговори Дана и впери поглед в лицето ми. — Липсваш ми дори повече, отколкото предполагагах. Исках да го знаеш, Джак. — Докосна ръката ми и аз едва не подскочих. — Божичко, ти ме мразиш, нали? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, Джак, няма ли какво да ми кажеш?

— Предполагам, че си чула за разследването — отвърнах аз.

Тя рязко отметна глава и русите ѝ коси се разпиляха.

— Не мога да повярвам, че някой наистина смята, че моето семейство има нещо общо със смъртта на Питър. А ти вярваш ли го,

Джак? Какво изобщо те кара да мислиш, че Питър е бил убит?

— Тялото му беше покрито с рани, Дана. Бил е пребит на вашия плаж. Искан ми се да беше го видяла.

— Много хора смятат, че вероятно бурята му е причинила това.

Все още не можех да повярвам окончателно, че Дана е преминала в другия лагер. И все пак знаех, че ще е истинско безумие да й разкажа за тежката работа, която бяхме свършили с Полин през изминалите два месеца.

— Дана, ти не остана до мен, когато имах нужда, а аз наистина се нуждаех от теб — казах й.

Сълзите продължаваха да се стичат по бузите й.

— Съжалявам, Джак. Какво бих могла да направя, за да ми повярваш?

— Преди да заминеш, ти ми каза някои неща. След това нито ми се обади, нито ми писа. Дори не ми изпрати картичка. И сега просто се появяваш ей така?

Тя избърса очите си.

— Джак, хайде да отидем някъде. Можем да си наемем стая. В „Мемъри“. Моля ти се, трябва да говоря с теб.

Тя протегна ръце и ме прегърна. Имах чувството, че правя огромна грешка. Изтръгнах се от ръцете й.

— Няма да ходим в „Мемъри“, Дана. Смятам, че трябва да си вървиш.

Дана скръсти ръце и гневно ме изгледа. Трансформацията беше невероятна.

— И така, коя е тя, Джак? Кучката, която беше тук преди малко?

— Моя много добра приятелка. Тя ми помага в разследването. О, това ми напомня нещо — как е Волпи?

Дана трепна, а после скочи от стола. Вече не хленчеше. Сега просто беше разярена. Татковото момиченце много приличаше на баща си.

Щом Дана си отиде, аз влязох в къщата, минах покрай намусения Мак, който гледаше играта на „Янки“ срещу „Ред Сокс“, и се опитах да се свържа с Полин на мобилния й телефон.

Или го беше изключила, или не искаше да говори с мен.

53.

Взех чаша тъмно пиво „Гинис“ с мен на предната веранда и наблюдавах как закъснелите летовници се отправят обратно към големия град. Много скоро Хамптънс отново щеше да се превърне в сигурно място за своите мечтателни обитатели. Седнах на хладната плоча и си припомних цялата вечер. Каква ужасна катастрофа. Дори започнах да се чудя дали Дана не е разбрала някак, че Полин е тук. Беше напълно възможно.

Стана късно, наблюдавах преминаващите луксозни возила и все едно че броях овце. Леко се унасях, когато една полицейска кола изскочи с шумно свистене иззад ъгъла, движейки се срещу устремения на запад трафик.

За моя изненада колата зави по нашата алея и се закова на място. От нея изскочиха Франк Волпи и някакъв непознат сержант. Какво ставаше, по дяволите?

— Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса? — попита Волпи, като стигна до верандата.

— Има ли значение какво мисля аз, Франк?

— Всъщност не. Къде беше през тази нощ?

— Тук. Защо?

— Някой току-що е изпепелил до основи къщата на Сами Джиамадва — каза Франк. — Професионална работа. Сигурни сме, че той е бил вътре.

Все едно че някой ме прасна по главата с кухненския тиган. Спомних си за снимките, които някой ни беше подхвърлил в „Мемъри“. Снимката на Сами бе направена в неговата „Кухня за душата“: Сами с цигара и чашка кафе в ръката. Снимката показваше един жизнен двайсет и три годишен мъж, който се готви да се захване с любимата си работа. Портрет на стилиста на младини.

Изведнъж си спомних дребните двойки цифри, изписани с молив под всяка снимка.

Мигновено осъзнах, че това може да бъде важна улика и че цифрите на Сами (6–5) бяха най-малките.

Волпи все така стоеше, вторачил поглед в лицето ми.

— Някой може ли да потвърди, че си бил тук през последните два часа?

— Какво ти става, Франк? Наистина ли мислиш, че съм изгорил до основи къщата на Сами? Семейството ми вече го няма и сега се заемам с приятелите си, така ли?

Бях направо бесен, но това не беше нищо в сравнение с паниката, която ме обзе, като осъзнах на каква опасност бях изложил приятелите си.

— Имаш ли нещо против ние с полицай Джордан да огледаме наоколо?

— Всъщност имам нещо против — отвърнах аз, но Джордан вече се беше отправил към гаража.

— Ей, няма да влизаш там — извиках аз.

Последвах го и заставах до него. Той вдигна вратата на гаража и с лъча на фенерчето си обходи задръстеното пространство. Лъчът бавно премина по тъмносиния лъскав мотоциклет на Питър.

— Страхотна тротинетка — каза той и се ухили. — Струва близо двайсет бона, нали?

— Онова, което вършите в момента, е незаконно — рекох аз. — Хайде навън, а? Измитайте се от гаража.

Той се наведе и отвори кутията с изрядно подредените инструменти на БМВ-то. Какво търсеха тези хора, дявол ги взел?

Пристъпих напред и го сграбчих за рамото.

— Много ще съм ви благодарен, ако си тръгнете веднага. Махнете се от мотоциклета.

Джордан се изправи и ме блъсна в гърдите. Политнах назад към Франк Волпи, който ни беше последвал в гаража. Волпи мигновено ми изви ръцете отзад и даде възможност на Джордан да ме удари в това положение.

Ако първият удар не успя да счупи отново почти заздравялото ми ребро, вторият определено го стори.

— Арестуван си за възпрепятстване на полицейско разследване и за нападение над полицай — каза Волпи.

Хилеше се, докато ми слагаше белезниците и ме влачеше към колата. Не си направи труда да ми прочете правата и аз разбрах посланието: няхах никакви права.

54.

— Ставай, ставай.

Тракането на ламаринена чаша по стоманените пръчки ме стресна и ме събуди от съня, в който се опитвах да спася Питър и Сами. Скочих и като обезумял огледах килията. Тогава видях кривата усмивка на Мак, хартиената торбичка с мазни петна под мишницата му и старото войнишко канче в ръката му, което сигурно беше търсил цялата сутрин.

— Ставай, мързеливецо. Току-що ти платих гаранцията.

— Радвам се да те видя, Маклин. И благодаря за този малък подарък в стил „затворнически бунт“.

Набързо намъкнах дрехите си и Пол Инфанти, ченгето от нощната смяна, се появи пред килията. Отдели един ключ, прикачен към колана му с дълга тънка верижка, и голямото резе изцрака оглушително. Той дръпна тежката врата към себе си и аз отново се озовах в нормалния свят.

— Джак Мълън Урагана — каза Маклин и ме потупа по рамото. — Дори шестте часа, прекарани в ийстхамптънския „Хилтън“, не можаха да пречупят този човек.

— Млъквай, Маклин.

На горния етаж Инфанти ми връчи един плик с часовника и портфейла ми. После подписах призовка да се явя в съда, за да отговарям за възпрепятстване на полицейско разследване. Обвинението в нападение на полицай беше свалено.

— Следобед трябва да отидем да видим майката на Сами — мрачно каза Мак. — Ние единствени знаем какво чувства.

— Сигурно ще кажат, че и това е било злополука — рекох аз. — Може би самоубийство.

Описах му посещенията на Волпи и Джордан, колко безочливи и нагли бяха.

— Възможно ли е да им се размине? — попитах го аз.

— Сигурно. Току-що им се размина, струва ми се.

Веднага щом излязохме от магистралата, аз грабнах торбичката с понички „Дрезънс“. Вътре имаше три — кафяви, меки и поръсени с канела. Ако това въобще е възможно, след първата ми нощ в затвора те бяха станали още по-вкусни.

— Хайде, кажи ми нещо — рече Мак и грабна последната поничка, преди да стигне до устата ми. — Все още ли се каниш да поставиш на колене проклетата система?

Скоро щях да разбера. Съдебният процес за смъртта на брат ми се провеждаше в гимнастическия салон на средното училище в Монток. Не можеха да изберат по-неподходящо място. В продължение на години с Питър имахме навик да играем там в неделя. Всяка неделя. Докато вървах към мястото си заедно с Мак, сякаш все още чувах звучното удряне на баскетболните топки в бетонната плоча, боядисана в бяло.

Докато сядах, си припомних първия уикенд, в който ние, още деца, се промъкнахме в гимнастическия салон. Фентън беше отмъкнал един ключ и след като скрихме велосипедите си в гората, ние се скупчихме около него, докато го пъхаше в ключалката. Колкото и да не е за вярване, ключът стана. Преминахме през малката врата и влязохме в притихналото, обширно и тъмно помещение, изпълнени с повече благоговение, отколкото ако току-що се бяхме промъкнали в катедралата „Свети Патрик“. Ханк намери копчето на осветлението и целият салон с лъскавия си под от твърда дървесина и белите баскетболни табла от плексиглас светна като съновидение.

Сутринта в деня на процеса най-малко двеста сгъваеми стола бяха подредени в дълги редици покрай стената на залата. Хората, които седяха на тях, бяха идвали тук и по-рано — като дипломиращи се ученици или като горди родители, или и двете.

Марси беше запазила две места на първия ред за мен и Мак. Огледах се наоколо и видях Фентън и Моли, Ханк и неговата съпруга, невероятно много приятели от града. Но не и горкия Сами Джиамалва, то се знае. Не стана нужда да чакаме много.

— Тишина! Тишина! — обяви съдебният пристав, който тази сутрин бе пристигнал с колата си от Ривърхед. — Моля, всички, които ще се изправят служебно пред Върховния съд на окръг Съфък, да посрещнат уважаемия съдия Робърт Лилиън.

С черните си одежди съдията приличаше на вестител от деня на Страшния съд. Той влезе в гимнастическия салон през малкото кафене, което се помещаваше до него, и зае мястото си. Що се отнася до

публиката, тя се състоеше предимно от местни хора, но при професионалистите численото превъзходство определено принадлежеше на другия отбор. Зад продълговатата и тясна маса срещу съдията рамо до рамо стояха трима старши съдружници от „Нелсън, Гудуин и Микел“, водени не от кой да е друг, а от самия Бил Монтроуз. Зад тях, подобно на горди синове, седяха трима от най-обещаващите стажанти във фирмата.

Зад отсрещната маса седеше двайсет и четири годишната Надя Алпър, помощник-областен прокурор. И четири празни стола. Алпър отпиваше от голяма бутилка кока-кола и записваше нещо в жълт бележник.

— Тя дори няма помощник — отбеляза Мак.

Лилиън, нисък и набит мъж към шейсетте, ни събщи от съдийския си амвон, че макар да няма защитник, днешното съдебно разследване ще се състои под формата на съдебен процес без заседатели. Свидетелите ще бъдат извикани, за да дадат показания под клетва; ще бъде разрешен ограничен разпит по негово усмотрение. С други думи, той беше господ бог.

Лилиън даде думата на адвокатския екип на Ньюбауър и Монтроуз призова някоя си Триша Пауъл, едрогърда, тъмнокоса жена около трийсетте.

Никога по-рано не я бях виждал и се чудех какво ще последва.

Под ръководството на Монтроуз Триша Пауъл даде показания, че е била гостенка на партито на Ньюбауър в Деня на загиналите. Към края на вечерта отишла да се разходи до брега.

— Видяхте ли някого по време на разходката си? — попита я Монтроуз.

— Когато слязох на брега — отговори Пауъл, — там видях Питър Мълън.

Аз трепнах на мястото си. През изминалите на два месеца това беше първото съобщение, че някой е видял Питър след почивката. В гимнастическата зала премина вълна от шепот.

— Какво правеше той, когато го видяхте? — попита Монтроуз.

— Взираше се във вълните — каза Пауъл. — Изглеждаше тъжен.

— Знаехте ли кой е той?

— Не, но го разпознах като човека, който беше паркирал колата ми. А по-късно видях снимката му във вестниците, разбира се.

— Какво се случи в онази нощ? Разкажете ни точно какво видяхте.

— Изпуших една цигара и тръгнах да се връщам обратно. Но в този момент чух плисък и като се обърнах, видях Питър Мълън да плува сред вълните.

— Това не ви ли се стори странно?

— О, напълно. Не само защото вълните бяха големи, но и защото водата беше много студена. Опитах я с единия пръст на крака си и бях шокирана.

И аз бях шокиран. Тази жена, която и да беше тя, лъжеше, та се късаше. Наведох се към Надя Алпър и шепнешком ѝ предадох едно бързо съобщение.

Когато Монтроуз приключи, Алпър стана, за да разпита Пауъл.

— Откъде познавате Бари Ньюбауър? — попита тя.

— Ние сме колеги — беше хладнокръвният отговор.

Искаше ми се да отида там и да я напляскам.

— И вие ли търгувате с играчки, госпожице Пауъл?

— Аз работя в рекламния отдел на „Мейфлауър Ентърпрайсис“.

— С други думи, вие работите за Бари Ньюбауър.

— Приятно ми е да си мисля, че също така сме и приятели.

— Сигурна съм, че отсега нататък ще бъдете — каза Надя Алпър.

Подигравателният смях в залата бе прекъснат от острата забележка на Лилиън.

— Госпожице Алпър, надявам се да не ми се налага отново да ви моля да се въздържате от реплики извън протокола.

Тя отново се обърна към свидетелката.

— Тук имам списък на всички поканени на партито онази нощ. Вашето име не е в този списък, госпожице Пауъл. Имате ли някаква представа защо?

— Два дни по-рано срещнах господин Ньюбауър на едно съвещание и той беше достатъчно любезен да ме покани.

— Разбирам. И по кое време пристигнахте на партито? — попита Надя.

— Не е прието да се подранява, но така беше. Около седем часа или най-много пет минути по-късно. При всички тези знаменитости, дето щяха да присъстват, нямаше да си простя, ако изпусна нещо.

— И именно Питър Мълън паркира колата ви?

— Да.

— Абсолютно сигурна ли сте, госпожице Пауъл?

— Да. Той имаше... запомняща се външност.

Алпър се върна до бюрото, грабна една папка и отново се приближи до свидетелската скамейка.

— Искам да представя на съда писмените показания на трима от колегите на Питър Мълън за вечерта. Те твърдят, че Мълън е отишъл на работа най-малко с четирийсет минути закъснение. Следователно е невъзможно той да е паркирал колата на госпожица Пауъл или нечия друга кола преди седем и четирийсет.

Тълпата отново се развълнува. Шепотът се усили. Хората явно бяха ядосани.

— Имате ли някакво обяснение за това несъответствие, госпожице Пауъл? — попита съдията.

— Струва ми се, че той паркира колата ми, Ваша чест. Предполагам, че е възможно да съм го видяла по-късно по време на партито. Беше много красив. Може би затова лицето му се е запечатало в съзнанието ми.

След като Надя Алпър се върна на мястото си, в залата се вдигна такъв шум, че Лилиън трябваше да удари силно с чукчето си, за да въдвори тишина отново.

— Алпър е доста нахакана — прошепна Мак в ухото ми. — Според мен първият рунд завърши наравно.

56.

Това беше мъчително.

Искаше ми се аз да ръководя кръстосания разпит. Не одобрявах нито едно изречение, изречено от Бил Монтроуз, не понасях държането му на преситен човек, дори проклетия му син кашмирен блейзър и панталона с металносив цвят, като цевта на пистолет, който никога нямаше да види насочен срещу себе си. Изглеждаше така, сякаш се готвеше да отиде в своя тенис клуб веднага щом приключеше с този незначителен процес.

Следващият свидетел на Монтроуз беше доктор Айшър Джейкъбсън, който беше напуснал поста си на съдебен лекар на окръг Лос Анджелис преди едно десетилетие, когато беше разбрал, че може да печели пет пъти повече като свидетел експерт.

— Доктор Джейкъбсън, колко време сте работили като главен патолог на болницата „Кук Клеърмонт“ в Лос Анджелис?

— Двайсет и една години, сър.

— И през това време, докторе, приблизително колко жертви на удавяне са ви възложили да прегледате?

— Извънредно много. Със съжаление трябва да кажа, че плажовете в района на Лос Анджелис са изключително натоварени и пълни със сърфисти. По време на службата си съм обследвал повече от двеста удавници.

Монтроуз обърна сияещото си лице към съдия Лилиън, а след това отново към доктор Джейкъбсън.

— Значи няма да е преувеличено, ако кажем, че в тази област вие имате изключителен опит и квалификация.

— Сигурен съм, че съм прегледал много повече жертви на удавяния от всеки друг действащ патолог в Съединените щати.

— И до какви заключения стигнахте относно смъртта на Питър Мълън?

— Първо, че той се е удавил. Второ, че неговата смърт се дължи или на нещастен случай, или на самоубийство.

Не че не знаех колко е лесно да се купят свидетелските показания на експерт. Ако клиентът може да си го позволи, винаги би могъл да представи второ мнение, за да обори твърденията на обвинението, каквито и да са те. Просто адвокатската изобретателност и съдебните разпоредби изглеждат различно, когато жертвата е собственият ти брат.

— Как си обяснявате състоянието на трупа, доктор Джейкъбсън? Снимките, направени веднага след като е бил изхвърлен на плажа, показват, че има тежки наранявания. Разпространяват се някои спекулативни твърдения в смисъл, че е бил пребит.

— Както знаете, онзи уикенд в Хамптънс имаше буря. При този прибой тежките наранявания по трупа биха били нещо обичайно, а не изключение. Прегледал съм десетки жертви на удавяне и никога не е ставало въпрос за престъпление. Повярвайте ми, те изглеждаха не помалко обезобразени от трупа на Питър Мълън в онази нощ. Някои изглеждаха дори още по-зле.

— Това е пълна глупост — обади се Ханк, като се изправи зад гърба ми. — Този тип е отвратителен. Купен е и вече му е платено.

Монтроуз продължаваше с тази абсурдна пародия.

— Както ви е известно, аз ви помолих да донесете снимки на други жертви, за да илюстрирате мнението си. Бихте ли ги показали на съда, доктор Джейкъбсън?

Джейкъбсън вдигна две снимки и Монтроуз потрепери от ужас, сякаш не беше ги виждал по-рано.

— Тези двама сърфисти са били приблизително на същата възраст като господин Мълън — каза той. — Както можете да видите, по телата има почти същите наранявания, както при господин Мълън, а доколкото си спомням, в техния случай природните условия не са били чак толкова лоши.

Монтроуз занесе снимките на съдията и той ги постави до свидетелските показания в писмена форма, които бе получил от Алпър.

— Открили ли сте и нещо друго в архивите, което би могло да хвърли светлина върху тази трагична смърт? — попита Монти.

Джейкъбсън кимна утвърдително.

— Аутопсията показва наличието на значителни следи от марихуана в кръвния поток, което означава, че е изпушил една или две цигари с марихуана малко преди да влезе във водата.

— Ваша чест — прекъсна го Алпър, — тези безсрамни опити да бъде накърнена репутацията на жертвата продължават от деня на смъртта ѝ до днес. Кога ще спре всичко това?

— Моля ви, госпожице Алпър — каза съдията, — седнете и изчакайте реда си.

— Защо марихуаната има отношение към случая, доктор Джейкъбсън? — попита Монтроуз.

— Последните проучвания показват, че веднага след приемането на марихуана рискът от инфаркт драстично се увеличава. Прибавете към това ниската температура на водата и инфарктът се превръща в реална възможност. Вярвам, че точно това се е случило.

— Благодаря ви, доктор Джейкъбсън. Нямам повече въпроси.

57.

Всичко това изведнъж стана просто непоносимо. Ако аз бях на мястото на областния прокурор, на такъв кръстосан разпит щях да подложа доктор Джейкъбсън, че направо да лудне. Щях да поискам да каже на съда колко пъти е бил свидетел експерт на „Нелсън, Гудуин и Микел“ през последните пет години (четирийсет и осем), каква е била дневната му тарифа (\$7500) и на час (\$300), както и да назове любимия си нюйоркски ресторант („Готам бар & грил“) и любимия си ордьовър (плато с телешко месо, \$48).

За да бъде напълно обективен, щях да го попитам дали тези четирийсет и осем дни работа за „Нелсън, Гудуин и Микел“ му дават право на пенсия (не) и дали някога е изразявал експертно мнение, без да му плащат (разбира се, че не).

Надя Алпър реши да не продължава разпита в тази трудна посока. Вероятно предполагаше, че Лилиън ще я отреже. А може би смяташе, че колкото по-скоро призовем нашия експерт на свидетелската скамейка, толкова по-добре. Каквито и да бяха причините, салонът кипеше от справедливо възмущение, когато тя призова доктор Джейн Дейвис на свидетелската скамейка.

Най-сетне щяхме да чуем свидетелски показания, които не бяха купени, и Монток щеше да приветства един от своите. Тъкмо затова бяхме дошли на това съдебно разследване — за разнообразие да чуем истината.

Дори Надя Алпър изглеждаше в по-добро настроение, когато зададе въпроса:

— Доктор Дейвис, моля ви, кажете ни каква е вашата роля в това разследване.

— Аз съм патолог на хънтингтънската болница и главен съдебен лекар на окръг Съфък — отговори Джейн.

— Значи, за разлика от доктор Джейкъбсън, вие действително сте прегледали трупа на Питър Мълън, нали така?

— Да.

— Колко часа посветихте на този преглед?

— Над шейсет.

— Това не е ли повече от обичайното?

— Аз съм израснала в Монток, познавам семейство Мълън, тъй че в случая бях особено прецизна — отговори Джейн.

— Какъв доказателствен материал взехте под внимание?

— В допълнение към подробния физически оглед аз направих многобройни рентгенови снимки, взех проби от белодробна тъкан и ги сравних.

— И според доклада, който държа в ръката си, вие сте стигнали до заключението, че господин Мълън не се е удавил, а е бил пребит до смърт. Цитирам: „Смъртта на Питър Мълън е настъпила в резултат на многобройни удари по шията и главата, нанесени с юмруци, с крака или някакъв тъп предмет. Рентгеновите снимки показват два напълно отделени прешлена на гръбначния стълб, а нивото на сатурация на белодробната тъкан показва, че жертвата е престанала да диша, преди да стигне до водата“.

— Такива бяха моите заключения — каза Дейвис, която изглеждаше нервна, и дълбоко си пое дъх. — Но след допълнителен размисъл и анализ, както и с помощта на богатия опит на доктор Джейкъбсън, аз стигнах до заключението, че тези първоначални заключения са били неправилни и че данните наистина сочат, че става въпрос за удавяне. Съзнавам, че преценката ми е била повлияна от факта, че съм близка на семейството на починалия.

Докато Джейн Дейвис излагаше последните си съсипващи показания, гласът ѝ изтъня и като че ли всеки момент щеше да секне. Тя остави Алпър на произвола на съдбата. Надя Алпър изгуби дар слово. И аз не можех да повярвам на онова, което току-що бях чул. Нито пък тълпата в гимнастическия салон. Хората се оглеждаха на всички страни.

— Колко ти платиха, скъпа? — попита една жена, чийто син беше съученик на Питър.

— Надявам се да са ѝ платили повече, отколкото на доктор Джейкъбсън — извика Боб Шо, собственикът на деликатесния магазин на главната улица. — На него не му се е налагало да продаде приятелите си.

— Оставете я на мира — най-накрая се обади Маклин от мястото си. — Те са я притиснали. Заплашили са я. Слепи ли сте, дяволите да

ви вземат?

Лилиън заудря с чукчето си и гръмогласно призова за тишина, а когато и това не помогна, обяви едночасова почивка.

В суматохата Джейн Дейвис бе успяла да напусне свидетелската скамейка. Изтичах подире ѝ, но само видях как колата ѝ излетя от задния паркинг.

58.

Двамата с Маклин, олюлявайки се, излязохме от гимнастическия салон. Отидохме на страничния паркинг и намерихме убежище на една малка пейка. Имах чувството, че отново са ме пребили, но този път беше по-лошо от преди.

— Предполагам, че през последните два часа научи повече, отколкото за две години в твоя юридически институт — каза Мак. — Освен ако там не предлагат курс по подправяне на свидетелски показания, даване на подкупи и сплашване. Би трябвало да въведат такъв курс.

Мак погледна прекрасната августовска сутрин и след това се изплю между безформените си туристически обувки. Гледката наоколо бе почти идилична. Едно хубаво, добре поддържано малко училище, зелени игрища. На такива места обичат да изпрацат телевизионните екипи сутринта преди изборите. За да уловят механизма на демокрацията в действие. Да снимат как местните хора се изсипват в гимназията на малкото градче с тежките си работни ботуши и пристъпват зад завесата, за да дадат своя вот.

Когато в една такава сутрин влезеш в същия този гимнастически салон, ти разбираш, че става нещо, което съвсем не е красиво, не е идилично и със сигурност не е демократично. Това е голямата лъжа, матрицата, шумното баламосване.

Марси ни откри на пейката и дойде да изпуши една цигара с нас.

— Тези нийоркчани не вземат пленници, нали? — каза тя и протегна към мен пакета с цигари. Поклатих глава отрицателно. — Сигурен ли си? Днес е подходящ ден да придобиеш един вреден навик.

Когато бях ученик, същият този паркинг беше почти празен, ако не смятаме скромната редица от коли, собственост на учителите. Като вдигнах поглед сега, видях един мерцедес лимузина, който плавно зави по асфалтовата настилка. Продълговат и сребрист, със затъмнени прозорци, той най-накрая спря на около два-сет метра от нас.

От предната врата изскочиха набити мъже в тъмни костюми. Побързаха да отворят страничните врати.

Мярнаха се дълги бели крака и руси коси и Дана излезе от колата. Пооправи тъмната си рокля и трябва да признае, че изглеждаше по-добре от всякога. От другата страна излезе баща ѝ. Той също така изглеждаше страхотно. Всемогъщ и всезнаещ. Хвана я под ръка и заобиколени от бодигардовете, двамата тръгнаха към гимнастическия салон.

— Ама това е старото ти гадже — рече Мак. — Трябва да съм я преценил погрешно. Явно е дошла, за да покаже, че подкрепя теб и брат ти.

59.

Марси изгаси цигарата си и ние последвахме двамата Нюбауър и техните бодигардове в гимнастическия салон. Съдията Лилиън се опитваше да въведе ред. Той удари няколко пъти с чукчето си и гражданите на Монток прекъснаха ожесточените дискусии и неохотно се отправиха обратно към металните столове.

Още се настанявах, когато Монтроуз извика Дана на свидетелската скамейка. Стомахът ми се сви.

— Всемогъщи боже! — промълви Мак. — Какво би могла да каже тя?

Дана тържествено отиде до скамейката. Както вече споменах, тя бе ослепителна тази сутрин. Сега, като се връщам назад, съзнавам, че изглеждаше също така солидна, сериозна и напълно достойна за доверие.

— Познавахте ли покойния Питър Мълън? — попита я Монтроуз.

— Да, много добре познавах Питър — отговори тя.

— От колко време?

— От двайсет и една години насам идвам тук всяко лято. Запознах се с Питър и неговото семейство доста отдавна.

— Съжалявам, че трябва да ви задам този въпрос, Дана, но били ли сте някога в интимни отношения с Питър Мълън?

Дана кимна утвърдително.

— Да.

Тълпата замърмори, но все още беше под въздействието на предишните свидетелски показания. Вече знаех за Питър и Дана, но беше ужасно неприятно да го чуя открито в съда.

— Колко дълго продължи тази връзка? — попита я той.

— Около шест месеца — каза Дана, като се размърда неловко на свидетелската скамейка.

Монтроуз въздъхна, сякаш и той преживяваше това толкова тежко, колкото и самата Дана.

— Бяхте ли все още в интимни отношения до времето на смъртта му?

О, господи, помислих си аз, става все по-лошо!

— Току-що бяхме скъсали — отговори Дана и погледна към мен. Знаех, че това е лъжа. Поне така си мислех. Но когато се опитах да уловя погледа ѝ, тя отново го насочи към Монтроуз.

— Колко скоро? — попита той. — Знам, че това е тежко за вас.

— В същата нощ — отговори Дана с театрален шепот, — в нощта на партито.

— Какво прекрасно момиче имаш, Джак — рече Мак, без да си даде труд да погледне към мен.

Дана ми хвърли още един изплашен поглед и започна да плаче. В отговор аз се вторачих в нея уплашено. Коя беше тази жена на свидетелската скамейка? Имаше ли нещо вярно във всичко това?

— Питър го понесе много тежко — продължи тя. — Започна да се държи като смахнат. Счупи една лампа в къщата, събори един стол и избяга навън. Около час по-късно ми се обади и каза, че правя голяма грешка и че ние двамата трябва да останем заедно. Знаех, че е разстроен, но не предполагах, че може да направи нещо необмислено. Ако познавахте Питър, и вие нямаше да повярвате в това. Той се държеше така, сякаш нищо не можеше да го засегне. Явно съм грешала. Толкова много съжалявам за случилото се.

След това Дана зарови глава в ръцете си и зариде.

— Браво! — извика Гидли, който седеше няколко реда зад нас. — Брависимо! — След това скочи на крака и започна като луд да аплодира покъртителното изпълнение на Дана.

60.

Мой добър приятел стажува в новинарската емисия на една от най-гледаните телевизионни станции. Водещият предаването го харесвал и веднъж на чаша бира му разкрил тайната на успеха в ефир.

— Най-важното в този бизнес — казал водещият — е откровеността. Веднъж научиш ли се да я имитираш, останалото е лесно.

Бари Ньюбауър зае мястото на Дана на свидетелската скамейка. Неговото амплоа не беше да имитира състрадание, а да се изтъква като Големия шеф. Всеки детайл от постановката — от кройката на лъскавия му черен костюм до извивката на долната му челюст и гъстата сива коса, трябваше да внуши, че това е човекът, който ви превъзхожда.

— Господин Ньюбауър — започна Надя Алпър, — според един от барманите, нает специално за партито, следобеда преди това вие и госпожа Ньюбауър сте водили дълъг и грозен спор. Бихте ли ни казали за какво спорихте?

— Спомням си, че имаше някакво спречкване — каза Ньюбауър и сви рамене, — но не смятам, че беше нещо сериозно. Всъщност не мога да си спомня точно какъв беше поводът. Може би се е дължало на вълнението преди партито. Подозирам, че въпросният барман не е женен от двайсет и седем години.

— Ще успея ли да освежа паметта ви, господин Ньюбауър, ако ви кажа, че същият този барман ви е чул по време на спора няколко пъти да споменавате името на Питър Мълън, при това придружено с ругатня?

Ньюбауър сбърчи лице, опитвайки да си спомни случката.

— Не, съжалявам, това не е възможно. Не мога да си представя при какви обстоятелства неговото име би могло да бъде намесено в спор между мен и Кемпиън. Питър Мълън бе приятел на семейството ни дълго време. Ние считаме неговата смърт, независимо при какви точно обстоятелства е станала, за изключително трагична. Аз изразих съболезнованията си пред семейство Мълън. Посетих по-големия брат

Джак в адвокатската фирма, където работеше, и надълго разговарях с него.

Като свидетел Нюбауър бе еталон за *bon ton*^[1]. Изправената му стойка, твърдият поглед, плътният глас и бавният, премерен говор като цяло създаваха впечатление за абсолютна достоверност. Да приемеш, че отговорите му не са стопроцентова истина, би изглеждало цинично и плод на съзаклятие.

Алпър беше настоятелна. Трябва да ѝ се признае, че не се страхуваше от него.

— Можете ли да си спомните какво сте правили в деня, когато е умрял Питър Мълън?

— Сутринта прегледах няколко всекидневника, а следобеда доста неуспешно поиграх голф в „Мейдстоун“. После двамата с Кемпиън се приготвихме за партито.

— Можете ли да ни кажете какво сте правили по времето, когато е умрял Питър Мълън, около десет и половина вечерта?

— Бях в един кабинет на горния етаж и говорех по телефона — без колебание отговори Нюбауър. — Това си го спомням много добре.

Надя Алпър удивено поклати глава. Ние с Мак също.

— Има ли някаква причина, господин Нюбауър, така ясно да си спомняте един телефонен разговор и въобще да не помните караницата с жена си?

Бари Нюбауър изглеждаше непоклатим.

— Първо, това беше един много дълъг телефонен разговор, продължи малко повече от час. Дори си спомням, че се почувствах виновен, задето бях изоставил гостите си толкова дълго време.

— Та той е просто едно любящо човешко същество, дявол го взел! — тихо изрече Маклин.

— Имате ли някакви доказателства за този разговор?

— Да, нося копие от сметката за телефона. В нея е вписан седемдесет и пет минутен разговор, от десет часа и три минути вечерта до единайсет и седемнайсет минути. — Нюбауър връчи квитанцията на Надя.

— Можете ли да ни кажете с кого сте разговаряли, господин Нюбауър? — попита Алпър.

Нюбауър леко се поколеба, а Монтроуз изграчи:

— Възразявам.

Двамата адвокати погледнаха към Лилиън.

— Не се приема — каза съдията. — Моля, отговорете на въпроса.

— С Робърт Красуелър-младши — отговори Ньюбауър. По устните му пробяга едва доловима усмивка, — главния прокурор на Съединените щати.

Отговорът пресуши последните запаси от енергия на публиката в съдебната зала. Някои от присъстващите станаха и си тръгнаха. Бари Ньюбауър нехайно обходи с поглед аудиторията, откри ме и ми предложи ленивата си усмивка. Времето на дилетантите изтече, момчета.

Надя Алпър зададе още няколко въпроса и освободи Ньюбауър. След това двамата адвокати уведомиха съда, че записаните свидетели са разпитани.

Съдия Лилиън дълго оправяше одеждите си, преди да се обърне тържествено към съда.

— При обикновени обстоятелства — каза Лилиън — аз бих отложил решението си за сутринта. Но в този случай повече размишления не са необходими. Следствието установи, че на двайсет и девети май Питър Мълън се е удавил поради нещастен случай или самоубийство. Съдебното следствие завърши, съдът се разпуска.

[1] Добри обноски, благовъзпитано поведение. — Б.р. ↑

61.

Съдът беше разпуснат в четири и четирийсет следобед. Пристигнах в „Шагуонг“ точно в пет. Седнах в единия край на бара и помолих Майк да ми налее шест чаши „Джеймисън“.

Без да му мигне окото, той грабна шест чаши, подреди ги с професионална точност и ги напълни до ръба.

— Аз черпя — каза Майк.

— Щях да поискам седем, ако знаех — рекох аз. Усмихнах се за първи път през този ден.

Майк добави седмата чаша и я напълни.

— Шегувах се.

— И аз.

Докато той се погрижи да обезпечи пълния курс на ирландското ми лечение, аз си припомнях самодоволната усмивка, с която Монтроуз ме дари на излизане от съдебната зала. Тя изразяваше по-скоро отвращение, отколкото радост. Защо, като че ли питаше той, единствен ти в тази зала не можа да разбереш, че правосъдието не е нито мистерия, нито игра на зарове, а голяма покупка? Похарчи парите си тайно и разумно и си свободен. Ето така ставаха нещата в Америка в наше време. Кой знае? Може би винаги е било така.

През следващите час и половина-два аз усърдно работех отляво надясно. Вдигах наздравица за всеки купен свидетел от парадното шествие на клетвопрестъпниците. Вдигнах чаша за Триша Пауъл, несъмнено „Служителка на месеца“ на „Мейфлауър“, друга — за добрия доктор Джейкъбсън, съдебен лекар илюзионист от Лос Анджелис. Или както Мак го определи, „курва с богата биография“.

Моята стара любов Дана заслужаваше две чаши „Джеймисън“. Първата, задето бе изминала целия този път от Европа дотук само защото ѝ липсвах. Втората — за заслужаващото „Оскар“ изпълнение днешния следобед.

Почти без да забелязвам хората наоколо, аз пиех и се пържех на бавен огън в очакване да настъпи желаното вцепенение и да

парализира яростта ми. Предполагам, че това се случи някъде около втората чаша в чест на Дана, четвъртата за четирийсет минути.

Макар в случая да не съм най-надеждният свидетел, спомням си, че се появиха Фентън и Ханк и един след друг ме прегърнаха, но като усетиха, че не си падам по серийните прегръдки, побързаха да ме оставят на моето самолечение. Те просто се опитваха да постъпят правилно.

При поръчката на питиетата бях включил и тост за Джейн Дейвис, но когато ѝ дойде редът, вече бях повече притеснен, отколкото ядосан. На връщане от тоалетната спрях пред телефонния автомат и оставих едно малко нечленоразделно съобщение на телефонния ѝ секретар.

— Ти не си виновна, Джейн — изкрещях, надвиквайки шумотевницата. — Вината е моя. Изобщо не биваше да те забърквам в тая гнусотия.

Именно тогава видях не кого да е, а Франк Волпи. Стоеше по-назад и чакаше да освободя телефона.

— Моите поздравления, копеле — каза той.

После се ухили и си тръгна, преди да успея да изтърся нещо.

Върнах се на бара и вдигнах тост за Франк. Беше присъствал от самото начало и изпълнението му бе свършено.

— За Волпи! — казах аз и пих.

Номер шест беше за самия Бари Ньюбауър. Реката от уиски бе отпушила поетичните ми наклонности и аз съчиних един куплет за случая. *Бари Ньюбауър е кучи син, амин!*

Това трябваше да бъде последната ми чашка, но благодарение на Майк ми оставаше още един лъскав сребърен куршум. Опасявах се, че ще трябва да пия за нещо така неуловимо и аморфно като Системата. Тогава си спомних за главния прокурор Робърт Красуелър-младши. Дори аз трябваше да отдам дължимото на Монтроуз заради начина, по който изтъкна финалната реплика чрез фалшивото си възражение. Каква елегантност. Дърпаше струните на Надя Алпър като да беше Страдивариус. Каква класа! Какъв победител!

След последния тост вертикалите и хоризонталите на картинката се разместиха. Всъщност цялото помещение се въртеше. Оправих проблема с помощта на две бири. Клин клин избива. После направих няколко опита да оставя на Майк бакшиш от четирийсет долара. Той

непрекъснато ги пъхаше обратно в горното джобче на ризата ми, докато най-накрая не се запрепъвах към вратата.

Две преки по-надолу спрях до един телефонен автомат и отново се обадох на Джейн. Не можех да забравя ужасното изражение на лицето ѝ. Канех се да ѝ оставя един малко по-интелигентен вариант на първото си послание, когато тя вдигна слушалката.

— Всичко е наред, Джейн — казах аз.

— Не, не е наред. Божичко, Джак! Съжалявам. Съжалявам. Те дойдоха в къщата ми.

— И без това нямаше да промениш нещата.

— Тогава кой би могъл! — Гласът ѝ звучеше истерично.

Четирима летовници минаха покрай мен и се качиха в един сааб кабрио.

— Джейн, закълни ми се, че няма да извършиш някоя глупост.

— Не се притеснявай. Но има нещо, което трябва да ти кажа. Не го направих по-рано, защото не виждах смисъла. Наред с всички онези тестове на Питър, аз му направих и изследвания на кръвта. Джак, брат ти беше HIV позитивен.

62.

Трите километра пеш и чистият океански въздух ми се отразиха много добре. Когато минах покрай паркинга на плажа на Дич Плейнс и прекосих нашата роена моравя, бях почти трезвен.

Има нещо, за което винаги ще бъда благодарен. Облечена в един от моите дрипави пуловери, Полин седеше на верандата, опряла гръб на входната врата.

Беше около десет и трийсет. Улицата и моравата бяха обвити от лека мъгла. Аналогията е странна и не знам как ми хрумна, но като видях Полин да препречва пътя ми към вратата, се сетих за Гари Купър, който търпеливо чакаше на улицата в „По пладне“. Имаше нещо такова в позата и в усмивката ѝ, което сякаш казваше: „Ето ме тук, ха да видим какво ще правиш сега?“

— Ти си наслажда за окото, Полин.

— И ти, Джак. Днес седях в дъното на гимнастическия салон и те наблюдавах. След това изминах с колата целия път обратно до града. После се върнах отново дотук. Шантаво, нали? Не се опитвай да го отречеш.

— Да не би да си извършила нещо ужасно и Маклин да те е изритал от къщата?

— Не.

— Просто си имала нужда от малко свеж въздух?

— Не.

— Горещо?

— Не.

В повечето случаи „не“ не означава нищо добро, но тези отговори за мен бяха възможно най-добрите. Седнах на хладната плоча и облегнах гърба си на боядисаната в червено дървена врата. Докоснах ръката на Полин. Все едно че ме прониза електрически ток. Тя взе ръката ми в своята и устните ми пресъхнаха.

— Но докато разговарях с Маклин, окончателно си изясних нещо — прошепна тя.

— И какво беше то, Полин? — прошепнах аз в отговор.

— Колко много те обичам.

Погледнах я и направих онова, което ми се искаше от дълго време. Целунах я нежно по устните. Устните ѝ бяха меки и идеално прилепнаха към моите. Останахме така в продължение на един сладък миг, а след това се разделихме и се спогледахме.

— Струваше си чакането — рекох аз.

— Не биваше да чакаш, Джак.

— Обещавам да не чакам толкова дълго за следващата.

Отново започнахме да се целуваме и оттогава всъщност не сме престанали.

Сега разбирам, че за онези от вас, които останаха с мен дотук, няма нищо изненадващо в това романтично развитие на нещата. Вие вероятно сте го предвиждали. Но аз не.

Не и докато не прекосих моравата в онази нощ. Не защото не исках да се случи. Исках го от момента, в който Полин за първи път влезе в малкия ми офис. Толкова силно го исках, че дори не смеех да се надявам.

— Ти си добър човек. И мил — каза Полин, докато се прегръщахме на предната веранда.

— Дано да нямаш нищо против.

— Нямам. — Тя ми показва едно одеяло, което беше изнесла от къщи.

— Хайде да отидем долу на плажа, Джак. Има и нещо друго, което от дълго време ми се иска да правя с теб.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ВИСШИСТЪТ

63.

Слънцето, което пръска лъчите си над „Куинс“ и Ийст Ривър, може и да не представлява такава прекрасна симфония, както когато изгрява над Атлантическия океан, но никак не е за пренебрегване. Нито пък това, че можех да протегна ръка и да прегърна Полин, която спеше кротко до мен. Смятах, че ще ни бъде добре заедно, но нямах ни най-малка представа колко добре би могло да бъде. За първи път през живота си аз бях влюбен.

В края на лятото напуснах Мак и се преместих при Полин на Авеню Б. През следващите пет месеца всеки ден пътувах с метрото до центъра на Манхатън, за да покрия необходимите изисквания за получаването на научна степен от Колумбийския юридически институт.

Макар че това лято беше попарило ентузиазма ми да практикувам право, аз не просто се придържах към обичайната процедура. Подтикван от яростта и отвращението, по същия начин както някои от моите състуденти бяха подтиквани от амбициите си, аз работех по-усилено отвсякога.

След съдебното разследване проявявах извратен интерес към обжалването на присъди и изучавах „Съдебни техники“ на Томас Моет, все едно че беше Библията. Същото направих и с „Разновидности и елементи на свидетелските показания“ и „Конституционно право“.

Работих толкова упорито върху курсовия си проект, че когато обявиха окончателните оценки, разбрах, че съм трети по успех в групата.

Макар че перспективите ми за работа изобщо не бяха розови, аз смятах, че съм си заслужил малко почивка. Затова, докато някои други третокурсници се бореха с лакти за постове на младши партньори в реномирани юридически фирми или се готвеха за адвокатска практика, аз се наслаждавах на живота в Ийст Вилидж.

Това беше много подходящо място да облагородя душата си и да се опитам да разбера какво би трябвало да предприеме оттук нататък един гневен и прекалено образован двайсет и девет годишен мъж.

В такова неопределено състояние на духа ме завари писмото от Хънтсвил, Тексас. Калтака изпълняваше моето желание да държим връзка. Съобщаваше ми мрачните си прогнози относно възможността неговите ДНК тестове да послужат някога за нов съдебен процес. Но въпреки това съвсем не бях подготвен за следващото му писмо.

Датата на екзекуцията беше определена.

64.

Видях Калтака в една ужасно студена февруарска сутрин. Това се случи малко преди щатът Тексас да изпълни смъртната му присъда. Бяхме разделени от плексигласовата преграда между помещението за наблюдателите и камерата на смъртта.

Предишната сутрин двамата с Полин взехме самолет до Далас, после наехме кола и карахме три часа до Хънтсвил. В последната минута затворническите власти анулираха разрешението за лично посещение. Тъй като бяхме в списъка на личните посетители на Калтака, разрешиха ни да наблюдаваме екзекуцията.

Заедно с прабабата на жертвата и един по-стар и от нея затворнически репортер бяхме единствените зрители. Видяхме Калтака едва когато го вкараха с инвалидния стол в камерата за екзекуции малко преди осем часа сутринта.

Калтака беше прекарал в килията на смъртниците цели двайсет години. Те му бяха отнели ужасно много. Нямаше и помен от едрия бивш бодигард на последната снимка, която бях видял. Макар че все още беше огромен мъж и тежеше близо сто и четирийсет килограма, изглеждаше преждевременно състарен. Дългата му коса и брадата бяха станали сиво-бели. Преди три години дегенеративният артрит на бедрените кости го бе принудил да седне в инвалидния стол.

Под наблюдението на началника на затвора и затворническия свещеник един от пазачите му сложи очила. След това постави лист на нивото на гърдите му. Макар да беше под въздействието на успокоителни, той успя да прочете с изненадващо писклив глас:

— Този затвор и моето правителство вече ми отнеха най-хубавите години от живота ми. Тази сутрин ще ми отнемат всичко, което ми е останало. Те ще извършат убийство. Боже, смили се над душите им!

Обърна глава и ме видя на първия ред. На лицето му се изписа благодарна и нежна усмивка, която дълбоко ме покърти. Трябваше да преглътна сълзите си, а Полин стисна ръката ми над лакътя.

Следващите минути бяха кошмарни. Докато леденият дъжд биеше в гофрираната ламарина на покрива, затворническият свещеник прочете двайсет и третия псалм. След това пазачите вдигнаха Калтака и го сложиха на носилката на колела.

Видът му на белокоп и крехък старец, затворническият инвалиден стол и професионалната ловкост на пазачите създадоха лъжливи впечатление, че наблюдаваме медицинска процедура, която ще подобри състоянието на един болен. Това впечатление се засили, когато санитарят вдигна белия му ръкав и оголи едрата дясна ръка на Калтака. Намери подходяща вена, намаза мястото с памучен тампон и вкара иглата.

Директорът, един невероятно симпатичен на вид, около шейсетгодишен мъж, видя, че иглата е прикрепена, и вдигна дясната си ръка. Това беше знак да пуснат първата доза отрова.

След по-малко от трийсет секунди той отново вдигна ръка, нареждайки да пуснат хидрохлорид, който щеше да сложи край на живота на Калтака.

През цялото това време очите на Калтака бяха вперени в моите. В последното си писмо той ме беше попитал дали искам да бъда свидетел на екзекуцията му. Искаше да бъда там, за да може да погледне в очите поне един човек, който вярва в неговата невинност. Направих всичко възможно, за да бъда достоен за този суров поглед.

В последните си минути на земята Калтака се опита да изпее началните думи на една стара песен на братята Олмън, която харесваше още от детските си години: *Отиваме на село, мила, искаш ли да дойдеш? Отиваме на село, мила, искаш ли да дойдеш?* Някак си успя да изрече тези думи.

Хидрохлоридът най-накрая подежда. Така рязко му свърши въздухът, сякаш някой му нанесе страшен удар в огромния гръден кош. Той се люшна силно напред и опъна до скъсване каишките, а очилата му изхвърчаха на бетонния под.

Бе осем часът и седемнайсет минути. Лекарят на затвора обяви, че екзекуцията по нареждане на държавата е изпълнена и Калтака е мъртъв.

Двамата с Полин мълчаливо напуснахме затвора. Чувствах се напълно празен. Бях почти толкова зле, колкото в онази нощ, когато

видях трупа на Питър на плажа. Имах чувството, че съм ги предал и двамата.

— Този човек беше невинен — казах аз на Полин, докато пътувахме обратно към Далас. — А Бари Нюбауър е убиец. Трябва да направим нещо за тоя кучи син. Една доза хидрохлорид би свършила добра работа.

Тя се пресегна и нежно взе ръката ми. След това тихичко изпя:
Отиваме на село, мила, искаш ли да дойдеш?

65.

Бе четвъртък сутрин в началото на май. Аз се заех с ежедневните си занимания, едни и същи, откакто се бях върнал от Тексас. Излязох да купя вестници, направих кафе за Полин и я целунах за довиждане, преди да тръгне за новата си работа в нашумялата юридическа фирма „Макмилън и Харт“. После в продължение на двацет минути правих лицеви опори и клякания на килима във всекидневната и излязох.

Първо наминах при Филип К., някога главен редактор в литературно списание. Бивш наркоман, пристрастен към хероина, той се възстановяваше в една клиника за амбулаторно лечение с метадон и припечелваше някой лев от спретнато магазинче за стари книги, разположено върху масичка за игра на карти на североизточния ъгъл на Томпкинс Скуеър Парк. Заклет естет и сноб, Филип продаваше само книги, които смяташе, че заслужават да бъдат четени. Много често сутрин на масичката му виждах само три–четири очукани томчета.

Тази сутрин Филип предлагаше един изцапан с кафе роман с меки корици със заглавие „Нощни кучета“. Платих цената, която ми поиска, и с книгата в задния си джоб отидох в един ресторант за бързо хранене на Второ Авеню. Зачетох на бара, като си поръчах кафе и мацун^[1].

Макар да нямах обичайните обеци и татуировки, аз се приобщавах към обитателите на Ийст Вилидж по много по-незабележим начин. Обичах да си похапвам пирожки и блини и други вкусни източноевропейски храни, които се продаваха в малките, все някак оцеляващи заведения за хранене от Втора улица до Авеню С. Обичах тъмните местни барчета с техните джубоксове, заредени с песни, които никога по-рано не бях чувал. И Мак ги обичаше, от време на време вземаше рейса и тримата заедно правехме обиколка на местните кръчми.

Маклин беше родено конте, във Вилидж се чувстваше повече у дома си, отколкото аз. Със своята мека шапка в стил фънк, която му бях купил, приличаше на Хенри Милър, завърнал се от оня свят за една последна бохемска обиколка.

Като говорим за меки шапки, се сецам, че вече си купувам дрехи втора ръка. В онази сутрин всичко, което носех на гърба си, не струваше повече от шест долара, затова, след като закусих и изчетох петдесет страници от последната книга на Филип, реших да се поразходя до магазинчето на Ферди на Седма, където бях направил някои от най-добрите си попадения.

Тъкмо бях започнал да преглеждам щанда с ризите в дъното, когато се появи един дребен тип с къса коса и козя брадичка, и двете силно изрусени.

Наблюдавах го как се рови в старите костюми. Това ме накара да усетя колко много ми липсва Сами. Той беше горе–долу толкова висок и имаше почти същата фигура. Този имаше дори същата наперена походка.

Приликата беше толкова явна, че започнах да се чудя дали всички ние нямаме клонинги, които се разхождат по улиците на различни градове по целия свят.

Мършавият тип трябва да беше усетил погледа ми, защото се обърна с лице към мен. Тъкмо се канех да изтърся някакво извинение, когато стреснатото му изражение го издаде.

— Сами!

Той ми удари един юмрук и аз се намерих на пода, вперил поглед в разнищените краища на старите ризи.

[1] Ферментирала млечна напитка, подобна на кисело мляко. — Б.пр. ↑

66.

Сами жив? Невъзможно. Но това беше той, дявол го взел!

Скочих на крака почти толкова бързо, колкото бях паднал. Изскочих от магазинчето на Ферди и видях Сами да спринтира на запад по Седма. Зави на юг по Първа и се изгуби от погледа ми. Бягаше така, сякаш току-що бе видял призрак, а и аз се чувствах като него.

Зад ъгъла имаше бар, посещаван от хомосексуалисти. На всичките му прозорци се диплеха тъмночервени завеси. Когато отворих вратата, светлината от Първо Авеню очерта силуета на Сами, който тъкмо изхвъркваше навън през задната врата.

— Сами, спри! — изкрещях аз. — Трябва да говоря с теб.

Понечих да хукна след него и едва не се блъснах в набития барман, който ловко бе изскочил иззад тезгяха. Препречваше пътя ми.

— Просто се опитвам да поговоря с един стар приятел, мислех го за умрял.

— Не сме ли всички мъртви, скъпи — каза той. — Но понякога ни се налага да се примирим с нечий отказ.

Обърнах се и излетях обратно през входната врата. Сами прекосяваше Първа на една пряка разстояние на юг. Шокът, който бях преживял, като го зърнах, се превръщаше в гняв.

Забързах след него. Когато отново видях обраслия му с бяла коса тил, вече бе преминал към бързо ходене.

Без да го губя от погледа си, тръгнах след него по Шеста улица, минах покрай индианските гостилнички за ястия с кърви, покрай старата украинска църква и едно магазинче за гватемалски сувенири. След това го последвах по Втора и Трета, около „Купър Юниън“, покрай скейтбордистите, които правеха акробатични номера в сянката на лъскавия антрацитен куб на Астор Плейс.

Сами се насочи надолу по Четвърта, главата му се мяркаше сред гъмжилото от търговски работници-пчелички, току-що пуснати в обедна почивка.

Всеки път, когато той погледнеше назад през рамо, леко прикляках или се шмугвах в някой магазин. Изоставайки на десет секунди след него, аз прекосих Четиринайсета до Съркит Сити, после преминах площад „Юниън“, където едва не го загубих сред тълпата от елегантни жени в черно, напирасци да си купят пресни плодове и зеленчуци.

Едва сега реално започнах да осъзнавам факта, че Сами е жив. Какво ли се беше случило в неговата къща през онази нощ? Кой бе умрял в пожара? Защо Сами беше избягал? И какво правеше в Ню Йорк?

Реших да изчакам за отговорите на тези въпроси и съсредоточих погледа си върху русия тил на Сами. Една пресечка преди „Парагон“ той отново зави на запад. Последвах го по посока на Челси, където всички барове са за хомосексуалисти, а манекените по витрините са с бръснати глави и се държат за ръце.

На ъгъла на Осма и Осемнайсета, близо до Коувнант Хаус, пътят ми бе препречен от носачи, които мъкнеха два дивана в стил ар деко. Когато най-накрая успях да ги заобиколя, Сами отново бе изчезнал.

67.

След като прекоси площад „Юниън“, Сами още веднъж крадешком хвърли поглед назад и зърна Джак на около една пряка разстояние.

Без да ускорява темпото, той продължи на запад. Точно преди да стигне до Седма, се шумугна под едно ниско циментово стълбище и изчака старият му приятел и съгражданин да профучи покрай него.

Щом Джак прекоси авенюто, Сами спринтира към центъра на града. Измина пет преки, без да погледне назад. После за последен път зави на запад. В края на следващата уличка имаше малък парк.

Намери една по-отдалечена пейка и се излегна по гръб на нея.

Цял час лежа в сумрака, невидим и бездомен. Слушаше как свистят гумите на такситата, носещи се нагоре по Десето Авеню, как крещят хлапетата из парка, пуснати на свобода като гълъби от техните дебели и спокойни бавачки от Карибите.

Сами размишляваше какви бяха шансовете да срещне Джак в едно магазинче за дрехи втора ръка в Ийст Вилидж. Горедолу същите като да налети на него в някой бар за мазохисти. Е, този свят беше пълен с изненади. И то не какви да е, повечето могат да ви извадят очите. Трябваше да внимава. Наистина да внимава. Напоследък имаше чувството, че го следят.

Даде почивка на краката си, докато две смени от бавачки дойдоха и си отидоха. После се измъкна от парка и тръгна надолу по Десета, покрай потъналите в зеленина общежития на Духовната семинария. Разходи се в сенките на железопътния прелез, където дори в ранния следобед дългокраки травестити с широки рамене бяха заложили въдиците си в очакване на пътници, склонни да се приберат у дома по дългия път.

На Осемнайсетото Авеню зави на изток покрай гаражите за таксита и няколко минути по-късно влезе в апартамента си. Сами беше наел апартамент в един огромен новопостроен блок в Челси и се оказа единственият бял в сградата. Но както се изразяваха съседите му, това беше хубава колибка. Че къде другаде човек можеше да наеме

апартамент с една спалня и малка тераса на двайсет и четвъртия етаж за хиляда и четиристотин долара месечно? В Екрън, щата Охайо, ли?

Изкачи се с асансьора на двайсет и четвъртия етаж, размишлявайки за случайната си среща с Джек Мълън. Божичко! Това може би беше предзнаменование да напусне града, да отиде на Южния бряг и да наеме фризьорски стол в някой ексцентричен салон на Колинс Авеню. Той слезе от асансьора на двайсет и четвъртия етаж и тръгна по безкрайния коридор, единственото нещо в тази сграда, което го караше да тръпне от страх.

Сами завъртя ключа. Внезапно двама мъже излязоха от скривалището си до шахтата за отпадъци. Той разпозна Франк Волпи.

— Охо, имаш нужда от подстригване, Франк.

Волпи блъсна главата на Сами във вратата, а другият го ритна отстрани. Беше един от блюдолизците, които убиха Питър. Изведнъж Сами разбра, че няма да успее да стигне до Южния бряг.

Може би затова реши да не им казва нищо, нищичко. Следващите няколко часа Волпи и другият тип се редуваха в опитите си да го пречупят, а те наистина имаха талант за това. Но Сами удържа на клетвата си. Може би от уважение към Питър, а донякъде и заради Джек. Не можаха да изтръгнат от него дори звук.

Дори когато завряха главата му в запушената тоалетна. Дори когато изпекоха ръката му на пламъците на газовата печка. Дори когато го изведоха на лъснатия бетонен балкон с изглед към Осемнайсета улица.

И го хвърлиха от него.

68.

Трийсет минути след като загубих Сами, аз все още продължавах да скитам като замаян из Челси. Най-накрая се оттеглих в едно сепаре в някакво кафене на Девета. Реших да се порадвам на онова, което имах. Много отдавна не беше ми се случвало някой, когото съм смятал за мъртъв, да се окаже жив.

Изпих едно кафе и тръгнах обратно към магазинчето на Ферди. Може би Сами и по-рано си бе купувал отгук дрехи. Може би използваше кредитна карта или бе оставил телефонния си номер. Не беше много вероятно, но само това ми дойде наум, а и имах нужда да походя.

На ъгъла на Осемнайсета една млада майка седеше на ръба на голяма каменна саксия за цветя. Чуруликаше като птичка и вдигаше детенцето над главата си.

Само миг наблюдавах блаженството на тази градска Мадона с младенеца, в следващия тя изпищя, вторачена в небето, стисна бебето си и хукна.

Вдигнах поглед нагоре.

Отначало си помислих, че това е една огромна черна найлонова торба с боклук, изпаднала някъде от горните етажи. Докато падаше, забелязах риташите крака, махащите ръце и проблясващите бели участъци. Познах, че е Сами, миг преди да се удари в паважа.

Ужасяващият тъп звук стъписа всички минувачи по улицата. В продължение на няколко удара на сърцето Челси стана по-тих от всякога в този слънчев делничен следобед.

Един бял лексус, паркиран наблизо, панически блесна с фаровете си. След това алармената му система започна да вие.

Едно местно хлапе се приближи с лъскавия си велосипед БМХ, впери поглед в проснатия на улицата непознат и в червеното петно, което се разрастваше около него, и побърза да изчезне. Пристигнах веднага след него и прекарах около една минута насаме със Сами. Името на шофьорската книжка в портфейла му беше Винченцо

Николо. Но това беше Сами. Нараняванията по лицето му бяха същите като на Питър. По ръцете му имаше пресни изгаряния.

— Съжалявам! — прошепнах аз.

След минута вече бях едно анонимно лице сред кръга от граждани, обзети от извратено любопитство. След пет минути зяпачите станаха цяла тълпа. Когато чух воя от сирените на приближаващите се полицейски коли, аз се измъкнах от тълпата и се отдалечих.

Дори бях доволен, че Сами бе паднал до мен. Поне имах възможността да го докосна за последен път, преди да умре.

69.

Един час по-късно, когато краката ми престанаха да треперят, стоях в дъното на един празен ограден парцел на Авеню Д. Свалих найлоновата мушама от мотоциклета.

Въпреки двумесечната си почивка, моторът веднага заработи. Оставих го да прочисти гърлото си, след това се метнах отгоре му и напуснах града. Непрекъснато виждах как Сами пада ли, пада, сякаш е бил горе във въздуха в продължение на минути. Тази картина остана в съзнанието ми. Завинаги.

Пътюм спрях, за да позвъня на Изабел Джиамалва. Казах ѝ, че може да намина да я видя, а Изабел отвърна:

— Разбира се, толкова дълго не сме се виждали, Джак.

Три часа по-късно вече чуках на вратата на скромната ѝ къщичка, намираща се на една пряка и половина от главната улица на Монток. Майката на Сами още не беше съблякла черната си келнерска униформа. Преди малко бе свършила смяната ѝ в „При Гордън“ в Амагансет. Опитвах се да се преструвам, че това е просто едно посещение на вежливост, но ми беше трудно.

— Как бяха бакшишите? — попитах аз и си наложих да погледна Изабел в очите.

— Е, нали знаеш — отвърна тя.

Изабел беше тъмнокоса, дребничка и приятно закръглена. Винаги бе добра към нас — Питър, Сами и мен.

— Всяка година хората пристигат тук все по-рано. Ако не са кашмирените шалове, можеш да си помислиш, че е август. И така, коя е тази Полин? Мак непрекъснато ми говори за нея.

— Предполагам, че разчита на още едно поколение Мълънови, макар че и дотук не са малко. Ще я доведе някой път. Ще ти хареса.

— Каж ми какво има, Джак? — накрая попита тя.

Нямах никакво намерение да казвам на Изабел какво се е случило със сина ѝ. Какъв смисъл имаше? С малко късмет и е фалшивата лична карта на Сами тя може би никога нямаше да научи. Казах ѝ друго — че съм убеден, че който и да е убил Питър, е убил

също и Сами. Попитах я дали някога ѝ е хрумвало, че Сами и Питър могат да правят нещо нередно.

— Не, наистина не — каза Изабел. — Това означава ли, че съм била лоша майка? Сами работеше от шестнайсетгодишна възраст и винаги беше такова потайно хлапе. Предполагам, Защото беше гей и искаше да ми спести подробностите — не че имах нужда от това. Не ме е запознавал с никого от приятелите си, Джак. Все още не знам дали е имал сериозен приятел.

— И да е имал, аз никога не съм го виждал, Изабел.

— Ела да разгледаш стаята му — рече тя, — макар че в нея няма кой знае какво.

Заведе ме в дъното на късия коридор и седя на леглото, докато аз прегледам каквото имаше по полиците и черната ламинирана маса до стената. Сами от години не беше живял у дома. Купчината списания „Вог“ и „Харпърс Базар“ представляваха единствената видима следа, оставена от него. Освен тях се виждаха и оскъдните останки от американско гимназиално образование: стара френска граматика, учебник по алгебра, окъсано томче на Шекспир.

Имаше и фотографски списания. До стената грижливо бяха наредени книги за портретната фотография, специални наръчници за работа в студио и на открито, за използването на специални лещи при фотографирането на дивата природа.

— Не знаех, че Сами е бил фотограф — рекох аз.

— Ами да. Никой не знаеше — каза Изабел. — Това беше нещо лично. Но точно преди Питър да умре, се случваше да идва веднъж-дваж пъти в месеца. Работеше по цяла нощ.

— Тук? В твоята къща?

— Направи си тъмна стаичка в сутерена. Трябва да беше преди пет години. Канех се да пусна обява в „Стар“ и да продам цялото оборудване, но просто не мога да си наложа да го направя.

70.

Не можах да запаля лампата. Бушонът в сутерена беше изгорял. Изабел не беше се накарала да го смени. Затова ми даде едно старо фенерче, преди да се спусна надолу по стръмните дървени стъпала. С бледия лъч обходих миришещото на мухъл помещение. Зърнах неясните очертания на стара нафтова печка, чифт дървени водни кънки и прибрана сгъваема маса за пинг-понг.

Сред тези остатъци от гаражна разпродажба забелязах тъмната стаичка. Заемаше половината от едната стена, другите представляваха шперплатови плоскости. Беше горе–долу колкото една голяма баня. Гумираната въртяща се врата позволяваше да влизаш и да излизаш, без да рискуваш да я осветиш.

Влязох и обходих с лъча на фенерчето продълговатата черна маса. Беше отрупана със сиви пластмасови ванички за проявяване, а над тях се извисяваше увеличителен апарат.

До стената имаше съдове с проявител и голяма купчина неотворени кутии с висококачествена фотографска хартия. По някаква причина мразех „Кодак“ още от времето, когато започнаха да правят онези угоднически телевизионни реклами.

Седнах на единствения стол и насочих лъча на фенерчето към стената. Беше покрита с евтина ламперия, която се бе изметнала от влагата. Бавно разходих лъча на фенерчето по ръба вляво и видях, че дъската е захабена по края и назъбена. Тук вероятно ламперията беше отпаряна и закрепвана много пъти.

Изместих стола назад и се наведох да огледам под масата. Долу миризмата на мухъл беше още по-задушаваща, а коленете ми опряха в някаква кална локва.

Като насочвах лъча на фенерчето с едната ръка, с другата се напънах да отпоря ламперията. Не успях да пъхна пръстите си под ръба.

В тази тясна и неосветена дупка и най-малкото ми движение беше затруднено. Оставих фенерчето и подпирайки се на едната си ръка, посегнах да извадя ключовете от задния си джоб.

Трябваше просто да се измъкна изпод масата. Както се напържах да измъкна ключовете, една мишка пробяга по опакото на ръката ми и скочи на пода. Дори не можех да помръдна, защото щях да се захлупя по лице.

Най-накрая успях да измъкна ключовете и отделих нацепения ръб дотолкова, че да пъхна пръста си под него. Дръпнах силно и ламперията се отлепи. Откри се едно плесенясало място между подпорите на циментовата основа.

Протегнах ръка в тъмното и пръстите ми опряха в нещо меко и влажно. Бързо дръпнах ръката си. Може би това беше умрял плъх или катерица. Ужасно се погнусих.

Насочих лъча на фенерчето и можах само да различа нещо бяло. Поех си дъх и отново пъхнах ръката си там.

Сега вече мокрият предмет не ми приличаше на полуразложен труп. По-скоро беше подгизнала картонена кутия. Напипах единия ръб и внимателно я измъкнах.

С това съкровище в ръце аз си проправих път в тъмното до мястото, където беше масата. Това беше картонена кутия на „Кодак“, също като онези, които бяха подпрени до стената. Бавно повдигнах капака — беше толкова напоен с влага, че можеше да се разпадне, — включих фенерчето и видях, че е пълна догоре с проявени снимки.

Най-отгоре имаше лист с множество стереотипни кадри, изпълнени с видимо идентични фигурки с големината на две пощенски марки.

Като ги осветих с лъча на фенерчето, видях, че във всяка рамка има по една гола двойка, която го прави „по кучешки“. Лъчът премина по тях, фигурките като че ли оживяха пред очите ми и започнаха да се движат като в ням филм.

Не можах да позная коленичилата червенокоса жена, но никак не се затрудних да разпозная мъжа, коленичил зад нея.

Това беше брат ми.

71.

Изкачих се нагоре по стръмното стълбище на сутерена подобно на уплашен тийнейджър, излизащ от дрогерия с някое копие на „Пентхаус“. Носех порнографския семеен албум под мишница. Изабел ме чакаше на най-горната площадка на стълбището.

— Добре ли си? — попита ме тя, като се наведе към мен. — Изглеждаш ужасно, Джак.

— Това е от химикалите. Имам нужда само от малко свеж въздух. — После добавих нехайно: — Намерих някои стари снимки на Питър, направени от Сами. Надявах се да мога да ги разгледам на спокойствие у дома. Накараха ме да се разчувствам.

— Разбира се, Джак. Вземи каквото искаш. Няма нужда да ми ги връщаш после. Но държа да спазиш обещанието си и да ме запознаеш с Полин.

Направо не бях на себе си. Бях обзет от някаква особена екзалтация. Но най-вече се страхувах.

Спомних си за онова влизане с взлом в нашата къща миналото лято. Предположих, че онзи, който е спипал Сами, търси снимките. Тези хора бяха готови да измъчват и да убиват, за да ги вземат. Внимателно сложих снимките в чантата, закрепена на резервоара на мотоциклета. Изабел ме наблюдаваше от прозореца на кухнята.

Взех на един дъх пътя до града и се обадох на Полин от първия телефонен автомат.

— Полин, не се връщай в апартамента — казах ѝ аз. — Иди при сестра си. Иди, където и да е. Просто не се връщай.

Оставих слушалката, паркирах мотоциклета зад „Шагуонг“ и изминах пеш разстоянието от две преки до мотел „Мемъри“.

Наех една стая в задната част на мотела, заключих вратата и спуснах щорите. Ако типовете, които бяха убили Сами, ме бяха набелязали, значи не ми оставаше много време.

Започнах да изпразвам кутията, като вадех влажните снимки една по една.

Най-отгоре имаше още клиширани кадри, също като ония, които бях видял в сутерена.

Изброих не по-малко от двацет, преди да стигна до първата стандартна снимка. На нея Питър седеше на ръба на едно легло, като неволно бе направил гримаса срещу обектива. Около четирийсетгодишна жена го беше яхнала като жокей.

Започнах да вадя и да подреждам снимките една до друга, докато всички мебели, всеки сантиметър от плесенясалите повърхности наоколо, дори пукнатите плочки в банята, бяха покрити с илюстрации на блестящата кариера на Сами и Питър. Лъскавите снимки, все още миришещи на проявител, изобразяваха любовни двойки, тройки, четворки и дори една петорка. Имаше нормален секс и гей секс, и бисекс.

Сами не беше аматьор. Осветлението беше добро, фокусът — ясен, ракурсите на камерата — точни. Сами имаше вярно око, а брат ми беше талантлив модел. Настъпи един момент, в който просто не можех да гледам повече снимки. Обадих се на Полин на мобилния ѝ телефон. Казах ѝ какво съм открил и, къде се намирам.

Тя пристигна в полунощ и след една дълга прегръдка аз ѝ показах най-големите постижения на Сами и Питър. В продължение на два часа ние пиехме кафе и изучавахме снимките. Когато се посъвзехме от шока, разбрахме, че държим в ръцете си веществени доказателства. Тук наистина имаше нещо. Като уредници на музей, подготвящи важна изложба, ние си водехме бележки, правехме списъци и сравнявахме дати.

После подредихме снимките по хронологичен ред. Започнахме със снимки на Питър, на които изглеждаше на не повече от петнайсет години, и завършихме със снимки, които бяха направени най-много няколко седмици преди смъртта му.

На тези последни снимки той седеше в гореща вана заедно със сивокос мъж и красива руса жена с голи гърди.

Бари и Дана Нюбауър.

Тя наистина беше малкото момиченце на татко. Ако искате ми вярвайте, но не снимките на Дана и баща ѝ ме довършиха, а снимките на Питър, когато е бил на четиринайсет или петнайсет години. Всичко това е започнало още по времето, когато е постъпил в гимназията.

В тази нощ правилата се промениха завинаги. Първо се обадох на Фентън, след това на Ханк и Марси. Най-накрая повиках Мак.

След двадесет минути всички се събрахме в същата тази разнебитена стая в мотела. Преди да изгрее слънцето, ние не само се заклехме да отмъстим за смъртта на брат ми, но и вече имахме идея как бихме могли да го направим.

ПЕТА ЧАСТ
ИСТИНАТА И НИЩО ДРУГО

За средностатистическия хамптънски милионер началото на още едно лято в рая е белязано с голямо задръстване на Деветдесет и шеста улица, последвано от бавно пълзене по шосе № 27 и едночасово чакане за двацет и пет доларова пица в заведението „При Сам“. За онези, които летят над трафика с частни самолети и хеликоптери, то започва с партито в Крайбрежната къща на семейство Ньюбауър.

Според приятели на Марси и Ханк, които се числяха към огромната армия на доставчиците, Бари Ньюбауър бе дал празен чек на организаторката на партито. Оставаше седмица до партито, а тя вече бе изразходвала един милион долара. Наред с другото, тези пари осигуряваха Дейвид Бауи, за да разбърква соса, Йо-Йо Ма, за да стърже на страдивариуса, и неотразимия Йохан Йохан, за да набере цветята и да подреди букетите. Трябваша още пари за осигуряването на специално шампанско, сервирано в охладени високи кристални чаши, побиращи триста грама; също така десетина вида стриди; Саманта Ронсън, диджей номер едно за момента, и дървена танцова площадка на задната моравя.

Ние с Полин също похарчихме малко пари. За да открие кой ще дойде на партито тази година, Полин отново се свърза с нейния стар приятел хакера. Той отново се самопокани в паметта на компютъра на организаторката и измъкна оттам списъка на гостите.

Сравнихме миналогодишния списък с тазгодишния и успяхме да прозрем разликата между знаменитостите и истински важните личности. От анонимните богаташи, съставляващи основната част от гостите, на практика всички бяха поканени отново. Но що се отнася до наглите знаменитости, текуществото беше стопроцентово. Миналогодишният хип-хоп церемониалмайстор беше заменен с тазгодишния носител на наградата „Оскар“. Миналогодишният моден дизайнер бе изместен от по-актуален модист. Дори да бяхте човек на изкуството, чийто капитал е успял да литне във висините през последните дванайсет месеца, пак нямаше да можете да се върнете тук. Покани тази паплач две години поред, и тя ще започне да смята, че е от

нашите. А не е. За сериозния богаташ знаменитостите стоят само един милиметър по-горе от прислугата.

Що се отнасяше до мен, единствената значима разлика между миналата година и тази се състоеше в това, че брат ми Питър Заека нямаше да паркира коли в двора пред къщата.

73.

Но не и Фентън Гидли. Една седмица преди партито Фентън пред мен се обади на нашия приятел и съгражданин Боби Хатфийлд. Боби от години имаше привилегията да паркира колите на партито на Ньюбауър, тъй че когато Фентън му каза, че от месеци не е измъкнал от морето нито една сваятна риба меч и че парите ще му дойдат добре, Боби с радост го включи в екипа.

В онази топла, но дъждовна вечер в края на май Фентън стоеше нащрек под шикозната тента, вдигната в последния момент, за да предложи на гостите на Бари и Кемпиън Ньюбауър сушина при преминаването от колите до входната врата.

За един Фентън той имаше изключително представителен вид. Беше обул официалните си обувки, носеше най-хубавите си джинси и една от двете ризи с яка, които притежаваше. Също така бе току-що избръснат, изкъпан и дезодориран. Изглеждаше така добре, че се изкушавах да му направя снимка и да я изпратя на майка му.

В добавка към наставленията за гардероба и прическата аз му дадох и един кратък урок по угодничене, една област, в която бях показал вроден талант, колкото и да ме е срам да си го призная. Не е толкова важно колко бързо скачаш да отвориш вратите, нито колко компетентно изпълняваш лакейските си задължения, обясних му аз. Общо взето супербогатите не търсят изключително раболепие, нито дори благодарност. Това ги смущава.

— Онова, което те искат от теб — обясних аз на Фентън, — е да си развълнуван. Искат да видят, че докосването до големите пари направо те е вдъхновило.

Когато Гидли се яви на работа при Хатфийлд точно в седем и петнайсет вечерта, най-напред се зае да прегледа списъка на гостите. Искаше да е сигурен, че това е същият списък, който бе изучавал заедно с мен и Полин, и че в последния момент някой не е бил задраскан.

В осем часа и пет минути парадното шествие на аудитата, биймърите и бенцовете започна. За един час повечето от сто и

деветдесетте гости бяха преминали през импозантните дъбови порти, водещи към прекрасната, настлана с плочи, покрита с тента и осветена с фенери тераса.

Там сервитьори и сервитьорки с тъмночервени блейзъри поднасяха суши и отлично шампанско. С тези нацупени физиономии и прекрасна външност спокойно можеха да бъдат и работещи модели, взети направо от подиума.

Сред първите пристигнали беше Триша Лауъл. След появата си в съда Триш направи голяма кариера в „Мейфлауър“. Облечена с къса черна рокля на Армани, тя слезе от черен „Мерцедес Е430“, погледна през Гидли, сякаш беше мръсно прозоречно стъкло, и влезе вътре с пантофките си марка „Маноло“.

Адвокатът на Ньюбауър и мой бивш ментор Бил Монтроуз пристигна с втората вълна от гости. Когато тъмнозеленият ягуар на Монтроуз спря, Гидли не беше в първата редица на слугите, но успя набързо да излезе напред.

След като даде на Монтроуз квитанция, той изкара колата от алеята, спусна се по лекия склон до една от двете просеки, определени за паркиране. Прибра колата на сигурно място в най-отдалечения ъгъл.

Преди колегите му лакеи да се оттеглят за почивка, Гидли отбеляза пристигането на няколко мъже и жени, които познаваше от порнографското портфолио на Сами. Не можеше да не си помисли, че облечени изглеждат далеч по-добре.

74.

Сара Джесика и Матю бяха сред присъстващите. Тук беше и Бил, който бе отседнал в „При Стивън“, без Хилари. И Ричард бе тук, държеше на ръце новото си бебе. Както изглежда, бебетата бяха нещо като моден аксесоар през горещото лято. Алън бе тук, както и Коб, но Шак го нямаше. Карълайн, Патриша и Били дойдоха, както и четирима шефове от „Сопранос“.

Към единайсет часа, когато празненството започна да губи от магията си, Бил Монтроуз откри домакините. Една последна сърдечна прегръдка (от Бари), една нежна целувка (от Кемпиън) и той побърза да се оттегли.

Проправи си път през бляскавата тълпа и стигна до задния вход на къщата. Веднага щом Монтроуз излезе навън, Фентън скочи от черната пейка от ковано желязо и откачи ключ номер 115 от таблото.

Гидли се приближи до Монтроуз, който все още търсеше своята половинка от квитанцията за паркиране.

— Всичко е наред, сър — каза той. — Зелен ягуар, нали така?

Монтроуз примигна.

— Бива си ви.

— Старая се, сър.

Гидли побърза да отиде до мястото, където бе паркирал ягуара само преди няколко часа. Подсвирквайки си една мелодия от старото шоу на Джони Карсън, той се вмъкна зад кормилото от орехово дърво и закара колата пред къщата.

— Хубава кола — каза той на Монтроуз, като излезе и прие бакшиша от пет долара. — Страхотна нощ.

Изпитвайки облекчение, че най-после се е измъкнал навън, Монтроуз с рязко движение разхлаби копринената си вратовръзка „Хермес“. С един пръст избра някакъв номер, ползвайки телефона в колата. След няколко нежни позвънявания гласът на неговата секретарка Лора Ричардсън се изля в слушалката.

— Кой е?

— Лора, аз съм — каза той. — Веднага напускам партито на Нюбауър. Повярвай ми, нищичко не си пропуснала.

— Глупости, Монти. Ти си лош лъжец, особено за професионалист. Всички бяха там, нали така?

— Е, аз наистина стоях до Морган Фрийман.

— Не ми говори. Нисичък е и мирише странно.

— Височък е и ухае.

— Някой друг?

— Никой, когото познаваш. Слушай, Лора, няма да успее тази вечер.

— Голяма изненада, Монти. А сега какво?

— Ако отсъствам този уикенд, наистина ще стане лошо, имам предвид уреждането на развода и попечителството и всичко останало.

— Искаш да кажеш, че положението наистина ще изглежда лошо, ако открият, че от три години се чукаш с черната си секретарка.

Монтроуз потисна една прозявка.

— Лора, наистина ли трябва да правим това сега?

— Не — отвърна Ричардсън. — Ти все още си шефът.

— Благодаря — каза Монтроуз, — защото не мога да ти опиша колко скапан се чувствам.

Като чу изщракването в слушалката, той яростно удари по контролното табло.

— Не смей да ми затваряш телефона! — кресна той. — До гуша ми дойде от тази гадост.

Приех това като сигнал да смъкна одеялото, да заема седнало положение на задната седалка и да завра дулото на пистолета във врата му.

— Тази нощ май не ти върви, Монти — рекох аз, когато погледите ни се срещнаха в огледалото.

75.

Дадох на Монтроуз само две секунди, за да се съвземе от шока. След това още веднъж го ръгнах във врата с дулото на пистолета. Беше приятно.

— При знака „Стоп“ завий надясно — наредих аз. — Прави точно каквото ти казвам, Монти.

Той забави на завоя и срещна погледа ми в огледалото. Беше невероятно колко бързо успя да заличи паниката от лицето си и отново да си наложи маската на Големия човек от Големия свят. В рамките на трийсет секунди той бе убедил себе си, че всичко в общи линии е под контрол.

— Нали съзнаваш, че това, което току-що направи, е отвличане или може да бъде изтълкувано като такова. Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Джак?

— Завий наляво — казах аз.

Монтроуз послушно подкара по Фърдър Лейн, а луната ни следваше, надничайки през надвисналите клони на огромните брястове. Колкото и да е невероятно, самоувереността му растеше. Сякаш се намираше в продълговатия си кабинет с лъскави тъмни стъкла на прозорците и трябваше само да натисне едно малко копче, за да доприпка Лора Ричардсън заедно с охраната.

— Предложих ти изглед към половината Манхатън — напомни ми той. Ти провали всичко. Нищо не разбираш, Мълън.

— Напълно си прав, Монти. Много добре си спомням.

Отделих дулото на пистолета от врата му, заврях го в ухото му и дръпнах назад спусъка. Чу се прещракване.

— Това е един гаден стар пистолет. На твоето място щях да съсредоточа цялата си енергия, за да избягвам дупките по пътя. Надясно.

Монтроуз се сви и изръмжа, а когато погледнах в огледалото, отново се беше преобразил.

— Пак наляво — казах аз и поехме по Дефорест Лейн към брега.

— Третото шосе вдясно.

Той прилежно насочи колата към алеята пред една схлупена селска къща и спря. Дадох му превръзка за очите и му казах сам да си я сложи. Ръцете му трепереха почти толкова силно, колкото и ръцете на Джейн Дейвис на съдебното разследване.

— Завържи я здраво — рекох аз. — Искам да те изненадам.

Вкарах го в къщата, завъртях го няколко пъти из кухнята и го изведох във вътрешния двор с висок тухлен зид. От другата, му страна, на моравата, чакаше голям товарен автомобил за мляко.

Отворих задната врата и набутах Монтроуз вътре при другите трима заложници, вързани и с превръзки на очите. Това бяха Триша Пауъл — звездата от съдебното разследване на смъртта на брат ми, и Том и Стела Фицхардинг, най-добрите приятели на Нюбауър.

Затръшнах вратата на камиона за мляко и оставих четиримата в пълна тъмнина.

76.

Отново се качих на ягуара на Монтроуз, дръпнах назад седалката и оправих огледалото за обратно виждане. Представих си как се е почувствал, когато е погледнал в огледалото и е видял лицето ми. Радвам се, че се забавляваш, Джак.

Подкарах ягуара на Монти и по обиколни пътища стигнах до портите на Крайбрежната къща, които проблеснаха нереално през мокрото от дъжда стъкло. Смъкнах страничния прозорец, за да съобщя на пазача, че съм дошъл да взема един от гостите. Той вече се беше досетил и ми махна да вляза.

На четиристотин метра от къщата свърнах от алеята и минах зад живия плет. Проправих си път до мястото, където колата беше паркирана първоначално. Дадох заден ход, настаних я на старото ѝ място и хвърлих ключовете под предната седалка.

На паркинга имаше само още една кола; Фентън се беше облегал на нея. Когато излязох от ягуара, той ме тупна по рамото и ме погледна в очите.

— Време е за шоуто, Джак — каза той. — Готов ли си?

— Почти. Поне каузата си струва.

— Така си е.

После Фентън свали червената униформена куртка. Облякох я и си сложих една черна бейзболна шапка. Прихлупих я ниско над очите си и забързах към кухнята, където тълпа черноработници се черпеше с остатъците от произведенията на висшето кулинарно изкуство. Помещението беше пълно с хора, които познавах още от началното училище. Но всички бяха погълнати от лакомията си и никой не ме забеляза.

Без да спирам, забързах надолу по един дълъг коридор, изкачих се по стълбището и тръгнах по друг дълъг коридор с половин дузина добре обзаведени стаи за гости. Стигнах до края на коридора и потърсих аварийната стълба.

След това се качих в мансардата и вдигнах стълбата.

В ъгъла имаше цял куп резервни матраци. Настаних се на един от тях и сложих раницата си вместо възглавница. Навих часовника си за три и петнайсет и се опитах да поспя.

Трябваше да съм отпочинал.

Надали можете да си представите по-малко подозрителна сцена, дори да се опитате. Слънцето едва надничаше от хоризонта, когато един старомоден тежък камион за мляко забръмча по великолепия междуселски път. Това бе картина от позабравеното минало на Америка.

Почти на всеки петстотин метра колата влизаше в някоя алея и спираше пред поредната скъпа къща. Докато моторът кротко бръмчеше, Ханк изскачаше навън със синия си работен комбинезон, декориран с емблемата на ийстхамптънската млекарница. Прекосяваше роената морава и отиваше зад къщата. Вземаше празните бутилки от металния контейнер до кухненската врата и след това се връщаше с три–четири хладни, запотени бутилки.

Всичко това, разбира се, беше една банализирана идилия. В края на седмицата почти всяка останала капка мляко отиваше в канализацията.

Но имаше нещо в капачките от восъчен картон, наподобяващи хартиените фигурки оригами, и в гърлестите стъклени бутилки с релефни картинки на крава, което караше елитната клиентела да се наслаждава на селския уют като фермерите от Айова.

За около час млекарската кола направи предвидената обиколка. Докато разнасяше скъпоценната млечна течност по крайбрежието на Ийст Хамптън, тя едва ли би надминала ловна хрътка родезийска порода, излязла на утринната си разходка.

Най-сетне в светлината на ранното утро колата зави по Блъф Роуд. След още три спирки Ханк премина с колата през отворените порти на имението „Нюбауър“.

78.

Три и петнайсет сутринта.

Моят „Касио“ запиука остро и настоятелно, мигновено отворих очи и съзрях нацепената греда, спускаща се косо от върха на покрива.

Плъзнах се към края на матрака, опрях крака в дъсчения под и поех дълбоко въздух. Нищо друго не може така да раздвижи кръвта ти, както да се събудиш на тавана на една къща, в която си влязъл инкогнито. О, Джак, човече, отново си помислих аз, това ли е единственият начин да постигнеш каквото искаш?

Когато сърцето ми се поуспокои, аз затегнах връзките на маратонките си и извадих едно джобно фенерче от раницата. След това, като насочвах с едната си ръка лъча на фенерчето, а с другата се придържах за мертеците над главата си, прекосих мансардата, преминавайки от греда на греда.

Огромният двуетажен палат, строен през 30-те години на двайсети век, имаше формата на разкрячено П, което се отваряше към океана. Стигнах до края на едното крило, предназначено за гости, промъкнах се през гора от греди, завих надясно и се озовах над централната част на къщата, където бяха кухнята, всекидневната и трапезарията. Точно под мен бе кинозалата с четирийсет и осем места.

Намирах се в сектора на климатичната инсталация с индустриална мощност. Трябваше да заобикалям метални кожуси и гъста мрежа от пластмасови тръби, които издухваха студен въздух в стаите долу.

Но горе при мен беше задушно и спарено като на спирка на метрото. Когато преминах над централната част на къщата и поех към дясното крило, от носа ми се стичаха капки пот.

Продължих да вървя, докато стигнах до малкото прозорче на кулата в противоположния край на къщата.

Беше три и трийсет и осем. Изпреварвах графика си с пет минути.

В призрачната светлина на утрото през прозореца на мансардата виждах океанските вълни, които все тъй се удряха в брега. Познах

мястото, където бяха изхвърлили прекършеното тяло на Питър.

Добре беше да си спомня защо се намирах в тази мансарда.

Преброих петнайсет стъпки до мястото, където според мен се намираше спалнята на Дана. Не успях да намеря подвижния капак от шперплат и разширих територията на търсенето си с три стъпки във всички посоки. Най-сетне го открих.

Клекнах ниско, пъхнах фенерчето в раницата и избърсах с края на тениската лицето и врата си. Когато плъзнах настрани капака, в лицето ме удари облак хладен въздух.

Подпрях се на ръце и бавно се спуснах в прохладния мрак на спалнята на Дана.

Намерих се в дъното на голям гардероб между благоуханни редици от блузи, рокли и панталони, шити по поръчка. Светнах с фенерчето, за да го огледам. На всяка полица имаше етикет с името на дизайнера: Гучи, Вера Уонг, Калвин Клайн, Ралф Лорън, Шанел. Проправих си път през гората от лен, коприна и кашмир и стигнах до откренатата врата на гардероба. На петнайсет крачки от мен Дана спеше в леглото си.

Време беше за един акт на справедливост. Въпросът беше дали Дана е пряко замесена в убийството на Питър. Вече знаех доста за случилото се в онази нощ. Знаех, че Питър е получил напарфюмирана бележка, написана на хартия за писма като нейната, а може би и нейната. Но аз бях почти сигурен, че каквито и да са били отношенията ѝ с Питър, те са приключили доста преди нощта на смъртта му. В съда тя беше излъгала заради баща си.

Затова реших да направя това посещение — Дана бе по-скоро жертва, отколкото съучастница. Може би не беше най-добрият човек на света, но не бе и убийца. Била е подложена на сексуален тормоз от собствения си баща. Да спи зло под камък, казах си аз.

Без да откъсвам поглед от редиците скъпи обувки и джинси, пръснати наоколо, аз се измъкнах от гардероба ѝ, а след това и от спалнята. Озовах се в широк коридор, който водеше към отделните спални на родителите ѝ. Стори ми се, че се намират на светлинни години оттам. От двете ми страни имаше редици от картини на Полак, Кьонинг и Феърфийлд Портър, всички рисувани в Хамптънс. Малките червени лампички на алармената система трепкаха в мрака.

Някой пусна водата в тоалетната вдясно. Замръзнах до стената.

Един тъмнокож тип по боксерки излезе от тоалетната. Кой, по дяволите, беше тоя? Какво правеше в тази част на къщата?

Изглеждаше около деветнайсетгодишен, индиец или пакистанец; бе почти толкова красив като Питър. Отпуснат след половия акт, той се носеше в безтегловност към крилото на гостите. Заместникът на Питър, дявол го взел!

Още няколко крачки и ето ме пред спалнята на Бари Ньюбауър. Последният ден — всъщност цялата последна седмица — представляваше един безкраен кошмар. На всеки няколко часа установявах, че се занимавам с нещо или се замесвам в нещо, което не бива да правя. Все още можех да се върна. Не беше късно. Бе като в сцена от онези филми на ужасите, когато ти се иска да извикаш: Не го прави! Не отваряй тази врата, Джак!

Не се вслушах в този глас, разбира се.

Извадих пистолета и бутнах вратата на Ньюбауър. Сърцето ми биеше до пръсване. Никога по-рано не бях стъпвал в тази стая. Дори през месеците на връзката ми с Дана за мен входът беше забранен.

Помещението бе почти празно и наподобяваше мансарда с грубия си дъсчен под. До еркерния прозорец имаше кът за гости: телевизор с плосък екран, черен кожен диван и кресла в тон с него.

Още пет крачки ме делиха от огромното легло, което бе истинско произведение на изкуството от дърво и стомана. Чувах шумното дишане на Ньюбауър. Все едно че дъвчеше нещо в съня си.

Като в някакъв транс предпазливо прекосих дъсчения под. Лежеше опънат по гръб, инстинктивно кръстосал ръце върху черните си копринени слипове. От ъгълчето на устата му се стичаше слюнка. Дори сега, в това безсъзнателно състояние, той демонстрираше всички атрибути от прекрасния портрет на корпоративен бос, който си почива.

Опасявах се, че ако продължавам да го гледам, той ще усети присъствието ми, затова коленичих ниско до леглото. От раницата си извадих ролка сребрист изолиран банд. Сърцето ми щеше да се пръсне.

Все още клекнал, развих около петнайсетсантиметрово парче. Ето това беше. Броих до три, поех си дълбоко дъх и натиснах лепенката върху устата на Ньюбауър, преди да успее да издаде и звук. Силно. Така яко я притиснах към бузите му, че главата му потъна във възглавницата. Освободих едната си ръка и опрях цевта в носа му.

В продължение на един дълъг и тежък миг ние бяхме свързани в някаква негативна хармония — той бе също толкова шокиран и разярен, колкото и аз.

Изведнъж Ньюбауър започна да се бори, опитвайки се да сграбчи пистолета. Но аз бях в много по-добра позиция. А бях и по-силен. Изтръгнах пистолета, отстъпих назад и с все сила го халосах по ухото.

Нюбауър престана да оказва съпротива. Само тъмните му очи изразяваха гняв и омраза. Как смееш, копеле?

Обърнах го по корем и му сложих белезници. После го дръпнах да се изправи на крака и омотах още от сребристата лепенка около бедрата му, ограничавайки движенията си до минимум в окосмената област.

— Добро утро — най-накрая рекох аз. — На делото каза, че си си направил труда да ми изразиш съболезнованията си. Искам да ти кажа, че онази дискусия не беше задоволителна нито за мен, нито за семейството ми. Върнах се, за да я продължим.

80.

Под вратата на стаята на Кемпиън се процеждаше слаба светлина. За по-сигурно обърнах Бари по корем и опасях още от лентата около глезените му. Надявах се, че шумът от нашето боричкане не беше събудил Кемпиън. Добре че не спяха заедно.

Когато отворих вратата, видях, че светлината идва от трепкащите пламъчета на две дузини газени лампи, които горяха под внушителния образ на многоръкия бог Шива. Спалнята на Кемпиън приличаше по-скоро на отшелническа килия.

Но дори да призовеше всички богове, пак нямаше да предотврати неизбежното, а именно — да се събуди с лепенка на устата. Реших да проявя милост:

— Добро утро, Кемпиън — прошепнах. — Няма да те нараня.

— Добре — само това каза. Изглеждаше някак странно спокойна и си помислих, че вероятно бе взела приспивателно.

Позволих ѝ да надене хавлиен халат върху копринената си нощница и да нахлузи чифт маратонки. След това ѝ сложих белезници и я отведох до мястото, където съпругът ѝ се мяташе на пода.

Изправих го на крака и съпроводих двойката надолу по витото стълбище до приземния етаж.

Някъде по средата на пътя дочух неподражаемите звуци на единствения в Ийст Хамптън млекарски камион.

— Вашата колесница пристига — казах аз на семейство Ньюбауър.

Напуснахме имението. Наложих се да направим още само една спирка в околностите на града. Трябваше да приберем детектив Франк Волпи.

81.

Млекарският камион се носеше тържествено по междуселските пътища подобно на онези усмихнати коли с човешки физиономии от детските рисувани филми в събота сутрин. Гледайте, момчета и момичета, това е чудният млекарски камион на Ийст Хамптън. Ето там, зад кормилото, седи господин Ханк — добричкният и любезен млекар.

Мислех си, че ми трябва малко време, за да вляза във форма, но не се получи. Чувствах се вцепенен и дистанциран и все така ми се повдигаше. Сутрешните събития ми се струваха съновидение. Трудно ми беше да повярвам, че всичко това наистина се случва.

В края на Блъф Роуд завихме наляво и излязохме на шосе № 27. Камионът се движеше през все още сънени Амагансет. Покрай затворените ресторанти и магазини и покрай закования с летви фермерски пазар.

После запърпори през плоските дюни на Непейк, които наподобяваха лунен пейзаж, и влезе в Монток. Наоколо беше съвсем пусто, ако не смятаме двамата рибари, които ядяха пържени яйца в закусвалнята „При Джон“.

Моторът се задъха под тежкия си товар, докато изкачваше хълма над града. Преминахме покрай библиотеката и по познатата отбивка поехме към моята къща на Дич Плейнс Роуд.

На около километър и половина от фара камионът сви вдясно. С леко сътресение преодоля тежката верига, която се валяше незаклучена в прахта между неподдържаните живи плетове.

Ханк спря и скочи долу, за да подсигури тила ни с веригата. След това продължихме нагоре по дългата пясъчна алея, докато най-сетне пред очите ни се разкри гледката с белогриви вълни, танцуващи в светлината на утрото.

Чак след като се изкачихме на билото, зърнахме за първи път къщата на мечтите, сгушена сред дюните, на самия ръб на скалата. Сякаш Макс Клайнерхънт, корпоративен бос и основател на

everythingbut.com, бе решил, че от цяла Северна Америка слънцето ще огрява най-напред него.

За нещастие на Макс курсът на акциите му бе паднал от 189 долара до 67 цента. И макар че вилата бе погълнала над 20 милиона дотук, Клайнерхънт бе по-загрижен да си спасява задника, отколкото да го пече на слънце. През последните шест месеца единствените посетители тук бяха случайни сърфисти или курортисти, които се изкачваха от плажа дотук по залез-слънце, за да зърнат гледката от безкрайните балкони.

Тази пролет крилатата фраза сред собствениците на недвижими имоти беше: Не строй нищо в близост до никого. Макс Клайнерхънт несъмнено ги бе изпреварил в това отношение.

Ханк натисна едно копче на уреда за дистанционно управление, прикрепен към колана му. Лъскава стоманена врата се вдигна между дюните и камионът влезе във фантастичен подземен дванайсетместен гараж.

Още преди да спрем окончателно, Полин притича и ме прегърна през прозореца.

— Това бяха най-дългите дванайсет часа в живота ми — прошепна тя.

— И в моя — прошепнах в отговор.

Зад нея стояха Фентън, Моли и Марси.

82.

Старите ми приятели се скупчиха зад млекарския камион като деца около коледна елха. Отворих скърцащата задна врата и скочих вътре. Започнах да махам лепенките, с изключение на тези на китките им.

— Как можеш да се отнасяш с нас по такъв начин! — възкликна Кемпиън, когато магнах лепенката от устата ѝ. — Та ти беше гост в нашия дом.

— Е, сега ти си ми гост — отвърнах аз.

Триша Пауъл намери отдушник на гнева си, като процеди, сочейки изцапаната си вечерна рокля от черно кадифе:

— Това е Армани, животно такова.

Бари Ньюбауър не проговори, след като свалих лепенката от устата му. Надникнах в стоманените му очи и разбрах, че е прекалено зает да крои планове как да се измъкне, за да хвърля приказки на вятъра.

Франк Волпи само ми каза: „Ти вече си мъртъв!“, и в неговите уста тази заплаха прозвуча много убедително.

Докато ние с Фентън им помагахме да слязат от камиона, Марси извади няколко плажни стола. Ханк докара количка за сервиране, върху която бяха строени две редици прозрачни предмети: в едната имаше неразопаковани спринцовки за еднократна употреба, в другата — 100-милилитрови епруветки.

Бари Ньюбауър продължи да ме гледа злобно, докато съобщавах някои добри и някои лоши новини.

— След няколко минути ще можете да влезете в къщата и да се настаните удобно. Но преди това този човек, който е дипломиран медик, ще вземе кръв от всички вас, с изключение на господин Монтроуз. Нищо няма да ви обяснявам, затова, моля, не питайте.

Работата не вървеше добре.

— Само някой да ме докосне с игла, ще го съдя! — изкрещя Том Фицхардинг.

Припомних си снимките, на които той и жена му бяха заедно с Питър. Брат ми трябва да е бил едва шестнайсетгодишен.

Шумно зашлевих Фицхардинг през лицето. Звукът накара всички да млъкнат. А и аз се почувствах по-добре. Фицхардинг и жена му определено не ми харесваха и имах основателни причини за това.

— Веднага щом приключим с тази неприятна процедура, сте свободни да влезете вътре — повторих аз. — Можете да вземете душ, да се преоблечете и даже да подремнете. Но независимо от това дали ще ни съдействате или не, никой няма да влезе в къщата, докато не приключим с това.

— Малък мерзавец! — каза Стела Фицхардинг.

Наведох се към нея.

— Знам всичко за теб и Питър. Млък, дяволите да те вземат!

— Трябва да взема душ. Можете да започнете с мен — предложи Триша Пауъл и седна на един от столовете. Уморено протегна ръка.

След това нещата потръгнаха удивително гладко. Ханк и Марси взеха по 90 мл кръв от всеки от гостите и сложиха етикетчета на епруветките. После зложниците бяха въведени в къщата в почти завършеното крило за фитнес и спортни забавления. На пода бяха наредени съвсем нови дюшеци. Разбира се, беше им позволено да ползват банята. Дори осигурихме кафе и кифлички. И обилно количество мляко с гарантиран органичен произход.

— Опитайте се да поспите — посъветвах ги аз. — Денят ще бъде дълъг.

83.

Още през седмицата Марси бе напазарувала в магазина за дрехи на килограм в Ривърхед, снабдявайки всеки от гостите с подходящо облекло: Когато семействата Нюбауър и Фицхардинг, Волпи, Триша Пауъл и Монтроуз се наредиха за закуска, те вече бяха облечени — е, скромно, но прилично. Храната и сънят бяха подобрили настроението им, но по лицата им се четеше объркване и безпокойство. Защо сме тук? А сега какво?

Много бяхме мислили за сигурността и решихме да се придържаме към най-простите средства. Всяка врата в това крило на къщата беше затворена с резе. На някои от тях имаше двойни резета. Казахме на гостите си, че в мига, в който създадат някоя неприятност или дори само събудят подозрение, ще се окажат отново вързани и със запушени усти. Засега заплахата действаше. Помагаше и това, че Марси, Фентън и Ханк през цялото време носеха електрически палки.

Малко след закуска пристигна Мак, придружен от една дребничка, сивокоса жена. Хората от групата се спогледаха объркано, но, изглежда, се обнадеждиха, че историята скоро ще приключи.

Малко по-късно, когато двамата с Маклин се уединихме в един ъгъл, Бил Монтроуз апелира към очевидно по-здравия разум на дядо ми.

— Господин Мълън, много се радвам да ви видя — каза Монтроуз. — Навярно разбирате, че ако ни освободите, преди някой да е пострадал, всичко ще свърши по-добре за провинените. Почти мога да ви го обещавам.

— Вие ги знаете по-добре от мен тези неща — каза Маклин и обърна гръб на адвоката.

Въпреки това шестимата зложници хранеха някакви надежди, докато не ги въведохме в просторната всекидневна. С пода си от ясписови плочи, гредите от секвоя и зашеметяващата гледка към океана тя бе сърцето на къщата.

Но в онази сутрин завесите на огромните прозорци бяха плътно спуснати. Стаята се осветяваше от мощни прожектори, които Марси и

Фентън бяха окачили на тавана.

— О, божичко, не! — промърмори Монтроуз.

В оскъдно обзаведената стая имаше две продълговати дървени маси и няколко плажни стола. Срещу тях на импровизиран подиум бе поставено кресло, тапицирано с черна кожа.

Между подиума и масите имаше още два стола. Върху единия от тях бе положена Библията, а другият се намираше зад малко бюро. На писалището се кипреше някакъв допотопен уред, наподобяващ пишеща машина.

Зад креслото на подиума висяха две ярки знамена: на САЩ — с познатите червено-бели ивици и звездите, и на Ирландия — в зелено, оранжево и бяло.

Върхът на цялата тази мебелировка бе един триножник на колелца, върху който бе поставена телевизионна камера. Отстрани имаше красив надпис — ЕН70.

Моли насочи камерата към нашите гости, които се изсипаха в стаята с белезници и мърморейки, заеха местата си в редицата от плажни столове до масите. Всички изглеждаха шокирани. След това заключихме вратата на стаята. Ханк застана до нея, въоръжен с електрическа палка и бейзболна бухалка.

След това Моли завъртя камерата, за да проследи Маклин, който бавно прекоси стаята и някак неохотно зае мястото в креслото на малката сцена.

Горе-долу по същото време неговата приятелка и дългогодишна стенографка в съда Мери Стивънсън зае мястото си пред старата пишеща машина.

Вдясно от Маклин се виждаше само ръчно направен надпис, залепен върху съвсем бялата стена.

Моли фокусира камерата върху семплите печатни букви: Народът срещу Бари Нюбауър.

84.

Никак не е изненадващо, че именно Волпи предизвика първата бъркотия. Той се изправи и изкрещя:

— Това е пълна тъпотия!

Ханк притича от вратата, понесъл електрическата палка като шпага. Прасна Волпи, който падна сгърчен на пода. Реших, че това е един хубав урок за цялата група. Знаех, че камерата все още е фокусирана върху саморъчния надпис. Умиротворителните действия на Ханк не бяха заснети.

— Дръж си устата затворена, Франк — кресна той. — Това се отнася и за вас, отрепки такива.

Струва ми се, че всички го разбраха.

Без предупреждение Моли отново завъртя камерата и този път насочи безжалостното ѝ око към мен. Изправих се в цял ръст, поех си дълбоко въздух и вперих поглед право в обектива.

След хладнокръвното убийство на Сами в Челси аз се заех с неща, които никога нямаше да свърша, ако бях останал в „Нелсън, Гудуин и Микел“. Надявах се, че постъпвам правилно. През последната си година в Колумбийския зубрех като луд. И не само защото бях обсебен от мисълта за убийството на Питър и последвалия го низ от несправедливости. Четях и препрочитах „Основи на съдебните техники“ и „Изкуството на кръстосания разпит“ — класика, издадена през 1903 година, която си оставаше все така актуална.

— В ефир сме — каза Моли и потупа червената лампичка на камерата. — Излъчваме. Давай, Джак.

— Казвам се Джак Мълън — започнах аз с пресеклив глас, който сякаш принадлежеше на чужд човек. — Роден съм в Монток и целия си живот съм прекарал тук.

Никой друг в стаята не беше така напрегнат като мен, но аз разчитах на сигурната си и премерена интонация, която така прилежно бях упражнявал по време на обучението си в Колумбийския университет. Чрез тона и държанието си се опитвах да покажа, че съм трезв и разумен човек и заслужавам да бъда изслушан.

Знаех, че моментът е назрял за това. Бях сигурен, че много хора са разгневени и разтревожени от несправедливите съдебни процеси в последните години: делото „Симпсън“, присъдата над Диало в Ню Йорк Сити, скалъпения процес на Джон-Бенет Рамзи и много други в различни градове и градчета.

— Точно преди една година на вчерашния ден — продължих аз — умря брат ми Питър Мълън по време на едно парти в Крайбрежната къща в Хамптънс. Бяха го наели да паркира коли. На следващия ден вълните изхвърлиха тялото му на брега в имението. Съдебното следствие заключи, че брат ми, който беше само на двайсет и една години, е умрял при злополука. Това не е вярно. Бил е пребит до смърт. През следващите няколко часа аз не само ще ви докажа, че е бил убит, но също така кой го е извършил и защо. Вляво от мен, последен на масата, стои човекът, който притежава Крайбрежната къща и е бил домакин на въпросното парти. Името му е Бари Нюбауър, бос на „Мейфлауър Ентърпрайсис“. Вероятно сте гледали неговите кабелни телевизии, посещавали сте неговите уебсайтове, водили сте децата си в неговите увеселителни паркове. Може би сте чели за неговите велики постижения в някое бизнес списание или сте виждали негова снимка, направена на благотворителен бал на знаменитости. Това не означава, че познавате истинския Бари Нюбауър. Но ще го опознаете, и то по-добре, отколкото би ви се искало, защото Бари Нюбауър ще бъде изправен пред съда за убийството на моя брат.

— Джак Мълън ще ме съди? — извика Нюбауър — Той просто бълнува. Махнете тая проклета камера. Веднага я изключете!

Неговото избухване предизвика верижна реакция и се наложи Маклин да удари силно с черното си дъбово чукче, за да въдвори тишина.

— Съдебният процес ще започне след няколко минути — обявих най-накрая пред камерата. — Предаваме на живо по Канал 70. Тази кратка почивка ще ви даде възможност да се обадите на приятелите си.

85.

Моли изключи камерата, а аз направих знак на Фентън и Ханк. Приблжихме се до Ньюбауър. Той вдигна ръцете си в белезници.

— Свалете ги!

Пренебрегнах искането му, сякаш беше каприз на разглезено дете.

— Няма абсолютно никакво значение дали ще вземете участие в съдебния процес или не — категорично заявих на Бари. — Това няма да промени нищо.

Той изръмжа надут, както подобава на един корпоративен бос:

— Ние ще откажем да ви съдействаме. Даваш ли си сметка как ще изглежда този измислен процес по телевизията? Ти ще претърпиш пълен провал, Мълън, защото си само един жалък неудачник.

Поклатих глава и извадих от куфарчето един кафяв плик.

Показах му какво има вътре — само на него.

— Ето така ще изглежда, Бари. И така. Всъщност като всички тези — рекох аз.

— Няма да посмееш — изръмжа той.

— О, ще посмея. Както вече казах, изборът е твой. Можеш да ни представиш своята гледна точка. Ако не желаш, още по-добре. Връщаме се в ефир.

Моли отново започна да снима, а аз припомних някои от встъпителните си думи. Този път малко по-спокойно и красноречиво.

— В края на този съдебен процес — продължих аз — вие ще се убедите, че хората, които виждате на тези столове, по някакъв начин са допринесли за извършването на престъплението или в по-лекия случай — за прикриването му. Щом веднъж видите на какво са способни, в сърцата ви няма да остане и капчица милост. Повярвайте ми. Народът ще докаже, че Бари Ньюбауър сам е убил брат ми или е наел някого, за да свърши тази кървава и мръсна работа. Ние ще ви покажем, че освен със средствата и възможностите да извърши убийството, той е разполагал и със страхотен мотив. Щом чуете какъв е бил този мотив, ще разберете всичко. Напълно съзнавам, че това съвсем не са

идеалните условия за определяне на вината или невинността на някого — рекох аз.

— О, наистина — обади се Бил Монтроуз. — Това е единственото умно нещо, което си казал досега, Мълън.

Пренебрегнах думите на Монтроуз. Съзнавах, че най-важното за момента беше да вървя упорито напред и да не позволявам да ме отклоняват от целта. Устата ми беше така пресъхнала, че не можех да продължа. Млъкнах и взех чашата с вода. Ръката ми трепереше толкова силно, че едва не я изпуснах.

За сметка на това гласът ми беше сигурен.

— Ако ме слушате внимателно, ще разберете, че този съдебен процес е много по-справедлив от доста други напоследък. Истината, това е единственото нещо, към което се стремим тук. Първо, господин Ньюбауър ще има право на адвокат. И той съвсем няма да е някой преуморен, нископлатен и неопитен защитник като онези, които системата осигурява на бедните подсъдими, за да свършат накрая в килията за осъдените на смърт. Той е прочутият Бил Монтроуз, старши партньор и председател на управителния съвет в голяма адвокатска фирма в Ню Йорк. Тъй като господин Монтроуз е дългогодишен личен адвокат на господин Ньюбауър и освен това го представлява успешно на съдебното разследване, той е изключително добре запознат с този случай. Като се има предвид, че противник на господин Монтроуз ще бъде аз, двайсет и девет годишен току-що дипломирал се адвокат, би могло да се каже, че определено преимуществата са в полза на защитника. Моят дядо Маклин Рийд Мълън ще бъде в ролята на съдията в тази съдебна зала — продължих аз, събуждайки отново яростта на Монтроуз. — Стенографка е Мери Стивънсън, съдебен секретар в общинските съдилища на Ню Йорк Сити от трийсет и седем години. Отново ви казвам — напълно съзнавам, че всичко това е малко необичайно. Мога само да добавя: наблюдавайте процеса. Моят дядо е дошъл в тази страна от графство Клеър, Ирландия. През последните двайсет и пет години той е работил като помощник-адвокат, държи на закона и справедливостта повече от всеки друг, включително и от моите университетски преподаватели. Във всеки един процес главната функция на съдията е да държи под контрол разногласията между адвокатите, що се отнася до свидетелските показания и процедурата, и да съхрани целостта на процеса. В този съдебен процес — продължих

аз, вперил поглед в камерата — вие ще бъдете съдиите. Маклин не е тук, за да издаде присъда, а само за да ръководи съдебните заседания. И той ще свърши работата си, можете да бъдете сигурни. Това е всичко, което имам да ви кажа засега. След мен ще говори господин Монтроуз.

Единствено Бил Монтроуз не носеше белезници. Седеше там, потънал в размисъл. После като добър играч на покер се обърна, за да разчете изражението на лицето ми.

Направих всичко възможно, за да не проличи колко критични бяха за мен следващите няколко секунди. Ако беше само и искрено загрижен за доброто на своя клиент, неговата линия на поведение бе ясна. Но подобно на множество преуспели и тънещи в анонимност адвокати, Монтроуз бе достигнал до един етап в живота си, когато копнееше да прибави малко слава и популярност към парите и недвижимите си имоти. Знаех това от времето, прекарано с него в „Нелсън, Гудуин и Микел“. Според някои колеги той се беше обявил за адвокат от първа величина, от ранга на Джони Кокран или Робърт Шапиро. Бил Монтроуз бе човекът с най-голямото его на света. На това разчитах.

Шумно си поех дъх, когато Монтроуз се изправи и застана пред камерата на ийстхамптънския Канал 70. За него това беше големият миг в живота. Нямахше намерение да го проспие.

— Моля, не ме разбирайте погрешно — започна той. — Това, че съм се изправил в момента пред вас, ни най-малко не означава, че признавам този процес за легитимен. Не е. Не се заблуждавайте — продължи той, след като направи драматична пауза. — Това не е съдебен процес. Това не е съдебна зала. Възрастният мъж зад мен, независимо колко умен и доброжелателен ви изглежда, не е съдия. Това е едно инсценирано съдебно заседание. Трябва да знаете, че по този случай вече е произнесена справедлива присъда. Миналото лято беше проведено съдебно разследване на смъртта на Питър Мълън. В истинска съдебна зала, под ръководството на истински съдия — почитаемия Робърт Лилиън, моят клиент беше обявен за невинен. По време на това съдебно разследване съдът чу показанията на една свидетелка, която е видяла починалия да влиза в бурния океан по време на прилив късно през нощта. Не един, а двама съдебни лекари представиха доказателства в подкрепа на убеждението си, че не е

имало престъпление. След като прецени фактите, съдия Лилиън заключи, че смъртта на Питър Мълън е настъпила не по нечия друга, а по негова собствена вина, и съдебното решение е на разположение на всеки, който намери време да го прочете. Явно неговото семейство не е в състояние да приеме фактите. Предприемайки тези неудачни действия, братът на Питър Мълън и неговият дядо искат да представят един нещастен случай като престъпление.

Монтроуз още веднъж направи пауза, сякаш да събере мислите си. Трябваше да признае, че този тип е много добър. Може би двамата наистина бяхме неравностойна комбинация.

— Сега ви молят да наблюдавате този процес по телевизията. Моля ви, не го правете! Изключете телевизора си или сменете програмата. Направете го веднага. Направете го, ако вярвате в правосъдието. Разчитам на вас.

Монтроуз седна и аз се запитах дали ще успея някога да го накарам да говори отново.

Маклин удари с чукчето по дъсчения подиум.

— Този съд — каза той — ще се оттегли, за да позволи на защитата и обвинението да се подготвят. Съветвам ви и двамата да се захванете за работа.

На четиринайсетата минута след оттеглянето на съда „Ей Би Си Нюз“ прекъсна прякото предаване на откритото първенство на Лос Анджелис от Ривиера Кънтри Клуб и включи Питър Дженингс от студиото на „Уърлд Нюз Тунайт“ в „Линкълн Сентър“. Надписът „Гореща новина“ ярко се открояваше на екрана.

— „Ей Би Си Нюз“ току-що научи — обяви Дженингс с най-дискретните нотки на плътния си глас, — че медийният магнат Бари Ньюбауър, неговата съпруга и най-малко трима техни гости са били отвлечени снощи след партито по случай Деня на загиналите, състояло се в тяхната лятна вила в Амагансет, Лонг Айланд. Според репортажа, току-що излъчен на живо от ийстхамптънския Канал 70, похитителите смятат да съдят Ньюбауър за убийството на двацет и една годишен младеж, жител на Монток. Мястото на този необичаен съдебен процес, който се очаква да започне след по-малко от час, се пази в тайна.

Докато Дженингс продължаваше да говори със своя насечен канадски акцент, в горния десен ъгъл на екрана светна червен квадрат. В него се появи кратко изложение на събитията от Лонг Айланд и с големи червени букви бе изписано „КРИТИЧНА СИТУАЦИЯ В ХАМПТЪНС“.

В рамките на няколко минути водещите новинарските екипи от Си Би Ес („Обсадата на Лонг Айланд“) и Ен Би Си („Заложници в Хамптънс“) затегнаха вратовръзките си и се включиха в надпреварата. Също като Дженингс те щяха да прекарат следващите четирийсет и пет минути, преживявайки новината с авторитетен вид, докато техните репортери се бореха да наваксат преднината.

Водачът в надпреварата Ей Би Си излъчи първия си материал, заснет извън студиото — беше интервю със сержант Томи Харисън, проведено на паркинга зад полицейското управление в Ийст Хамптън.

— Джак и Маклин Мълън — каза Харисън — са дългогодишни граждани на Монток. Явно са действали така от отчаяние поради неудовлетворителните резултати от съдебното разследване за смъртта на Питър Мълън, което се проведе миналото лято.

— Някой от тях има ли криминално досие? — попита репортерът.

— Изглежда, не ме разбрахте — каза Харисън. — С изключение на един дребен инцидент, в който Джек Мълън се замеси след смъртта на брат си, никой от двамата дори не е бил в ареста. Дори не са глобявани за превишена скорост.

След това Ей Би Си се прехвърли в Министерството на правосъдието във Вашингтон, където течеше брифингът с официалния говорител на министерството.

— ... на заложниците, отвлечени снощи в Лонг Айланд, Петимата, идентифицирани до този момент, са Бари и Кемпиън Ньюбауър, Том и Стела Фицхардинг — жители на Саут Хамптън, и Уилям Монтроуз, известен нийоркски адвокат.

Говорителят едва вдигна поглед от бележките си и беше залят от всевъзможни въпроси: „Защо са били взети точно тези заложници?“, „Защо не засечете източника на излъчването?“, „Какво знаете за похитителите?“. Той направи още едно кратко изявление и обяви края на брифинга:

— Похитителите използват кодираща система, която засега не ни позволява да засечем източника на емисията. Ако ви кажа повече на този етап, това ще навреди на усилията ни да се справим с положението колкото е възможно по-скоро.

Ей Би Си отново се прехвърли в офисите на Канал 70 в Уейнскот. Джей Джей Харт, двайсет и четири годишният директор на телевизионния канал, стоеше до адвоката на компанията Джошуа Епстайн. Харт обяви, че няма намерение да се съобразява с комичното разпореждане от страна на правителството.

— Нашата репортерка Моли Ферър първа откри най-сензационната новина в телевизионната журналистика. Нямаме никакво намерение да не я споделяме с публиката.

— Разпореждането представлява крещящо нарушение на конституцията — каза Епстайн. — В понеделник ще го представя в съда. Ние все още живеем в демократична страна, освен ако снощи не се е случило нещо, за което не сме уведомени.

— Да обобщим онова, което знаем досега — каза Дженингс. — Имаме петима заложници, а може би и повече. Похитителите, дядо и внук, явно са разстроени от неизяснената смърт на член на

семейството и отказват да приемат заключенията на официалното следствие. Предстои ни да видим един твърде необичаен съдебен процес. Скоро ще имаме и други новини, но в момента изцяло разчитаме на Канал 70 от Ийст Хамптън, който току-що започна да излъчва на живо съдебния процес.

88.

— Свиква се народният съд на Монток — обяви Маклин със спокоен и сигурен глас, — който държи на истината и само на истината.

След това шумно удари с чукчето.

С дядо набързо разменихме погледи, отбелязвайки особената значимост на момента, след което призовах на свидетелската скамейка Триша Пауъл. Струва ми се, че тя съзнаваше важността на появата си по телевизията, но надали подозираше какво я очаква. Щом се закле, аз започнах:

— Госпожице Пауъл, разбирам, че сте пристигнали на партито на сезона, демонстрирайки класа и стил.

— Предполагам, че имате предвид моя нов мерcedes.

— Какъв обрат, нали? Миналото лято вие сте редови консултант в „Мейфлауър“. А следващото лято вече слизате от лимузина за четирийсет и пет хиляди долара.

— Имах добра година — заяви с известно възмущение Триша. — През февруари получих повишение и станах началник-отдел „Извънредни ситуации“.

— Извинете любопитството ми, но какво е възнаграждението ви за цялата година? Имам предвид миналата.

— Трийсет и девет хиляди.

— А тази година?

— Деветдесет — гордо каза тя.

— Значи така, няколко месеца след като излъгахте в съда, че сте видели моя брат да се гмурка в ледените води на океана по време на партито на Нюбауър, ви повишиха и вдигнаха заплатата ви повече от два пъти. Лъжесвидетелстването май ви е помогнало повече, отколкото харвардската диплома на магистър по бизнес администрация.

— Ваша чест! — изграчи Монтроуз.

— Отхвърля се — каза Маклин. — Зарежи това, Джак.

— Извинете ме. Няколко месеца след като свидетелствахте, че сте видели брат ми да се гмурка при минусови температури в океана

по средата на работната си смяна, докато е паркирал коли, вашата заплата се увеличи с петдесет и една хиляди долара. Имаше ли и нещо друго, освен свидетелските ви показания, което да ви направи толкова ценна за вашия работодател?

— Има, но няма да ви хареса — каза Пауъл. — Всъщност то не пасва на вашата конспиративна теория.

— Моля ви, госпожице Пауъл. Дайте ми шанс. Съдът иска да чуе вашата версия.

— Работех по петдесет-шейсет часа седмично. Просто нямаше как да остана асистентка при това положение.

— Вярвам, че е така — рекох и отворих кафявата папка, която държах в ръката си. — Госпожице Пауъл, показвам ви вещественно доказателство А на народа. — Подадох ѝ документа. — Това познато ли ви е?

— Да.

— Какво представлява според вас?

— Това е служебната ми характеристика за полугодieto от „Мейфлауър Ентърпрайсис“. Как се добрахте до нея? — възмутено попита тя.

— В момента това не е от значение за процеса — отговорих аз. — Познавате ли подписа на последната страница? — попитах и посочих собствения ѝ подпис.

— Мой е.

— Ваша чест — обърнах се аз към Мак, — народът предлага на съда вещественно доказателство А.

Мак се обърна към Монтроуз.

— Някакви възражения?

— Възражявам срещу целия този процес — каза Монтроуз.

— Възражението се отхвърля — рязко изрече Мак. — Съдът приема вещественно доказателство А на народа. Продължавай, Джак.

— Ще прескоча уводната част, която удостоверява колко дни сте отсъствали и колко пъти сте закъснели за работа, като несъществена и ще ви прочета нещо от заключителния раздел „Перспективи“. Струва ми се, че това ще ни даде ясна представа за това какво впечатление сте правили на своя работодател преди смъртта на брат ми. Помолени да оценят вашата работа по следните критерии — начин на мислене, положени усилия и обща компетентност, поставяйки от една до десет

точки, вашите трима началници не са ви дали нито една оценка, по-висока от шест — казах аз. — Ето и последния параграф: „Госпожица Пауъл е получила писмено предупреждение. Ако работата ѝ не се подобри рязко през следващите няколко месеца, ще бъде уволнена“.

— Е, предполагам, че съм постигнала рязко подобрене — каза Триша Пауъл.

89.

Бил Монтроуз мигновено скочи от мястото си. С гъстата си коса, набитото тяло и резките ри, уверени движения той наподобяваше някой маестро в Линкълновия център на изкуствата. Застана неподвижно в средата на стаята. Съсредоточаваше се като диригент, който изчаква оркестрантите да се настанят по местата си.

— Госпожице Пауъл — попита я той веднага щом се изтръгна от унеса си, — получихте ли някаква компенсация за свидетелските си показания на съдебния процес миналото лято?

— Абсолютно нищо — отговори Пауъл. — Нито стотинка.

— Беше ли ви обещано нещо от Бари Ньюбауър или от някой друг, действащ от негово име?

— Не.

— Някой размахваше ли под носа ви повишение, увеличение на заплатата, кабинет с хубав изглед, личен треньор или дори чифт обувки?

— Не! — дори още по-възмутено отговори Пауъл.

— Госпожице Пауъл, Джак Мълън е изпаднал в заблудението, че има нещо скандално в това една амбициозна и талантива личност като вас да бъде забелязана от корпоративния бос. Няма такова нещо. Не сте направили нищо, за което да се извинявате.

— Благодаря ви.

Станах от мястото си.

— Господин Монтроуз желае ли да зададе въпроси по същество?

— Да. Госпожице Пауъл, позволете ми да ви попитам защо се озовахте в тази съдебна зала днес следобед. Вие не сте дошли тук доброволно, нали?

— Разбира се, че не — каза Триша. — Никой от нас не е дошъл тук доброволно.

— Можете ли да ни кажете как дойдохте?

— Пътувах с колата си към къщи — отговори Пауъл, — когато един мъж се изправи на задната седалка. Той ме заплаши.

— Страхувахте ли се?

— А вие нямаше ли да се страхувате? Колата ми едва не изхвърча от пътя.

— След това какво стана?

— Той ме отведе до една къща, после насила ме набутах в някакъв млекарски камион заедно с вас и семейство Фицхардинг.

— Колко време бяхте затворена в този млекарски камион?

— Близо седем часа.

— А сега свободна ли сте да си тръгнете? — попита я Монтроуз.

— Не.

— Ако господин Мълън позволи, госпожице Пауъл, можете да се върнете на мястото си.

— Благодаря.

След като Триша Пауъл се оттегли, Монтроуз се обърна с лице към камерата. Изглежда, се канеше да произнесе реч, когато на лицето му се изписа силна тревога. Долната му челюст направо увисна.

90.

Разтревоженият поглед на Монтроуз проследи Джейн Дейвис, която прекоси стаята с уверена походка.

Джейн носеше елегантен черен костюм и не изглеждаше ни най-малко нервна или изплашена, както бе изглеждала по време на процеса. Тя изгледа втренчено Монтроуз, а след това се обърна директно към Бари Ньюбауър.

За да покаже, че никак не е разтревожен, Ньюбауър ѝ се усмихна самоуверено. Джейн му отговори с лека, спокойна усмивка.

— Народът призовава доктор Джейн Дейвис — обявих аз, а тя отиде при Фентън, който я чакаше с Гидеоновата библия^[1] на семейството си.

По време на съдебното разследване ръцете ѝ непрекъснато трепереха, но сега тя изглеждаше съвършено спокойна. Положи длан върху червената кожена подвързия на Библията и се закле да каже истината.

— Доктор Дейвис — започнах аз, щом тя седна, — даваме си сметка за евентуалните последици от свидетелските показания, които ще дадете днес. Благодарни сме ви.

— Тук съм по собствено желание — каза тя. — Не е необходимо някой да ми благодари.

След това Джейн Дейвис си пое дълбоко дъх и се облегна назад.

— Доктор Дейвис, бихте ли казали на съда какво образование имате?

— Разбира се. Завърших гимназията в Ийст Хамптън през 1988 година с най-висок успех във випуска и освен това получих наградата „За национални заслуги“. За период от десет години аз бях единствената ученичка в града, приета в Харвард направо от гимназията, но тъй като не можех да си позволя учебната такса, постъпих в „Съни Бингхамптън“.

— Къде получихте висшето си образование?

— Учих в Харвардския медицински колеж, а стажа си карах в Университетската болница на Лос Анджелис.

— Какво работите в момента?

— През последните две години съм главен патолог на болницата в Лонг Айланд, а също така и главен съдебен лекар на окръг Съфък.

— Ваша чест — казах аз, обръщайки се към Мак, — народът предлага Джейн Дейвис като свидетел — експерт по патология и съдебна медицина.

Мак се обърна към Монтроуз, който все още изглеждаше възбуден.

— Сигурен съм, че господин Монтроуз няма възражения срещу свидетелските показания на Джейн Дейвис, тъй като самият той я нарече свидетел експерт в началото на процеса. Прав ли съм, господин адвокат?

Монтроуз кимна объркано и изломоти:

— Нямам възражения.

— Доктор Дейвис — продължих аз, — вие ли правихте аутопсия на Питър Мълън?

— Да.

— Доктор Дейвис, преди вие да влезете в съдебната зала, госпожица Пауъл описа как е била отвлечена и принудена да даде показания на този процес. Надявам се, че ще споделите вашите собствени преживявания преди съдебното разследване?

Тя кимна утвърдително.

— В нощта преди да свидетелствам, един мъж влезе с взлом в къщата ми. Аз спях в леглото си. Той ме събуди и пъкна пистолет между бедрата ми. Каза, че бил загрижен за това какви ще бъдат свидетелските ми показания. Бил изпратен „да ме подготви“. Заплаши ме, че ако изтърва нещо ненужно на съдебното разследване, ще се върне, ще ме изнасили и ще ме убие.

За първи път откакто беше влязла в стаята, Джейн наведе глава и впери поглед в пода.

— Съжалявам, че трябваше да преживееш това, Джейн.

— Зная.

— Какво направи в съда на следващия ден? — попитах я аз. — По време на процеса.

— Лъжесвидетелствах — силно и ясно отговори Джейн и продължи: — Документацията от аутопсията на Питър Мълън включва двайсет и шест рентгенови снимки; проби от половин дузина биопсии

и подробни кръвни и лабораторни изследвания. Питър имаше деветнайсет счупени кости, включително на двете ръце над лактите и двете китки, осем пръста на ръцете и шест ребра. Имаше две фрактури на черепа и два пукнати гръбначни прешлена. В някои случаи ударите бяха оставили толкова ясни белези от юмруци и ритници, че бяха като отпечатъци. Освен това белодробната тъкан на Питър не беше като на удавник. Нивото на сатурация^[2] беше като на човек, който е бил хвърлен във водата, след като е престанал да диша. Данните, че Питър Мълън е бил ритан и пребит до смърт, а след това завлечен във водата, бяха недвусмислени. Това, че Питър Мълън е бил убит, е толкова несъмнено, колкото и че аз седа сега тук.

[1] Библия, разпространявана от християнската организация „Гидиънс Интернешънъл“. — Б.р. ↑

[2] Процес на насищане на течности с газ. — Б.р. ↑

91.

Монтроуз стана от стола си. Огромното напрежение, на което бе подложен, си личеше от начина, по който стискаше челюстите си. Почти чувах как си напомня, че той е великият Бил Монтроуз.

— Съществува ли такова нещо като справедлив съдебен процес при несправедливи условия? — попита той. — Разбира се, че не. Но нашите похитители искат да ви накарат да вярвате в това. „Знам, че това не е точно приетата законова процедура — ответниците да бъдат измъквани посред нощ от колите им е помощта на пистолет, обявява господин Мълън, повдигайки извинително рамене. Но ни дайте шанс, ние сме просто обикновени хора като вас. Бяхме принудени да извършим това, защото системата е нечестна, системата се е провалила“. Но правосъдието не работи по този начин. Със сигурност конституцията и законите на нашата страна не предполагат такъв фарс. — Монтроуз трепна, сякаш усети заплахата за конституцията като физически удар. — Правосъдието — продължи той — не означава да си малко по-справедлив, отколкото са ти очакванията. То означава да си справедлив. И точка. А как е възможно да има справедлив процес, в който обвинението напада из засада защитата с помощта на изненадващ свидетел като Джейн Дейвис?

Бях се наслушал на неговата реторика. Ако Маклин смята да разреши произнасянето на речи в съда, аз също бих дръпнал една.

— Всички в тази стая разбират вашето отчаяние — казах аз, надигайки се от стола си. — Всичките без изключение бяхме в съдебната зала миналото лято, когато доктор Дейвис, след като е била тероризирана и заплашвана предната нощ, бе принудена да заяви, че според нея смъртта на брат ми се дължи на нещастен случай. Също както и вие сега, младият обвинител Надя Алпър беше така слисана от това изявление, че се оказа неподготвена за кръстосан разпит. Но макар че тактиката, пред която сте изправен днес, е почти идентична на тактиката, пред която тя беше изправена тогава, има една основна разлика — казах аз и усетих как лицето ми пламна. — В хода на съдебното разследване обвинението беше атакувано в гръб с една

откровена лъжа. А вие сте атакуван „из засада“ с истината, която сигурно сте знаели през цялото време. Много ви се нрави да разправяте каква пародия е този процес, господин Монтроуз. Онова, което наистина ви смущава, е, че в същината си той е напълно справедлив. След като неуморно сте защитавали богатите и могъщите в продължение на цели двайсет и пет години, дотам сте се деформирали професионално, че ви обижда всяко нещо, което дори само отдалеч прилича на честно съревнование. Съветвам ви да го преодолеете.

— Добре, това е достатъчно — най-накрая каза Мак от мястото си. — Съдът се разпуска до утре сутринта.

Този път след края на съдебното заседание от процеса „Народът срещу Бари Нюбауър“ новинарската машина бе така заредена, че щеше да се пръсне. „Обсадата на Лонг Айланд“ се оказа най-благогатната тема за рейтинга на медиите през цялата година. И най-показателната. Повечето от репортерите и режисьорите, които бълваха продукции през нощта, с изгряването на деня се изсипаха в Хамптънс.

Щом Канал 70 угасна, дуелиращите се телевизионни водещи отправиха пламенни апели към нацията. Започна се с кратки биографични експозета за главните действащи лица, които техните информационни мрежи бяха успели да изсмучат през последните два часа. Страната научи как Бари Нюбауър чрез женитбата си е влязъл в една от най-известните фамилии от издателския бизнес, как впоследствие е разширил периметъра и на действие, завладявайки радиото и кабелната телевизия, увеселителните паркове и Интернет. От видни негови конкуренти като Тед Търнър и Рупърт Мърдок хората чуха почтителни оценки за далновидността му.

Освен това имаха възможност да научат, че неговият адвокат Уилям Монтроуз, възпитаник на Йейл, от седемнайсет години не е загубил нито едно дело. Монтроуз беше бетонирал своята репутация в една съдебна зала на Форт Уърт преди девет години, защитавайки богат собственик на ранчо, който хладнокръвно застрелял един професионален тенисист само защото решил, че е преспал с любовницата му. Колеги на Монтроуз разправяха, че той така размазал адвоката на обвинението, че щатът, който настоявал за предумишлено убийство, накрая бил благодарен и на глобата от хиляда долара за незаконно притежание на оръжие.

Последва порой от информация за семейство Мълън. Интервюта с видни граждани на Монток хвърляха светлина върху смъртта на майката и бащата Мълън и разкриваха колко малко дядо и внук приличат на терористи.

— Единствената причина сега да съм кмет на Монток — каза Питър Сийгъл — е тази, че Маклин не се кандидатира. А Джек си е

нашето „златно момче“.

— Това е семейство Кенеди от работническата класа на Монток — обяви Доминик Дън, специален пратеник на списание „Венити Феър“. — Същата хубава външност и чар, същите ирландски католически корени и същото трагично проклятие.

Репортажите бяха показателни и за това колко бързо историята бе поляризираща Ийст Енд. В отговор на репортерски въпрос един загорял от слънцето банкер, който слизаше от поршето си пред магазинче за вино, отговори: „Надявам се на доживотна присъда“. Той изрази преобладаващите настроения сред „първата класа“.

Местните хора виждаха нещата по друг начин. Те се прикриваха зад неутрално звучащи фрази от рода на „Надявам се само всички да се приберат у дома живи и здрави“, но всъщност бяха загрижени единствено за семейство Мълън и техните приятели.

— Ако знаехте какво преживя това семейство през последните няколко години — каза Денис Лоу, сервитьорка в пицарията „При Пи Джей“, — щяхте да разберете за какво говоря; истинска американска трагедия. Толкова ми е тъжно за тях. Ние всички обичаме Джек и Маклин.

Но едва към полунощ, когато почитателите на пресата се прибраха у дома и кабелните капацитети превзеха властта, започнаха да се появяват първите наистина съчувствени коментари. И както обикновено се случваше напоследък, изпреварващият глас принадлежеше на Джералдо.

Тази нощ той предаваше от бара на ресторант „Шагуонг“. Превръщайки шоуто в градски купон, той накара местните хора да се разприказват. Насърчаваше ги да изпадат в сантиментални настроения и да разказват спомени за Мак и Джек.

— Една от причините Маклин да се чувства толкова удобно в новата си роля — каза Гари Милър, собственик на детски ясли — е, че през последните двайсет години той беше неформалният съдия на града. Всъщност в момента ние се намираме в неговия любим съд.

Джералдо освен това направи и едно предаване на живо извън студиото с Чанси Хауълс, декан на Колумбийския юридически факултет.

— Джек Мълън беше не просто добър студент по право, той беше блестящ студент — заяви Хауълс. — Един от най-способните

студенти, на които някога съм преподавал. И въпреки това не се кандидатира за самостоятелна работа като юрист. Предполагам, предварително е планирал всичко, освен това е преценил какви могат да бъдат последиците. Не се съмнявам, че за Джак Мълън това е едно решение, продиктувано от морални и етични съображения, но същевременно и добре обмислено.

— Истината е — каза накрая Джералдо, — че Джаксън и Маклин Мълън не са фанатици, нито радикали, не са и някакви смахнати маргинални личности. Това са хора, на които, също като на мен и вас, им е дошло до гуша от крещящите несправедливости в системата на правораздаването. Единствената разлика е, че тези несправедливости са ги наранили по-жестоко, отколкото нас. И те са решили да направят нещо, за което се иска голям кураж. Ние се молим за всички, засегнати от тази трагедия. Лека нощ, приятели мои.

И докато телевизионните мрежи и кабелните телевизии превръщаха процеса „Народът срещу Бари Нюбауър“ в още пари, агентите на ФБР се изсипаха в Хамптънс. Със своите старомодни спортни обувки с гумени подметки, с евтините си подстрижки и семейните очукани лимузини те изглеждаха съвсем не на място тук, като хора, преживяващи с купони за храна.

— Ако не внимавах толкова, бих могъл да свикна с това място — каза Маклин, прокарайки дългия си кокалест пръст по старинната махагонова ламперия, досущ като във викторианска къща от някой британски минисериал.

Седяхме в ъгловата библиотека, в съседство с по-аскетично обзаведеното помещение, което бяхме превърнали в съдебна зала. Двамата с Мак се бяхме настанили на излъскания дъбов под с лице към огромния прозорец, гледащ към пустия плаж. Чувствах се така, сякаш бях преживял първия сточасов ден в живота си.

— Мислех си за Марси, за Фентън и Ханк — казах аз. — Не трябваше да ги замесваме в това.

— Малко е късно, Джак. А и те го искаха — нетърпеливо добави Мак. — Надявам се, че имаш и други козове, освен тези, които извади днес.

— Какво ще кажеш за свидетелските показания на Джейц? — попитах го аз.

— Това е най-доброто засега. Но не доказва намесата на Ньюбауър. Ни най-малко. Къде е тежката артилерия на доказателствата, Джак?

— Не можем да прескачаме отделните етапи, Мак — отвърнах аз. — Както се изразяваше моят стар преподавател по стратегия и тактика на съдебния процес Фенинг, най-напред трябва „да си направим лодката“.

— Е, хайде прави тази проклета лодка и гледай да може да плава. А сега ми помогни, Джак. Трябва да се пъхна в спалния чувал. Освен това законът ми забранява да разговарям с теб.

Помогнах му да се напъха вътре и го прегърнах силно. Беше останал само една торба е кокали.

— Недей да остаряваш, Маклин — рекох аз. — Прекалено си ми нужен.

— Имам чувството, че за последните десет часа съм остарял с десет години. Това не е много хубаво, като се има предвид, че сутринта се събудих на осемдесет и седем.

94.

Библиотеката имаше излаз към терасата и веднага щом Мак потъна в сън, аз отворих плъзгащата се стъклена врата. Знаех, че не бива да излизам навън, но имах нужда да проясня мозъка си. Искрах още веднъж да обмисля плана си, да претегля още веднъж главното основание, на което разчитах да се измъкнем безнаказано от ситуацията.

Ъгловата тераса бе силно издадена навън. Независимо дали човек гледа на изток към фара или на запад към града, окото не съзира нищо друго, създадено от човешка ръка. Със своята необятна и хладнокръвна красота нощният пейзаж на Монток може да те накара да се почувстваш незначителен като муха, залепена за стъклото на прозореца. Но в онази нощ космическият мащаб на пейзажа ми действаше утешително. А звездите бяха просто ослепителни.

Може би най-приятният страничен ефект на ясното мислене в перспектива е, че ти помага да заспиш. Изтегнах се на кедровите дъски и след секунди потънах в сън.

Изведнъж се събудих, долавяйки стъпки в другия край на терасата.

Беше твърде късно да бягам. Седнах и се вторачих в непрогледната тъмнина. Може би това беше ФБР. Един дълбок, страшен глас ей сега щеше да ми нареди да легна по корем и да сложа ръцете си зад гърба.

Надявах се, че ясно сме дали да се разбере, че няма да нараним никого от заложниците. Не беше необходимо агентите на ФБР да ме застрелят в мига, в който ме забележат. Едва се сдържах да не извикам: „Не стреляйте!“.

Усетих лекия парфюм на Полин, преди да я видя.

— Пълно безумие е да идваш тук — казах й аз, когато тя изплува от тъмнината.

Но не го казах много убедително. Реших, че си е мислила за същото нещо, за което мислех и аз: че дълго време занапред това щеше да е последната ни нощ заедно.

— Навярно съм обезумяла — каза тя.

— Е, дошла си където трябва.

Полин легна и се притисна до мен. За няколко минути аз забравих всичко друго, освен колко ще ми липсва в близкото бъдеще. Тази мисъл ми причини силна болка.

— Не исках да става така, Полин, момичето ми. Наистина се радвам, че се върна от Ню Йорк.

— Знам, Джак. Дай сега една целувка на момичето.

95.

Около час по-късно ние с Полин все още бяхме отвън, под нощния балдахин, обсипан с хиляди блещукащи звезди.

— Взе ли си кръвните изследвания от Джейн? — тихо ме попита тя.

За секунди се бях отнесъл толкова далече, че не разбрах какво има предвид.

— Няма да са готови по-рано от утре. Сутринта, надявам се. Ами при теб как е? Как вървят нещата в големия лош свят?

— Добре се справям — отговори Полин с най-прекрасната си усмивка в стил „котката, която изяде канарчето“. — Наистина добре. Ще се зарадваш.

— Колко души успя да издириш?

— Дванайсет — каза тя — от общо дванайсет.

— И колко души подписаха?

— Всичките. Всеки един от тях, Джак. Те мразят колкото нас тоя кучи син Ньюбауър.

— Както изглежда, май съм попаднал на подходящия детектив — рекох аз и отново я целунах.

— Имаш око за талантите. О, между другото, Джак, ти си станал прочут.

— Лоша слава? Добра слава?

— Зависи от канала и от коментатора. Онзи тип от „Хардбол“ каза, че двамата с Мак трябва да ви обесят на градския площад.

— Ще бъде страхотен телевизионен екшън.

— Десет минути по-късно Джералдо ви сравни с националните герои от Войната за независимост.

— Винаги съм имал чувството, че Джералдо не получава уважението, което заслужава.

— И откога това?

— От тази вечер.

— А онази метеороложка от „Фокс“ май иска да ти роди бебе.

— Някой трябва да й каже, че съм зает.

— Добър отговор, Джак. Учиш се.

— Истина е. Ако ще участвам в правенето на бебета, настоявам да го правя с един детектив на име Полин Грабовски.

Настъпи приятна пауза.

— Полин?

— Какво става, адвокат Мълън?

— Обичам те.

— И аз те обичам. Затова съм тук — прошепна тя. — Може би именно затова всички ние сме тук, Джак.

— Обичам те повече, отколкото смятах, че е възможно да обичам някого. Всъщност може би те боготворя. Ти ме изненадваш почти всеки ден, когато сме заедно. Обичам сърцето ти, съчувствието ти, този странен и сладък смях. Никога не ми дотяга да съм с теб. Ужасно ми липсваш, когато те няма. — Млъкнах и вперих поглед в очите ѝ. Полин ме гледаше, без да мигне. — Ще се омъжиш ли за мен? — прошепнах аз.

Този път тишината ме плашеше. Страхувах се да помръдна.

Най-сетне се повдигнах на лакът и се надвесих над нея. Лицето ѝ изглеждаше съставено от милион блещукащи парченца. Беше по-красива от всякога.

Когато най-накрая кимна утвърдително през сълзи, загадката на моя живот бе разрешена.

96.

Двайсет и девет годишният лейтенант Кристофър Еймс от бреговата охрана седеше пред скосеното предно стъкло на своя хеликоптер с реактивен двигател „Блекхоук 7000“ с чувството, че играе предназначена само за него видеоигра. Беше дежурен и трябваше да намери изчезналите милионери. Не влагаше сърце в тази работа. Не харесваше особено милионерите, които бе срещал в живота си. И тримата.

На трийсетина километра в североизточна посока се намираще Лонг Айланд. Еймс бе прекарал деня, претърсвайки всеки квадратен метър земя наоколо. Нищо. Никак не беше изненадан.

Сега бързаше обратно към Лонг Айланд, като правеше леки лупинги, не чак толкова опасни, че да го изправят пред военния съд. Хвърли поглед на скоростомера: 450. По дяволите, имаше чувството, че скоростта е два пъти по-голяма. Летеше на по-малко от петнайсет метра над оловносивата повърхност на океана, който оттук започваше да се дипли в белогриви вълнички, устремени към брега.

Като стигна до фара на Монток, Еймс зави рязко наляво и пое покрай стръмната и назъбена брегова линия. На лунната светлина тя като че ли се стапяше в прибой. Реши да прелети няколко километра над скалите, преди да се насочи навътре към летището „Макартър“. Точно в този момент забеляза тъмната, ниска и продълговата постройка сред дюните.

Цял ден бе кръжал над вили за милиони и милиони долари, но тази ги превъзхождаше дори според тукашните стандарти за недвижими имоти. Лъскава и извита като серпентина, къщата изглеждаше неестествено дълга сред скалите.

И макар че бе първият уикенд за сезона, не се виждаше никаква светлинка. Странно, каква загуба. Някой би трябвало да се възползва от това съкровище.

Той натисна спирачката и голямата птица за момент като че ли застина във въздуха. Това го накара да се сети за един анимационен герой, който малко късно разбираше, че е превалил ръба на скалата.

След това, за кой ли път през деня, лейтенант Еймс се спусна надолу към поредната богаташка къща.

Когато се приближи достатъчно, забеляза, че не е напълно завършена. Прелетя покрай сградата без прозорци, оглеждайки я като обор за добитък. Турбинният двигател повдигна вихрушка от пясък, която щеше да засипе всичко по пътя му — от предната веранда до кофите за боклук в края на алеята.

Тъкмо се канеше да завие обратно и да поеме към летището, когато забеляза спортен велосипед, опрян на ствола на едно от дърветата наоколо.

Освети го с 8000-ватовия прожектор и забеляза веригата, която висеше незаклучена до задната гума.

О, какво имаме тук?

Направи още една, по-бавна обиколка. Увисна на височината на покрива и освети редицата от тъмни прозорци.

Тъкмо тогава забеляза двойката, която лежеше под носа му на терасата. И двамата бяха голи.

Еймс точно се канеше да посегне към радиопредавателя, когато жената се изправи под светлината на прожектора. Беше красива, но ни най-малко не приличаше на безличен модел от модните подиуми.

В продължение на близо десет секунди тя стоеше с ръце на хълбоците и се взираше в него, сякаш искаше да му внуши нещо много важно. После вдигна ръце над главата си и му показа два средни пръста.

Еймс прихна и за първи път през този ден се сети защо обича Америка.

Трябва да си намеря някакво по-добро занимание, помисли си той, вместо да арестувам двойка правонарушители, задето правят любов на едно от най-красивите места в Северна Америка. Остави портативния радиопредавател обратно на стойката му, след това голямата птица направи завой и пое обратно към летище „Макартър“.

А той продължаваше да се усмихва, мислейки си за хубавото момиче, което му беше показало два средни пръста.

Двамата с Полин се бяхме изгубили в нашия малък свят, държахме си ръцете и наблюдавахме прибой, когато Фентън влетя през двойните врати на терасата.

— Джак, Волпи е изчезнал.

— Мислех си, че на всеки десет минути правиш проверки. Че вратите са с двойни резета и са заключени?

— Така беше, Джак. Заклевам се. Трябва да се е измъкнал само преди няколко минути.

За щастие ние с Полин вече бяхме облечени. Последвахме Фентън към плажа. Огледахме крайбрежната ивица в двете посоки. Нищо. Волпи бе изчезнал.

— Сигурно е тръгнал на запад към къщата на Блейкли. Така поне има някакъв шанс — рекох аз.

Тримата се втурнахме към гаража. Полин седна зад волана и ние се понесохме по дългия черен път, а след това по шосето към града.

— Не можем да оставим нещата така — казах аз.

Полин винаги караше по-бързо, отколкото аз бих се решил, но сега натисна педала до краен предел. Беше почти два след полунощ и шосето бе пусто. Изминахме още към километър, после свихме наляво в посока Франклин Коув.

— Спри тук — казах на Полин. — Крайбрежната ивица минава зад онази дюна. Или сме го изпреварили, или всичко е свършено.

Скочихме от колата и се закатерихме по дюната. Сърцето ми щеше да се пръсне, когато най-сетне стигнахме горе.

Бяхме закъснели. Волпи имаше преднина от стотина метра и със сетни сили драпаше през пясъка, за да се добере до няколкото големи вили, кацнали на самия плаж.

Въпреки всичко ние се втурнахме след него и бързо започнахме да скъсяваме дистанцията помежду ни. Но Волпи, който ни беше забелязал, тичаше да спаси живота си и надали щяхме да го настигнем, преди да се е добрал до най-близката къща.

Както се препъвах тромаво по пясъка, чух pistolетен изстрел зад гърба си. Двата с Фентън се обърнахме и видяхме Полин с нейния „Смит и Уесън“ във все още протегнатата ѝ ръка. След това тя стреля повторно.

Вторият изстрел едва не улучи Волпи.

Той спря на място и вдигна ръце.

Продължавахме да тичаме. Фентън стигна пръв до него. С цялата си тежест от сто и двайсет килограма той се стовари върху Волпи и го събори по гръб. След секунда всички се нахвърлихме върху него с юмруци, изливайки всичкия гняв и отчаяние, събирани през последната година.

— Стига — каза Полин. — Това е достатъчно.

Но Фентън не беше свършил. Грабна шепа пясък и я натика в устата на Волпи. Той се задави, взе да плюе и изломоти нещо.

След това и аз грабнах шепа пясък и я наблъсках в устата му.

— Какво се случи с Питър? — извиках в лицето му. — Ти беше там, нали, Франк? Искам да знам какво се случи.

Той продължаваше да плюе и да се дави.

— Не... не — успя само да изрече.

— Франк, искам просто да чуя истината. Има ли значение какво ще ни кажеш сега тук! Никой друг, освен нас няма да разбере.

Волпи поклати глава отрицателно и Фентън напъха още една шепа пясък в устата му. Последва нов пристъп на плюене и даване. Почти ми стана жал за него.

Този път му дадохме малко време да си поеме дъх и да се съсредоточи.

Но Гидли явно не искаше да го остави на мира.

— Сега знаеш как се чувствах аз, когато твоят приятел ме посети на лодката. Той се опита да ме удави. Не можех да дишам! Гълтах солена вода. Какъв е вкусът на пясък, Франк? Искаш ли още?

Волпи вдигна ръце пред лицето си. Продължаваше да се дави, но донякъде бе успял да прочисти устата си.

— Нюбауър нареди на неговите гори да убият брат ти. Все още не знам защо. Не бях там, Джак. Как можа да си го помислиш? Божичко, аз харесвах Питър.

Исусе Христе, беше ми приятно да чуя това — най-после да измъкна истината! Просто да я чуя.

— Това е всичко, което исках, Франк. Истината. Престани да цивриш, лайно такова.

Но Волпи още не беше свършил.

— Ти нямаш никакви улики. Нюбауър е прекалено едра риба за теб, Джак.

Нанесох му едно дясно кроше и това определено беше най-добрият удар в живота ми. Волпи падна по лице в пясъка.

— Дължах ти го, копеле.

Фентън сложи ръка върху тила на Волпи и натисна главата му в пясъка.

— И аз.

Поне вече знаех истината. И това беше нещо. Замъкнахме този жалък задник Волпи до колата и го върнахме обратно в къщата.

Няколко часа по-късно Полин, Моли и аз поднесохме закуска от пържени яйца и кафе на всички в групата, а после целокупно се исипахме в съдебната зала. Не бях в особено цветущо настроение, но нивото на адреналина ми се покачи достатъчно бързо, за да се почувствам по-добре.

Веднага след като Маклин удари шумно с чукчето и призова към ред и тишина, Монтроуз се изправи и подхвана една от своите помпозни речи, която явно беше подготвял цяла нощ.

Възразих и Мак ни извика при себе си.

— Вие можете много повече — рече той на Монтроуз. — Трябва да удостоверявате факти, а не да философствате или каквото там, дявол го взел, правите! И ти също, Джак. Но поради другите ограничения, които са ви наложени, господин Монтроуз, и в интерес на справедливостта и истината можете да продължите с речите си. Просто гледайте да са по-кратки, за бога! Твърде стар съм.

Поклатих глава и се върнах на мястото си. Монтроуз отново зае централното място на сцената.

— Нашият така наречен обвинител с удоволствие и най-безразсъдно черни репутацията на моя клиент — заяви той и хвърли многозначителен поглед към мен. Трябваше да се досетя, че дотук само бе загревал. — Досега ние се въздържахме да му отвъръцаме със същото, не искахме да привличаме вниманието ви върху някои тъжни подробности от живота на покойния му брат. Това ни изглеждаше неуместно и както се надявах, ненужно. Но сега — заяви Монтроуз, сякаш цяла нощ бе водил титанична битка със своята съвест — ние нямаме друг избор. Всъщност, ако допуснем, че смъртта на Питър Мълън не е настъпила вследствие на злополука, което е малко вероятно, трябва да ви кажа, че съществуват хора, които имат много по-големи основания да му причинят зло в сравнение с Бари Ньюбауър. Когато Питър Мълън умря в края на май миналата година — каза Монтроуз, като прочисти гърлото си, — светът не загуби новата Майка Тереза. Загуби един изхвърлен от училище младеж, който още на

тринайсетгодишна възраст е бил арестуван за притежание на наркотици. Вие също така би трябвало да знаете, че макар и никога през живота си Питър Мълън да не се е захващал с постоянна работа, в деня на смъртта си той е имал близо двеста хиляди долара в банковата си сметка. Два месеца по-рано той си е купил мотоциклет за деветнайсет хиляди долара и го е платил с плик, пълен с банкноти от по хиляда долара.

Откъде знаеха това? Дали някой не ме беше следил?

— За разлика от вашия обвинител, аз не съм толкова безотговорен, че да се изправя тук и да твърдя, че Питър Мълън е търгувал с наркотици. Нямам достатъчно доказателства за това. Но като се имат предвид неговото образование, банковата му сметка и начина му на живот и след като няма друго разумно обяснение за забогатяването му, въпросът излиза на дневен ред, нали така? И ако Питър Мълън си е изкарвал прехраната, продавайки наркотици, това сигурно му е спечелило яростни конкуренти. Ето така работи светът на наркотиците, дори в Хамптънс.

Като го слушах да преиграва с тези фалшиви обвинения, не можах да изтрая и скочих.

— Никой не твърди — заявих аз, — че брат ми се е кандидатира за светец. Но той не беше търговец на наркотици. Всички, които присъстват тук, го знаят. И не само това, те знаят как точно тези двеста хиляди долара са намерили пътя си към неговата банкова сметка. Защото това са били техни пари!

— Ваша чест — запротестира Монтроуз, — обвинителят няма право да парадира по такъв начин, дори да ви е роднина!

Маклин седеше там и кимаше утвърдително.

— Ако обвинителят иска да сподели нещо със съда — каза той, — трябва да престане с тези глупости и да го направи. Бих искал да заявя, че подобно непрофесионално държане няма да бъде толерирано в тази съдебна зала. Предполага се, че това е справедлив процес, и така ще бъде, по дяволите!

След дългите месеци на подготовка, в които мислех единствено за този съдебен процес, учех заради него, разследвах и трупах доказателства, моментът на истината най-сетне бе настъпил. Искях справедливост за Питър и навярно бе възможно да я получа — ако бях достатъчно добър, ако можех да се владея, ако на практика успеех да победея Бил Монтроуз макар и само този единствен път. Честно и почтено.

— Разполагам с някои решаващи доказателства, които трябва да представя на съда — казах аз. — Но преди това искам да изясня нещо относно ареста на Питър за притежание на наркотици. Това се случи във Вермонт преди осем години. Аз бях на двайсет и една и учех в колеж, а Питър, който бе на тринайсет, ми бе дошъл на гости. Една нощ някакъв местен полицаи ни спря заради счупен заден фар. Намери претекст да претърси колата, която бе на съквартиранта ми, и откри цигара с марихуана под шофьорската седалка. Ето това се случи. Знаейки, че смятам да кандидатствам в юридическия факултет, макар че всъщност изминаха още няколко години, преди да вляза в Колумбийския университет, Питър настоя да каже, че цигарата с марихуана е негова. Не беше негова. Казвам ви това, за да изясня нещата и за да ви покажа, че макар и да не беше светец, Питър бе най-добрият брат, какъвто всеки би пожелал да има. Каквото и да видите оттук нататък, моето мнение няма да се промени. А сега, ако обичате, оправете осветлението — продължих аз. — Народът има две веществени доказателства, които бихме искали да покажем.

Марси се покатери по една сгъваема стълба и нагласи двата 1500-ватови прожектора така, че заляха със светлина един близо шестметров отрязък от страничната стена. Някъде в центъра на осветеното пространство аз залепих една голяма цветна фотография.

На нея се виждаше едно току-що проходило розовобузо хлапе, уютно и топло загърнато с палтенце, поръбено с еленова кожа. Детенцето бе заобиколено от пухкави животни играчки.

— Това е корицата на миналогодишния коледен каталог на фирмата за играчки „Бонтаг“, която сега е притежание на Бари Ньюбауър. Ще ви прочета какво пише в този каталог: „Бонтаг“ е най-преуспяващият производител на играчки и мебели в света. Трите пухкави лъвици на корицата са изключително популярните Снеха, Сайда и Мета, от които са продадени десетки хиляди екземпляри по целия свят. В този каталог ще намерите двеста страници, пълни със снимки на детски играчки, облекло и мебели за детски кът. Народът ще предложи тази снимка като вещественно доказателство Б — казах аз. След това огледах залата, подобно на боец в зловещите секунди на затишие, преди да е гръмнал първият снаряд. — А сега народът ще покаже вещественно доказателство В.

— Трябва да ви предупредя, че вещественно доказателство В съвсем не е така красиво като коледния каталог на „Бонтаг“ — казах аз. — Всъщност, ако сте пред телевизора заедно с децата си, по-добре ги помолете да излязат от стаята.

Бавно се приближих до масата и вдигнах един плик с големината на стандартна папка. Вперих очи в Бари Ньюбауър и гледах да издържа на погледа му, докато не забелязах първите следи от паниката в присвитите му очи.

— Картините, които предстои да видите, съвсем не са мили и пухкави като предишната. Те са жестоки и страшно конкретни. Ако въобще възхваляват нещо, това определено не е семейството или децата.

— Възразявам! — извика Монтроуз. — Категорично възразявам срещу това!

— Нека веществените доказателства да говорят сами за себе си — каза Маклин. — Продължавай, Джак.

Сърцето ми така яростно биеше в гърдите, сякаш се борех за живота си, но заговорих със свръхестествено спокойствие.

— Ваша чест, народът призовава госпожица Полин Грабовски.

Полин бързо се приближи до свидетелската скамейка. Личеше си, че няма търпение да изиграе своята роля, каквото и да означаваше това за кариерата ѝ.

— Госпожице Грабовски — започнах аз, — какво работите?

— Частен детектив съм. Работех за юридическата фирма на господин Монтроуз.

— Колко дълго работихте там?

— Десет години.

— Какви бяха перспективите ви във фирмата?

— За десетгодишен период бях повишена пет пъти. Всяка година получавах премии за допълнително извършена работа, които надвишаваха най-малко със сто процента планираната премия. Самият господин Монтроуз ми каза, че аз съм най-добрият детектив, с който му се е случвало да работи през двайсет и пет годишната си практика.

Не можех да не се усмихна, като забелязах смущението на Монтроуз.

— А сега, госпожице Грабовски, кажете ни каква роля сте играли в разследването на този случай.

— Е, направих рутинните проучвания, разговарях с потенциални свидетели, събирах документи...

— Ще насоча вниманието ви към четвъртък, трети май. Присъствахте ли на една среща в мотел „Мемъри“?

— Да.

— Какво видяхте там?

— Личната колекция от снимки на Сами Джиамалва. Прегледах няколко десетки черно-бели фотографии.

Ето сега щеше да започне всичко.

Движенията ми бяха като в забавен кадър... вадех снимките сантиметър по сантиметър.

— Госпожице Грабовски, това ли са снимките?

— Да.

— В същото състояние ли са, в каквото ги видяхте първия път?

— Да.

— Ваша чест, народът предлага на съда вещественно доказателство В, тринайсет стандартни черно-бели снимки.

— Възраждам! — изкрещя Монтроуз.

Маклин му направи знак да мълчи.

— Отхвърля се. Това вещественно доказателство има връзка с процеса и неговата автентичност е удостоверена от квалифициран свидетел. Позволявам да бъде прието.

Държах първата снимка, все още скрита за публиката, и внимателно я разглеждах. Пак ми призля при вида ѝ.

След това се приближих до стената и залепих снимката до корицата на коледния каталог на „Бонтаг“. Едва когато се уверих, че е здраво залепена за стената и не стои накриво, отстъпих назад.

Оставих Моли да се приближи и да я закове с камерата в близък план.

Първото нещо, което поразяваше наблюдателя, бе яркото осветление. Дори в тази добре осветена стая снимката пламтеше като неонна реклама в нощта. Такова осветление има в операционните и в моргите. То запечатваше всяка вена, фоликул и петънце в една кошмарна хиперреалност.

В тон с яркия блясък на осветлението бяха безумните изражения на двамата мъже и жената, както и разгорещените им движения. Те бяха събрани в центъра на снимката, сякаш жената гореше, а двамата мъже се бяха сгушили до нея да се стоплят.

Чак след като окото свикнеше с ярката светлина, човек можеше да забележи, че жената между двамата мъже е Стела Фицхардинг. Мъжът, който правеше анална любов с нея, беше Бари Ньюбауър, а легналият по гръб под нея беше брат ми.

101.

Черно-бялата фотография разтърси стаята подобно на безшумна експлозия. Бе поразила най-близко стоящите, макар че не се виждаше кръв. Именно Нюбауър наруши тишината.

— Проклето копеле! — кресна той.

Монтроуз излая: „Възразявам! Възразявам! Възразявам!“, сякаш викът на клиента му бе задействал някаква механична алармена система в гърлото му.

Гюрултията вбеси Маклин. Беше много ядосан и му личеше.

— Ще ви отнема думата, ако не говорите по-тихо. Това е вещественно доказателство и то определено има връзка с процеса. Приема се.

Едва когато в стаята се въдвори тишина, аз се заех с трудната задача да окача още снимки на стената. Повтарях си, че не бива да бързам да „пускам лодката на вода“. През следващите пет минути аз лепях на стената снимки на Питър с различни негови партньори. Като цяло показах тринайсет — дяволската дужина на фотографа, може би най-тъжният семеен албум, който съм виждал някога.

Макар да се мяркаха и случайни неидентифицирани гости, основната група си оставаше постоянна: Бари и Питър, Стела и Том — най-добрите приятели на Нюбауър. В залата се бяха събрали най-подходящите хора. Те бяха чукали брат ми от детските му години.

Не може да се отрече смущаващото въздействие на твърдата порнография. След появата на всеки от фотосите на стената Моли го показваше в близък план. Това траеше цели десет секунди.

— Изключи камерата! — кресна Нюбауър. — Веднага!

— Може ли с обвинителя да дойдем при вас? — попита Монтроуз, след като поговори с Нюбауър. Мак ни махна с ръка да се приближим и Монтроуз каза: — Господин Нюбауър има едно предложение, което според него ще сложи край на това дело. Помоли ме да ви предам думите му.

— Народът не се интересува от предложението — с равен глас отговорих аз.

— Какво е то? — попита Маклин.

— Клиентът ми настоява сам да го представи. То е лично.

— Той не може да предложи нищо ценно на този съд — рекох аз на Маклин. — Да продължаваме.

Монтроуз повтори своята молба пред Маклин.

— Всичко, което той иска, са деветдесет секунди, Ваша чест. Сигурен съм, че можете да ни отделите толкова... в интерес на справедливостта или на нещо друго, в каквото се предполага, че вярвате, по дяволите!

— Съдът се разпуска за две минути — обяви Маклин. — Дайте възможност на телевизионните мрежи да продадат малко бира между сензациите.

Той направи знак на Гидли и ни отведе четиримата в едно помещение, явно предназначено за библиотека, обзаведено с метални стелажи и стълба за достигане до горните рафтове. Книги, разбира се, нямаше.

Близостта на Ньюбауър ми действаше обезпокоително, дори с белезници на ръцете. Всеки миг щеше да изпадне в бяс. Не беше свикнал да губи. Зениците му бяха разширени, ноздрите му потрепваха. Издаваше някаква неприятна и кисела животинска миризма.

— Десет милиона долара! — каза Ньюбауър веднага щом вратата се затвори зад него. — И никой от нас няма да съдейства на наказателното преследване срещу вас, вашия дядо или вашите приятели.

— Това ли е вашето предложение, господин Ньюбауър? — попита Маклин.

— Десет милиона долара — повтори той, — депозирани в банкова сметка на ваше име на Големия Кайманов остров на Бахамите. Освен това никой от вашите хора няма да влезе в затвора. Имате думата ми за това. А сега може ли някой да ми свали белезниците? Искам да се махна отгук. Получихте каквото искахте. Вие спечелихте!

— Ние не се интересуваме от парите ви — с безизразен глас изрекох аз.

Ньюбауър пренебрежително поклати глава.

— Преди две години — каза той — някои от моите гости попрекалиха и една проститутка падна от яхтата. Това ми струваше

петстотин хиляди долара. Сега умря една друга курва и аз отново искам да си оправя сметките. Аз съм човек, който си плаща дълговете.

— Не, Бари. Ти си убиец и мръсник. Франк Волпи бе така добър да го потвърди снощи. Не можеш да се откупиш, гадино мръсна! Не можеш да платиш и да се измъкнеш безнаказано, копеле такова!

Усетих, че бях преминал границата. Лицето на Ньюбауър се разкри в същата онази гримаса преди еякулацията, запечатана на някои от снимките. След това той заговори с пресеклив шепот:

— Харесваше ми да чукам брат ти, Джак. Питър беше един от любимите ми задници! Особено когато беше на тринайсет години, какво ще кажеш, а, Мълън?

Аз се бях облегал на стълбата, а Ньюбауър бе възседнал нисък вграден стелаж на две стъпки от мен. Стиснах металната тръба и си представих последната пречка точно пред слабините му. Трябваше само да сграбча стълбата и да го приклея за стелажа, но с огромни усилия се овладях. Нямах да позволя да се върне в съдебната зала пребит или малтретиран.

— Вече знам какво си направил на брат ми — най-накрая изрекох аз. — Затова сме тук. И то ще ти струва много повече от пари, Бари.

— Хайде, да продължим работата си — каза Мак. — Не е учтиво да караме сто милиона души да ни чакат. Ако не друго, ние от семейство Мълън имаме добри маниери.

Стела Фицхардинг не отговаряше на представата за трета съпруга на милиардер от Ню Йорк. Не бе нито млада, нито руса, нито издигната в професионално отношение. Просто бивша преподавателка по романски езици в малък колеж от Средния изток, на който съпругът ѝ бе дал милиони долари, за да включат името му в справочниците. Ако беше смутена заради ролята си във фото спектакъла на стената, не го показа. За първи път се беше чукала с брат ми, когато е бил на четиринайсет години.

— Госпожо Фицхардинг — започнах аз веднага щом тя се закле, — имам чувството, че и по-рано сте виждали тези снимки. Вярно ли е?

Стела Фицхардинг се намръщи, но кимна утвърдително.

— От две години Питър ги използваше, за да ни изнудва — каза тя.

— Колко му плащахте? — попитах аз.

— Пет хиляди долара на месец? Седемдесет и пет хиляди? Не помня точно, но си спомням, че същата сума плащахме на нашия градинар.

Изглеждаше отегчена от въпросите ми. Вярвай ми, Стела. Скоро ще ти стане по-интересно.

— Не се ли оплакахте на Бари Ньюбауър?

— Можехме и да го направим, но в цялото това преживяване, във факта, че ни изнудват, имаше някакъв особен драматизъм и не знам... някакво очакване. Щом намерехме снимките пред задната врата, ние ги грабвахме и се втурвахме в кабинета да ги разглеждаме, както други хора се радват на стари семейни снимки. Това беше игра. Брат ти го знаеше, Джак. За него също беше игра.

Идваше ми да я цапна през устата, но се сдържах.

— На кого давахте парите? — попитах аз.

Тя посочи свидетелската скамейка.

— Детектив Франк Волпи беше нашето момче за поръчки.

Волпи продължаваше да седи там с много спокоен вид. После показа среден пръст на Стела.

— Значи вие плащайте месечната такса на детектив Волпи?

— Да. Но след като беше обявено сливането на „Мейфлауър Ентърпрайзис“ с производителя на играчки „Бонтаг“, Питър внезапно разбра колко ценни могат да бъдат тези снимки. Вместо няколко хиляди, вече искаше милиони.

— И така, какво си помислихте, когато тялото на брат ми беше изхвърлено от вълните на брега?

— Че е играл опасна игра... и е загубил — отговори Стела Фицхардинг. — Също както и ти накрая ще загубиш.

103.

— Призовавам детектив Франк Волпи.

Волпи не помръдна. Не бях изненадан. Напротив. Очаквах повечето от свидетелите да постъпят по този начин.

— Бих могъл да ви задавам въпросите и така, ако предпочитате, детективе?

— Няма да отговарям на въпросите ти, Джак.

— Е, нека да опитам да ти задам само един.

— Както искаш.

— Спомняш ли си за какво говорихме снощи, детективе? — попитах аз.

Волпи седеше с напълно безразличен вид.

— Нека да опресня паметта ти. Става въпрос за разговора, по време на който ти каза, че преди една година Бари Нюбауър е изпратил две от своите горили, за да убият брат ми на плажа.

— Възразявам! — извика Монтроуз.

— Отхвърля се! — извика Мак. — Госпожо Стивънсън, моля, изтрийте последните два въпроса от протокола.

— Извинявам се, Ваша чест — рекох аз. — Народът няма повече въпроси.

— Добра работа, Джак — обади се Волпи от мястото си.

104.

Направихме прекъсване за обяд и се върнахме точно след четирийсет и пет минути. Не можех да ям най-вече защото се страхувах, че нищо няма да се задържи в стомаха ми.

Свидетелката, която се канех да призова, беше от онзи тип рисковни свидетели, с които един наистина добър адвокат, макар и не от първа величина, не би трябвало да може да се справи. Беше време да разбера дали съм добър познавач на човешката душа, а също така и дали въобще ставам за адвокат.

Поех си дълбоко дъх.

— Кемпиън Ньюбауър — произнесох аз.

В стаята настъпи тишина. Кемпиън бавно стана и излезе напред. Погледна назад към другите свидетели, сякаш очакваше някой да ѝ хвърли спасителен пояс.

Но Монтроуз веднага скочи от мястото си.

— В никакъв случай! Госпожа Ньюбауър в момента се лекува от хронична депресия. От самото начало на този процес досега тя не е вземала лекарствата си.

Погледнах към Кемпиън, която вече седеше на свидетелската скамейка.

— Как се чувствате? — попитах я аз. — Ще издържите ли това?

Тя кимна утвърдително.

— Добре съм, Джак. Всъщност аз искам да кажа нещо.

— Не че има някакво значение за теб — извика от мястото си Ньюбауър, — но законът забранява да заставяш съпругата да свидетелства против съпруга си!

— Към така наречената съпружеска привилегия — откликна Маклин — може да предяви претенции всеки един от съпрузите, що се отнася до собствената му защита. Но привилегията касае само изявления от страна на единия съпруг по адрес на другия и не засяга подразбиращите се факти. Можете да свидетелствате, госпожо Ньюбауър.

Тънка усмивка плъзна по устните на Кемпиън. Познавах я от дълго време и наблюдавах как се превръща от красива жена със свободен дух в изключително омерзена и ожесточена жена. Това бе една от причините да рискувам с нея.

— Няма защо да се притесняваш, скъпи — каза тя на съпруга си. — Никой не ме принуждава да свидетелствам против теб. Тук съм по собствена воля.

След като се закле пред Библията на Гидли, аз я помолих да дойде с мен, за да разгледаме някои от снимките на стената. Направи каквото й казах.

Показах й третата снимка в редицата, на която една жена тъкмо бе достигнала оргазъм.

— Коя е тя? — попитах аз.

— Стела Фицхардинг. Тя е чудовище.

— Ами тази, по-младата жена, която е коленичила?

— Триша Пауъл. Младата делова жена, която направи такава блестяща кариера във фирмата на съпруга ми.

— А между двете лежи брат ми Питър, който със сигурност не беше светец.

Кемпиън поклати глава.

— Така е, но той никого не е наранил. И всички наистина обичаха Питър.

— Това е утешително — рекох аз.

Разведох я покрай редицата от фотографии. Показах й една.

— Отново Питър — каза Кемпиън.

— Според вас на колко години е бил Питър по времето, когато е направена снимката?

— Не зная... може би на петнайсет.

— Не повече? — попитах аз.

— Не повече. Не мисля. Джак, трябва да ми повярваш... Аз нямах представа, че това се случва в къщата ми. Във всеки случай не и в началото. Съжалявам. Извинявам се на теб и на семейството ти.

— И аз съжалявам, Кемпиън.

Продължихме надолу покрай редицата от снимки.

— На всяка от тези шест снимки, които обхващат период от пет години, един и същ възрастен мъж е възседнал брат ми. На най-ранните снимки той не е бил на повече от петнайсет години.

— Това трябва да е моят съпруг Бари Нюбауър — отвърна тя и посочи мъжа, който в момента бе сграбчил страничните облегалки на стария плажен шезлонг така здраво, както държеше и Питър на снимките.

Прескочихме няколко фотографии, а след това спряхме пред една от последните в тази серия.

На нея към Питър И Бари се беше присъединил трети мъж, на средна възраст, надянал нашийник с шипове и с много здрава кайшка.

— Този мъж, дето пълзи на четири крака — казах аз, — почти съм сигурен, че съм го виждал някъде и по-рано.

— Несъмнено — отвърна Кемпиън. — Това е Робърт Красуелър-младши, главен прокурор на Съединените щати.

105.

Придружих Кемпиън обратно до свидетелската скамейка. Изведнъж ми се видя по-млада и по-успокоена. Не преставаше да поглежда към Бари, като че ли търсеше неговото одобрение или неодобрение. Или нещо друго, което очакваше от него.

— Добре ли сте? — попитах я аз.

— Добре съм. Нека да продължим.

Посочих стената с фотографиите.

— Освен лицата и телата на тези снимки, разпознаваш ли и нещо друго, Кемпиън?

— Стаите. Всички снимки са направени в нашата къща. Къщата, в която съм израснала. Крайбрежната къща, която моето семейство притежава от близо сто години.

— Различни ли са стаите, или е една и съща? — попитах аз.

— В повечето случаи са различни.

— Едно нещо все пак не мога да разбера — рекох аз, — и то е къде се е крил фотографът.

— Зависи от снимката, понеже са правени на различни места. Има много закътани местенца и ниши. Това е една огромна стара къща.

— Но как е разбирал фотографът къде може да се скрие и как впоследствие се е промъквал дотам отново и отново, без да бъде забелязан?

Зад гърба ми се чу трясък и аз се обърнах да видя какво става.

Нюбауър се беше проснал с цялата си тежест върху масичката за карти, беше я помел и сега напираше към жена си. Фентън и Ханк се спуснаха към него, а в това време нещо черно прелетя през стаята и остави грозна черна следа върху стената на сантиметри от главата на Кемпиън. Това беше лявата обувка на Стела Фицхардинг.

— Вашият съпруг, изглежда, е решил, че тъкмо вие сте помагали на изнудваните, госпожо Нюбауър — рекох аз.

Незасегнатата от двете атаки, Кемпиън седеше на свидетелската скамейка толкова спокойна, колкото си беше.

— Да — каза тя.

— Вие сте изнудвали собствения си съпруг, госпожо Ньюбауър?
— попитах аз. — Но като собственичка на контролния пакет от акциите на „Мейфлауър Ентърпрайсис“ вие сте щели да загубите повече от него.

— Според мен трябва да приемем, Джак, че има някои неща, които са по-важни от парите. Отначало аз просто исках да документирам онова, което ставаше — обясни Кемпиън. — Да имам доказателства, че това наистина се върши в къщата, която от цял век принадлежи на семейството ми. Но после не можах да издържа на изкушението да видя как съпругът ми се гърчи.

— Питър не е знаел за изнудването, нали?

— Той никога не би се съгласил на такова нещо. Не мразеше достатъчно Бари. Питър не мразеше никой друг, освен себе си. Това беше най-прекрасният му недостатък.

— Нямаше ли да е по-лесно просто да се разведете със съпруга си?

— По-лесно може би, но не и по-безопасно. Както вече сте забелязали, когато Бари се разстрои за нещо, на брега започват да изплуват трупове.

Закрих устата си с длан и си поех дълбоко въздух. След това зададох следващия си въпрос. Важен въпрос:

— Кемпиън, затова ли ти трябваша още по-компрометиращи снимки от онези на стената?

Стойката ѝ стана някак по-вдървена.

— Не съм сигурна, че те разбирам — каза тя, нервно опипвайки черния кристален амулет на шията си.

Пристъпих по-близо до нея.

— Струва ми се, че ме разбираш. Едно нещо е да хванеш Бари да прави забранена любов с млади момчета и момичета. Но ако например имаш снимки, на които се вижда, че е убиец? Затова ли му подхвърли Питър?

— Не знаех, че Бари ще убие Питър в онази нощ. Как бих могла?

— Разбира се, че си знаела. Ти току-що ни каза — „когато Бари се разстрои за нещо, на брега започват да изплуват трупове“. Всъщност ти си изпратила Сами да заснеме убийството.

— Но няма такива снимки — умопително изрече тя. — Аз не притежавам такива снимки!

Вдигнах един плик.

— Но аз притежавам, Кемпиън. Снимките са тук.

В този миг на нечовешко напрежение аз забравих всички съдебни техники, които така усилено се бях старал да овладеея през цялата зима и пролетта. Вместо да се възползвам напълно от тази ситуация, аз побързах да отворя плика. Сърцето ми щеше да се пръсне. Всичките ми сетива бяха изострени до крайност. Извадих няколко снимки от плика, който държах в ръката си.

Погледнах ги, а после ги окачих на стената до останалите. Това навярно бяха последните седем снимки, които Сами бе направил през живота си. И по някаква зла ирония на съдбата представляваха неговите шедеври.

Бяха толкова черни и неясни, колкото порнографските снимки на Сами бяха ярки. Залепени на стената в една тъмна и разкривена редица, те приличаха не толкова на фотографии, колкото на експресионистични картини, пресъздаващи един трескав водовъртеж от ярост, страх и смърт.

Както и в повечето от порнографските снимки, и тук участниците бяха трима на един. Но тук похотта бе заменена от ярост, тазовите движения — от юмруци и ритници.

Ето тук аз виждах неясния циферблат на платинения часовник марка „Картие“, докато Ньюбауър се целеше с тежката палка във врата на Питър.

Тук две мечешки фигури държаха отзад ръцете на Питър и се виждаше сребърната тока върху луксозната обувка на Ньюбауър, докато той риташе Питър в ребрата.

А тук, полускрито в тъмните сенки, се виждаше още едно лице, но аз го разпознах — беше на Франк Волпи.

Той, разбира се, беше ме излъгал, че не е присъствал, но защо не? Всички други лъжеха.

Последната снимка бе най-ужасяваща. Лепнах я на стената и наблюдавах как Моли насочва камерата към нея. Знаех, че се е отпечатала върху ретината ми завинаги.

В момента, когато е била правена тази снимка, плътната облачна покривка сигурно се е разкъсала. Питър лежеше смазан в краката на убийците си, а лицето му за миг бе осветено.

Приличаше на осветено от свещ лице в картина на Караваджо. Това бе лицето на един младеж, който съзнаваше, че изживява последните секунди от живота си и че никой няма да го спаси. Ужасът в очите му ми дойде прекалено много и макар че вече бях виждал тази снимка по-рано, трябваше да извърна глава.

— Няма ли край това издевателство? — изкрещя Монтроуз. — На всички тези снимки се вижда само едно лице и то е на жертвата.

— Обвинителят да дойде при мен — рязко каза Маклин. — Веднага.

Приблжих се и видях, че е страшно ядосан.

— Монтроуз е прав. Тези снимки са безполезни и ти го знаеш. Джак, какво правиш, дявол го взел? Имаш ли какво да кажеш?

— Проклет да е Монтроуз. И Ньюбауър. И ти да си проклет! — казах аз. След това се разплаках. Не издържах. — Не ми пука дали тези снимки имат стойност като доказателствен материал. Те показват, че Питър е бил пребит до смърт на плажа от Ньюбауър от две горили, едната от които е Волпи. Тези снимки ще останат запечатани в главата ми до края на живота ми, нека и за тях да е така. Питър не се е самоубил, не се е удавил... той е бил убит, Мак. Ето това показват снимките.

Маклин протегна двете си огромни ръце и сграбчи мокрото ми лице. Стисна го така силно, сякаш това бе кървяща рана, която се опитваше да затвори.

— Джак. Чуй ме — каза той с покъртителна усмивка. — Ти свърши добра работа дотук. И нещо повече. Сега не оставяй положението да ти се изплъзне от ръцете, синко. Имаш ли нещо, с което да унищожиш тези копелета? Моля те, кажи „да“, Джак.

107.

Не оставяй нещата да ти се изплъзнат сега.

Когато двамата с Питър бяхме деца, баща ми разказваше една история за битката си с някакъв огромен плъх, който се вмъкнал в апартамента в Хеле Кичън, където живеели с майка ми. Била леденостудена декемврийска сутрин, завел майка ми, която била бременна с мен, в едно кафене на отсрещната страна на улицата, а после взел една лопата от близкия супермаркет и се изкачил обратно на петия етаж, за да се изправи пред плъха. Открил го във всекидневната в дъното на апартамента, тичал покрай стената и търсел начин да се измъкне. Бил голям колкото котка, тежал поне пет килограма и имал гладка сиво-кафява козина.

Размахвайки лопатата, баща ми го заклецил в един ъгъл. Плъхът се опитвал да се измъкне ту отляво, ту отдясно, но като видял, че няма накъде, оголил зъби и зачакал. Когато баща ми вдигнал лопатата над главата си като бейзболна бухалка, плъхът се хвърлил срещу него!

С един отчаян замах баща ми го отблъснал във въздуха подобно на някаква пухкава и сивоопашата топка за софтбоул. Плъхът се ударил толкова силно в стената, че съборил половината книги от полиците. Баща ми едва успял отново да вдигне лопатата и той пак се хвърлил срещу него. Лопатата отново го уцелила във въздуха. Плъхът отново се праснал в стената. Още два пъти баща ми го улучвал във въздуха, преди да успее да го убие.

Когато извиках Бари Ньюбауър на свидетелската скамейка, той ме погледна така, както навярно плъхът е гледал баща ми в онази зимна сутрин.

Без да откъсва мишите си очички от мен, той цял кипеше от ярост. Стискаше страничните облегалки на стола и дългите му пръсти бяха побелели.

Но не се предаваше.

Малко ми беше трудно да дишам.

— Искаш да седна на твоята сцена — изсъска той. — Ще трябва да ме замъкнеш там насила. Но това няма да изглежда добре по

телевизията, нали така, златно момче?

— С най-голямо удоволствие ще те замъкнем дотук — каза Маклин.

— По дяволите, ще го направя със собствените си ръце!

След като се убедихме, че ръцете и краката му са здраво завързани за стола, ние с Мак застанахме от двете му страни. Вдигнахме Нюбауър във въздуха.

Щом се отдели от пода, той започна да се мята така яростно, както Калтака в предсмъртните си мигове. Когато го тръснахме заедно със стола на свидетелското място, лицето и косата му бяха мокри от пот. Зад скъпите очила с метални рамки зениците му се бяха свили като точки.

— Какво ще ни покажеш сега, адвокат Мълън? — процеди той гневно и презрително и ме накара да стисна зъби. Със същия унизителен тон се обръщаше към прислугата в къщата си. — Още мръсни снимки? Които доказват какво? Че фотографските образи могат да бъдат обработени и фалшифицирани е помощта на компютър ли? Хайде сега, Джак, трябва да имаш и нещо по-добро от това.

Нюбауър едва бе изрекъл тези предизвикателни думи, когато на вратата в дъното на стаята се почука.

— Всъщност имам още нещо да ти покажа. Ето че пристигна.

Като гледаше смутено в краката си — както би направил всеки, който трябва да прекоси голяма стая, докато половин Америка го оглежда — Полин бавно си проправи път до средата на стаята. Не можех да не се гордея с нея. Остана на поста си до самия край.

Дойде до мен и ми пхна в ръката един лист хартия.

Докато го четях, сърцето ми пулсираше в гърлото. На него пишеше: *Ийст Хамптън, Лос Анджелис, Манхатън — 1966 г.*

След това, явно защото много ѝ се искаше, тя ме целуна леко по бузата и седна до Марси.

— Има едно нещо, което бих искал да ми изясниш — казах на Ньюбауър, сочейки снимките на стената. — Никой ли не е поискал от теб да използваш презерватив?

Тесните цепки на очите му се присвиха още повече.

— Значи дойде моментът да превърнеш всичко това в грижа за общото благо? Казвах им, че няма за какво да се притесняват. През цялото време съм си правил тестове.

— Разбирам. Значи си излъгал тези хора.

Очите на Ньюбауър потъмняха още повече и той вдигна глава:

— За какво говориш?

— Говоря за това, че не си им казал истината. Това се нарича лъжа. Ти си излъгал всички тези хора. Съпругата си, Триша Пауъл, семейство Фицхардинг. Брат ми.

— Ти си смахнат. Всички го виждат. Това е абсурдно. Ти си откачен.

— Спомняш ли си онези кръвни проби, които взехме, когато пристигнахте? Направихме ти тест за HIV.

— За какво говориш? — изграчи Ньюбауър.

— Тестът е положителен, господин Ньюбауър. Три пъти го проверихме. Ваша чест, народът предлага този лабораторен протокол като вещественно доказателство Г.

— Нямате право — изкрещя той и така яростно се замята на стола, че едва не го събори от подиума.

— Без значение е дали сме имали право или не, поне в този случай. Щом през цялото време си си правил тестове, значи сме ти спестили това усилие.

— Не е престъпление да си болен — каза Нюбауър.

— Но е престъпление съзнателно да излагаш своите партньори на опасността да се заразят с HIV.

— До този момент не знаех, че съм серопозитивен — изръмжа Нюбауър.

— Би могло да е така, ако не бяхме открили AZT в кръвта ти. Ето, имаме и списъка на лекарствата, които са ти били предписвани. Народът предлага тези копия от рецепти като веществено доказателство Д. И това нямахме право да направим, но ти си убил брат ми, така че нямам никакви угризения. Предписвали са ти AZT в Ийст Хамптън, Лос Анджелис и Манхатън. От 1966 година досега.

Цялото тяло на Нюбауър се тресеше. Не искаше да слуша повече. Монтроуз скочи на крака и започна да излага някакви възражения, но Мак ги отхвърли. Семейство Фицхардинг и Триша Пауъл крещяха срещу Нюбауър. Същото правеше и Франк Волпи, наложи се Ханк и Фентън да го удържат на мястото му.

— Тишина! — извика Мак от подиума. — Ще отстраня някой от залата!

— Ще се изненадаш ли, ако ти кажа — продължих аз, — че през последните две седмици издирихме дванайсет души от снимките на стената и от този плик. Без да включваме брат ми, който вероятно също е бил заразен, засега тестовете на седем души са се оказали положителни.

Марси премести камерата зад Нюбауър. Докато му говорех, аз гледах право в обектива.

— Ваша чест, народът предлага седем писмени клетвени декларации, представени от седем души, всеки от които смята, че е бил заразен от Бари Нюбауър въз основа на датите на изследванията. И най-важното: всички те твърдят в своите клетвени декларации, че Нюбауър ги е излъгал за своя HIV статус.

— Всичко това е лъжа — продължаваше да ми крещи Нюбауър. Неудържимо се тресеше на стола си. — Накарай го да престане да говори тези лъжи за мен, Бил!

Бавно се приближих до Бари Ньюбауър. Винаги беше толкова самодоволен и хладнокръвен. Вярваше, че е недосегаем. Той беше умен, беше богат, той бе шефът, той притежаваше хората. Но сега в неговите тъмни очи се четеше същата обреченост, която бях видял в очите на Питър на плажа.

— В щата Ню Йорк съзнателното излагане на някого на опасността да се зарази с HIV представлява физическо насилие от първа степен. Присъдата е до дванайсет години затвор. За всеки заразен поотделно. Дванайсет по дванайсет прави общо сто четирийсет и четири години затвор. Аз ще го преживея. — Наведох се по-близо до лицето на това копеле. — Брат ми е правил грешки. Кой е безгрешен? Но в основата си той беше добър човек, добър брат. Питър никога не е наранил когото и да било. Ти го уби. Не мога да го докажа, но въпреки това те пипнах, копеле. Имаш ли нещо да кажеш? — Изправих се и за последен път се обърнах към камерата на Моли. — Народът срещу Бари Ньюбауър — казах аз. — Ние представихме нашите доказателства. Напускаме тази зала.

109.

Наближаваше пет часът следобед, когато Фентън и Ханк изведоха нашите гости през входната врата и ги пуснаха на свобода.

— Вървете и се множете — каза им Фентън.

Известно време всички ние стояхме там и примигвахме в златистата светлина на Ийст Енд, като не бяхме съвсем наясно какво ще правим оттук нататък.

Семейство Фицхардинг, Триша Пауъл и Кемпиън се скупчиха в единия край на верандата. Седяха кротко заедно, краката им се клатеха във въздуха, празните им очи се взираха в пространството. Франк Волпи стоеше сам съвсем близо до тях.

— Божичко — възкликна Полин, — приличат ми на черноработници, които чакат някой да ги вземе на стоп. Може би дрехите наистина правят човека. Трябва пак да си помисля по този въпрос.

Бил Монтроуз се беше усамотил на стълбите, десетина стъпки далеч от другите. Все още вързан за стария плажен шезлонг, Бари Ньюбауър стоеше там, където го бяха оставили Ханк и Фентън. Погледът му беше станал почти стъклен. Никой не се приближи да поговори с него, дори адвокатът му.

— Паметна гледка — каза Полин. — Бари Ньюбауър сам и съсипан. Ще си я припомням, като настъпят черни дни.

Снабдихме Марси, Фентън и Ханк с бански костюми, плажни хавлии и всичко останало. След това ги пратихме да се разхождат из плажа в три различни посоки, подобно на трима летовници, любители на слънчевите бани. Тъй като изобщо не бяха се появили пред камерата, никой не можеше да докаже, че са замесени, освен самите заложници, разбира се. Но се надявахме, че те са прекалено заети със собствените си проблеми, за да се сетят за тях тримата.

Моли замъкна триножника с камерата до паркинга и потърси най-подходящата позиция, за да снима голямата финална сцена. Полин, Мак и аз седнахме в другия край на верандата, далеч от

бившите ни гости. Чувствахме се почти толкова объркани и изтощени, колкото и те.

Облегнахме се по-скоро един на друг, отколкото на стената. Искахме да се погреем на слънце. Слънчевите лъчи на късния следобед винаги са най-ценни, дори в началото на лятото, а тези бяха дори още по-ценни. Чувствахме ги като... не знам, като ласка.

— Обичам те, Полин — наруши тишината Мак.

— И аз те обичам — отвърна Полин, прекалено уморена, за да вдигне главата си от гърдите ми.

Шумно се прокашлях и Мак добави:

— Недей да хленчиш, Джак. Ние обичаме и теб.

След малко Мак стана, пъшкайки, и се приближи до мястото, където седеше Триша Пауъл. Бръкна в чантата ѝ и измъкна оттам лъскава „Нокия“. Триша бе прекалено изтощена, за да се възпротиви.

— Не се притеснявай, Триш, ще се свържа с местен номер — каза Мак. — Някой иска ли да каже нещо велико, преди да настъпи голямата олелия? — попита той, когато се върна при нас.

— Благодаря — рекох аз. — Нямаше да мога да се справя без вас. Нищо нямаше да направя. Обичам ви и двамата.

— Някой да иска да каже нещо, което не знаем? — попита Мак и седна отново при нас. — Добре тогава. — С големите си разкривени пръсти започна да натиска миниатюрните бутони на мобилния телефон и се усмихна с престорено задоволство, когато чу сигнала. — Проклетото нещо наистина работи. Обажда се Мак Мълън — каза той на човека, който бе вдигнал слушалката в полицейското управление. — Аз, внукът ми и неговото красиво момиче сме седнали тук със семейство Ньюбауър, семейство Фицхардинг и с някои наши най-любими хора на света. Чудехме се дали няма да искате да наминете. Ние сме в къщата на Клайнерхънт. О, и нещо друго. Никой не е ранен и никой не е въоръжен. Не е необходимо да вършите глупости. Ще кротуваме. — После затвори мобилния телефон с форма на мида и го запокити на пясъка. — Би трябвало да ги забранят тези неща.

След по-малко от пет минути над сто полицаи и федерални агенти, натоварени в няколко десетки полицейски и други коли, профучаха по главната улица на Монток сред вой на сирени, сякаш бе дошъл краят на света.

Тъй като хеликоптерите на Бреговата охрана пристигнаха малко преди тях, не разбрахме нищо от пламенната им серенада.

ЕПИЛОГ

Някъде пет месеца по-късно Полин, Маклин и аз седяхме в дъното на един бар близо до Фоули Скуеър. Пиехме тъмна бира „Гинис“. Заведението беше почти празно, ако не броим бармана и една бяла котка. В единайсет часа преди обед повечето барове са празни дори в процъфтяващия Ню Йорк.

— Дано да изгние в затвора! — каза Маклин, повтаряйки любимия си тост от началото на лятото.

Държа да отбележа, че нещата се развиваха именно в тази посока. Току-що бе започнал първият съдебен процес срещу Бари Нюбауър. А след това го чакаха още единайсет, подредени в редица като автомобили марка „Мерцедес“ и „Ауди“ на светофарите по шосе № 27.

А сега идва най-хубавото. Тъй като имаше вероятност Нюбауър да се опита да напусне страната, той щеше да прекарва нощите и уикендите си на Райкърс Айланд, докато не бъде произнесена и последната присъда. Цената на акциите на „Мейфлауър Ентърпрайсис“ бе паднала до два долара. Бари Нюбауър беше разорен.

Що се отнася до нас тримата, поне за известен период от време това щеше да е последният ден, в който можехме да прием „Гинис“ на свобода. Нашият адвокат Джошуа Епстайн, същият тип, който представляваше Моли и Канал 70, отказа да изпие едно питие с нас, преди да се отправим към съда. Но вече ни беше подготвил — не смятал, че шансовете ни са особено добри.

Мак изглеждаше напълно невъзмутим. Все пак беше на осемдесет и седем. Каза, че му се ще да организира едно парти в Деня на загиналите, за да запълни дупката, която Крайбрежната къща бе оставила в светския календар на Хамптънс.

— Искам да направя едно истинско парти — каза Маклин, като избърса пяната от устните си. — Нещо такова, в сравнение с което онези джамборета в стил Пъф Деди, по които всички така залитат, да заприличат на следобеден чай.

— Аз съм с теб, Маклин — каза Полин.

— Не искам да ви развалям удоволствието — рекох им аз, — но е време да вървим. Имаме уговорена среща в съда.

— Аз предпочитам този бар — каза Маклин и се захили като смахнат, какъвто си беше.

— Време е да си понесем последиците — рекох аз.

Когато Полин, Мак и аз се приближихме до стъпалата на Окръжния съд на САЩ на Фоули Скуеър, бяхме посрещнати от нашия адвокат Джош Епстайн, който имаше доста изнервен вид, и куп репортери, въоръжени с микрофони и камери, които се блъскаха в полицейските кордони в синьо и бяло.

— Клиентите ми не коментират — каза Джош, като отблъсна ордите на пресата и хвърли суров поглед към мен и Мак.

После той бързо ни поведе нагоре по мраморните стъпала, минахме през обградения с колони вход, през металните детектори и влязохме в асансьора.

Мълчаливо се изкачихме на двасет и третия етаж. Когато вратите на асансьора се отвориха, Мак прочисти гърлото си.

— Ще цитирам думите на стария ирландец Бенджамин Франклин. „Ние трябва да бъдем единни и да се държим един за друг, иначе е почти сигурно, че ще ни обесят поединично“.

Съдебната зала на достопочтения съдия Джеймс Блейк ни най-малко не приличаше на „съдебната зала на народа“, разположена на скалите на Монток. С високите петнайсетметрови тавани, скъпите полилеи, с ламперията си от лъскав махагон тя по-скоро приличаше на Старата църква на китоловците в Саг Харбър.

Заехме местата си до масата на защитата, докато Джош бърбеше с помощник-прокурора на Съединените щати, комуто бяха възложили нашия процес. Облечен в семпъл сив костюм, бяла, закопчана догоре риза и копринена вратовръзка на червени и сини райета, помощник-прокурорът Артър Маршъл изглеждаше разумен и строг, решен „да упражни прокурорските си пълномощия“ в съответствие с действащото законодателство.

Три месеца по-рано Мак, Полин и аз бяхме депозирали жалби по обвинителния акт, уличаващ ни в заговор за отвличане и реалното отвличане на Бари Ньюбауър, Кемпиън Ньюбауър, Уилям Монтроуз, Том Фицхардинг, Стела Фицхардинг, Триша Пауъл и Франк Волпи. Нямаше нужда от съдебен процес, ние знаехме какво сме направили и защо.

Когато подадохме нашите жалби, съдия Блейк ни уведоми каква цена ще трябва да платим за справедливостта, която бяхме извоювали за Питър.

— От деня на произнасянето на присъдата ви очаква не по-малко от двайсет години затвор.

Днес бе денят.

— Всички да станат! — нареди съдебният пристав, когато достопочтеният Джеймс Блейк влезе в съдебната зала.

Тълпата от пейките за публиката стана на крака, докато възрастният съдия пристъпваше тежко по стълбичките към мястото си, а черната му тога се влачеше по пода след него. Изглеждаше почти толкова стар, колкото и Мак, и точно толкова чепат. Зае мястото си и гневно изгледа залата.

— Седнете — дрезгаво каза той.

— Съединените щати срещу Джак Мълън, Маклин Рийд Мълън и Полин Грабовски — извика съдебният пристав. — Ще бъде произнесена присъдата.

— Правителството готово ли е да продължи? — попита съдията.

— Правителството е готово, Ваша чест — отговори Маршъл, като се изправи на крака.

— Защитата?

— Ние също сме готови да продължим — каза Джош, който изглеждаше малко посърнал.

— Е, тогава седнете, господа — рече съдията. — Както се вижда, ще прекараме известно време тук.

При тези думи Джош и Артър Маршъл размениха по един бърз поглед и седнаха.

— Аз съм дълбоко загрижен за действията на подсъдимите в този процес — започна съдия Блейк. — Не просто поради естеството на престъплението и грозното лишаване от свобода на няколко души, но и поради биографиите на подсъдимите. По-младият господин Мълън скоро е завършил един от най-прочутите юридически факултети в страната, където е имал привилегията да се представи пред бележити юристи. Госпожица Грабовски е работила през последните десет години като частен детектив в една от най-авторитетните юридически фирми в града. Тя безброй пъти е давала свидетелски показания в същия този съд и е работила с някои от най-добрите юристи. А що се отнася до вас, господин Мълън-старши, вие сте дошли в тази страна, за да търсите икономически възможности за вас и вашето семейство. По-голямата част от зрелите си години сте работили тежък труд във вашата общност. Вярно е, че сте преживели огромна загуба с трагичната смърт на вашия внук, но това не може да ви извини за поведението ви.

Съдията спря за миг да си поеме дъх, а Мак се възползва от тази възможност, за да прошепне една стара ирландска молитва. За първи път Полин изглеждаше изплашена. Взех ръката ѝ и я стиснах. Обичах тази жена. Дори не можех да си представя, че ще бъдем разделени.

— Колкото до представителя на правителството, младия господин Маршъл — продължи съдията, като кимна по посока на

обвинителя, — и неговия шеф, прокурора на САЩ Лили Грейс Дракър, то те в своето безкрайно милосърдие ми препоръчаха да наложат минимума на законната присъда от двайсет години, като се има предвид, че подсъдимите досега не са осъждани. Опасявам се, че ще трябва да отхвърля щедрата препоръка на правителството. Но преди да продължа с обявяването на присъдата на този съд, бих искал да коментирам косвените последици от действията на подсъдимите. Както е известно на всички страни по делото, като пряк резултат от „разследването“ и „съдебния процес“, проведени на практика от обвиняемите, към господин Бари Ньюбауър, главната „жертва“ тук, са предявени дванайсет отделни обвинения в непредумишлено убийство и дори докато говоря тук, в Наказателния съд на щата Ню Йорк по тях се води съдебен процес. Както съобщи прокурорът на САЩ Дракър, ФБР в момента разследва господин Уилям Монтроуз във връзка с обвиненията в подстрекателство към лъжесвидетелстване и сплашване на свидетел — доктор Джейн Дейвис — по време на съдебното разследване на смъртта на Питър Мълън. Това отново е пряк резултат от действията на подсъдимите. Господин и госпожа Фицхардинг напуснаха юрисдикцията на този съд и отказаха да му помогнат в настоящото разследване. Детектив Франк Волпи наскоро бе арестуван във връзка с убийството на Сами Джамалва тук, в Манхатън. Той също така е заподозрян в убийството на Питър Мълън. А Кемпиън Ньюбауър е подведена под отговорност като съучастница в убийството на Питър Мълън. — Съдията вдигна поглед и бавно огледа съдебната зала. — Това са мрачни времена за нашата система на наказателното правосъдие. Издадените напоследък присъди на така наречените сензационни процеси ни доведоха до всеобщото заключение, че в тази страна има справедливост само за онези, които са достатъчно богати или знаменити, за да си я купят. Четирийсет и пет години седя на това място, откакто президентът Айзенхауер счете за подходящо да ме назначи. Никога досега не съм бил толкова отчаян от така нареченото правораздаване в тази страна, както днес. Свърших. Ето и присъдата.

Настъпи пълна тишина. Ноктите на Полин се впиха в дланта ми. Маклин стискаше другата ми ръка.

— Съдът — каза съдия Блейк — по своя собствена воля се позовава на Федералната директива за прилагане на присъди Пет-К-Едно, точка първа. За дамите и господата от пресата ще кажа, че този

раздел позволява на съда да намали присъдата на подсъдими, които са съдействали на правителството и това е довело до разследване или съдебно преследване на друг човек или други хора. Като се има предвид ценното съдействие на подсъдимите, сигурен съм, че правителството няма да има възражения срещу това решение, нали така? — попита съдията.

Погледна към масата на обвинението.

— Никакви възражения — изрече Маршъл, който изглеждаше невинен и чистичък като дете, на което добрите възрастни току-що са спестили извършването на някаква черна работа.

— Добър отговор.

— Маклин Рийд Мълън, Полин Грабовски, Джак Мълън, съдът осъжда всеки от вас на шестстотин часа общественополезен труд, който да бъде положен в Дружеството за правна помощ, сектор „Углавна защита“. От днес нататък ще участвате само в съдебни процеси в защита на социално слаби подсъдими, очакващи смъртна присъда. Съдът се разпуска.

Съдията удари с чукчето си, стана и тръгна надолу по стълбичките, а секторът на зрителите избухна в аплодисменти, викове „браво“ и взаимни поздравления.

Репортерите се скупчиха около нас, когато Мак, Полин и аз се заключихме в мечешка прегръдка. Никой от нас не каза и една дума пред пресата.

— Брат ти се гордее с теб — прошепна ми Мак в ухото.

Докато ние тримата напускахме съдебната зала ръка за ръка, аз се сетих за нещо, за един стар, свещен спомен.

Когато Питър беше все още малко момченце, скоро след като майка ни почина, той обичаше да се пъха в леглото ми почти всяка нощ.

— Харесва ми да слушам как бие сърцето ти, Джак — казваше ми той.

И аз обичах да слушам как бие сърцето на Питър. Така ми липсваше!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.